

Khoảng Cách Từ Dạ Dày Đến Trái Tim

Contents

Khoảng Cách Từ Dạ Dày Đến Trái Tim	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	44
14. Chương 14	48
15. Chương 15	51
16. Chương 16	55
17. Chương 17	58
18. Chương 18	61
19. Chương 19	65
20. Chương 20	68
21. Chương 21	71
22. Chương 22	75
23. Chương 23	79
24. Chương 24	82
25. Chương 25	85
26. Chương 26	88
27. Chương 27	91
28. Chương 28	94
29. Chương 29	97
30. Chương 30	100

Khoảng Cách Từ Dạ Dày Đến Trái Tim

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại đô thị, 1×1, HEEdit: ShiverCuộc đời này ta vì yêu mà đau khổ tổn thương, vì yêu mà chuộc tội. . . T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoang-cach-tu-da-day-den-trai-tim>

1. Chương 1

Everything will be okay!

Người đàn ông dán lên mình tôi, hôn môi tôi. Khuôn mặt của hắn gần đến mức khiến tôi chẳng thể nhìn rõ dung mạo hắn.

Hai tiếng trước chúng tôi gặp nhau ở quán bar. Khi hắn đưa tôi một tờ giấy thăm, tôi mới nhận ra mặt mình đã vương đầy lệ từ lúc nào. Hai tiếng sau, chúng tôi quay cuồng trên giường khách sạn. Mà tôi, từ đầu cho tới cuối, lại chưa từng nhìn thấy rõ khuôn mặt hắn. Tôi không biết thứ cồn kia rốt cục đã làm đầu óc tôi mụ mị đến mức nào? Mắt tôi? Hay lòng tôi?

Bờ vai của hắn rất rộng, cánh tay rắn chắc hữu lực. Bàn tay to lớn xoa lên ngực tôi ôn nhu dị thường. Đầu óc một mảnh trống rỗng, chỉ có xúc cảm ấm áp nơi da thịt chạm nhau không ngừng kích thích thần trí tôi.

Tôi biết, từ đầu đến cuối cũng chẳng phải sự an ủi giúp đỡ gì. Thế nhưng, khi con người ta đang tuyệt vọng, thì dù là hương vị thối rửa mục nát nhất cũng sẽ hóa thành một thứ thuốc phiện mê người, hấp dẫn kẻ cô độc sa ngã truy lạc.

Tôi ôm lưng người nọ, cào cấu giục hắn mau tiến đến. Hắn cười nhẹ một tiếng rồi cúi đầu hôn lên môi tôi, thật sâu mút lấy nó, duyên cấn như muốn hút lấy linh hồn tôi. Nụ hôn thực nóng cháy, khiến đầu óc tôi một mảnh mờ mịt. Nhớ lại, lần gần nhất mà tôi làm việc này mới chỉ có ba ngày trước, nhưng lần hôn môi cuối cùng thì đã từ lâu lắm rồi.

Ấu yếm quá mức dịu dàng thế này, khiến tôi như muốn tan vỡ. Vì vậy, tôi xoay người ngăn lại, khóa cười trên lưng hắn, nâng tính khí của hắn đưa vào trong mình. Thế nhưng đầu óc tôi đã có phần mơ hồ, không làm sao đưa được đến nơi cần đến, thử hai lần cũng không thành công. Chỉ nghe tiếng kẻ nằm dưới thở dài một cái, xoa xoa tóc tôi, phảng phất như đối với một hài tử bốc đồng! Sau đó một lần nữa đặt tôi dưới thân. Khoảnh khắc ấy tôi còn nghe được tiếng khóc của chính mình.

Hắn hôn lên đầu nhũ, lên bắp đùi tôi... Đôi môi ấm áp của hắn thiêu đốt da thịt tôi, thế nhưng sau khi tiến vào trong tôi, hắn ngay lập tức trở nên kịch liệt lạ thường. Tôi nằm dưới thân hắn, càn quấy rên rỉ, khóc lóc, kêu thét... thẳng đến khi lâm vào mê man một lần nữa.

Lần thứ hai mở mắt, nhìn vào di động đã là 1: 47 ngày hôm sau. Người kia còn đang say ngủ bên cạnh, căn phòng tối mịt, tôi vẫn không nhìn rõ khuôn mặt hắn, chỉ vội vàng nhặt quần áo dưới giường mặc vào rồi rời đi.

Xe taxi dừng lại trước một khu nhà, tôi ngẩng đầu, phát hiện toàn bộ tòa nhà chỉ có phòng B5 tầng hai mươi ba còn sáng đèn. Tôi biết Trữ Uy đang đợi tôi. Tựa như vô số lần tôi đợi y trước đây.

Bước khỏi thang máy, móc chìa khóa ra, mở cửa, mùi khói thuốc xông vào mũi, tôi vô thức nhíu mi một cái, sau đó đóng cửa lại, thay dép.

“Cậu đã đi đâu?!”

Trữ Uy ngồi trên sofa phòng khách, vẻ mặt không vui nhìn tôi, điều thuốc trên tay đã hút phân nửa.

Vì sao còn hỏi câu này? Y trước giờ đêm chẳng bao giờ về, tôi cũng chưa từng hỏi. Bởi vì chúng tôi đều biết này là thể hiện cho điều gì. Vậy nên, tôi cũng không có ý định trả lời câu hỏi của y.

Tôi đi về phía phòng tắm, cảm giác trên người lúc này khiến tôi rất khó chịu. Trữ Uy quảng điều thuốc trong tay, một tay kéo tôi lại, lực đạo mạnh mẽ làm cánh tay tôi phát đau.

“Cậu mẹ nó đã đi đâu?!”

Y hỗn hển trừng nhìn tôi mà rống giận, chưa bao giờ y rống lên với tôi như thế! Bởi vì từ trước tới giờ tôi chưa từng làm y mất hứng.

“Nói! Cậu mẹ nó rốt cuộc đã đi đâu?!”

Y vẫn cứ rống lên với tôi, thế nhưng chẳng hiểu vì sao, hôm nay tôi lại tuyệt không muốn nói bất cứ cái gì! Y nóng nảy, động thủ xé quần áo tôi. Tôi không phản kháng, chỉ đứng im như vậy mặc y xé. Thằng đến khi cổ áo mở rộng ra, từ xương quai xanh đến ngực lộ ra vô số dấu hôn.

“Cậu mẹ nó dám ra ngoài lêu lổng! Với cái loại đức hạnh (*) này mà cũng dám ra ngoài lêu lổng!”

Tôi nở nụ cười, nguyên lai lêu lổng cũng cần phải có đức hạnh! Vì vậy y có thể, còn tôi thì không? Không có tí đức hạnh nào mà đòi lêu lổng, là đáng bị đòn!

Má trái của tôi bị y đập mạnh một cái, đầu óc thoáng chốc ông ông tác hưởng. Tôi trở tay tặng lại y một quyền. Y giật mình trừng mắt nhìn tôi, sau đó lại càng hung hăng đánh tôi hơn. Hai chúng tôi cứ như vậy người đánh ta đập ngay giữa phòng khách. Đáng tiếc vóc người y cao lớn hơn, thân thủ cũng vượt xa tôi, nên rất nhanh tôi đã bị y đánh cho không còn sức mà trả đòn được nữa. A~ y quả nhiên là một kẻ đầy đức hạnh đấy chứ!

Tôi bị y đánh ngã cạnh sô pha, khoe miệng cùng viền mắt đều rỉ máu. Từ khi bước vào cửa đến giờ tôi một câu cũng chưa nói, thậm chí một điểm thanh âm cũng chưa hề phát ra. Trữ Uy hung hăng trừng mắt liếc tôi một cái, sập cửa bỏ đi. Nhìn lên đồng hồ, 2: 58 sáng. Lúc này y sẽ đi đâu? Đáp án thì nhiều lắm! Có lẽ không cần đến nửa tiếng, y đã đang nằm lên một người khác, phát tiết lửa giận cùng dục hỏa của mình. Tôi chẳng việc gì phải lo lắng cho y hết!

Cầm lấy điều thuốc hẩn ném lại trên bàn trà, châm lửa, đặt lên môi. Kỳ thực tôi đã cai thuốc từ rất lâu rồi, bởi vì Trữ Uy không cho phép. Y nói y không thích hôn tôi khi trong miệng tôi có mùi thuốc lá. Tuy rằng chính bản thân y hút rất nhiều, đối với tôi vẫn cảm đoán. Nhưng sau khi cai thuốc, y cũng chẳng còn mấy khi hôn tôi nữa.

Tôi ngồi trước sô pha mà hồi tưởng lại.

Còn nhớ năm năm trước chúng tôi gặp nhau tại gay bar. Khi đó tôi vừa mới tốt nghiệp không được bao lâu, chưa quen biết nhiều bạn bè và còn là lần đầu tiên đến đây. Y ngồi ở phía xa mang theo một tia nhìn cùng vẻ mặt biếng nhác mà mỉm cười với tôi, ánh mắt tôi liền không thể dời khỏi y. Y đẹp dễ như bức tượng đang tọa lạc, ưu nhã tựa một vị vương tử, quán bar mờ tối đến thế nào cũng chẳng thể che đi vẻ rạng rỡ mà y toát ra! Y mời tôi uống rượu, cùng tôi nói chuyện chính trị, quân sự, kinh tế, triết học... Y tự nhiên mà hài hước, thông minh hiểu biết rộng. Cho tới bây giờ chẳng hiểu vì sao tôi vẫn nhớ kỹ những rung động mà y đem đến cho tôi trong lần sơ ngộ ấy.

Tôi còn nhớ lần đầu tiên y cùng tôi trong phòng ngủ ở căn nhà này. Đó là lần đầu tiên của tôi, tôi đã kích động không ngớt vì lần đầu tiên của mình lại có thể tìm được một người yêu ưu tú như thế. Khi đó một tôi đơn thuần lại hoàn toàn không hay biết rằng, kẻ cùng người không có nghĩa nhất định sẽ là người yêu của người. Khi Trữ Uy nói tôi là người đàn ông đầu tiên y mang về nhà, trong một giây phút tôi đã rất đắc ý, nhưng rất nhanh liền bị cảm giác mất mát cùng khổ sở thay thế.

Tôi còn nhớ sau ba tháng chung sống, y lần đầu tiên về nhà trong trạng thái đầy người là dấu hôn, đồ lót ẩm ướt, hai giờ sáng đẩy cửa vào, không một lời giải thích liền lăn ra ngủ. Từ đó về sau, rất nhiều lần y giả ngây giả dại, còn tôi giả câm giả điếc.

Tôi còn nhớ...

Có người nói khi một người đã bắt đầu không ngừng nhớ lại chuyện đã qua, chứng tỏ người đó đã già. Tôi mới hai mươi chín tuổi, đối với một người đàn ông mà nói thì chưa tính là già. Thế nhưng, tình yêu của tôi thì đã già cỗi lắm rồi.

Tôi ngồi trên sô pha không ngừng phun ra hít vào từng luồng khói thuốc, thẳng đến khi ánh dương quang khe lộ ra từ phía đông mặt trời, xuyên thấu qua rèm cửa sổ vào phòng khách. Phảng phất bên tai lại vang lên câu nói kia của Trữ Uy: với cái loại đức hạnh này mà cũng dám lêu lổng!

Tôi vẫn nghĩ rằng thời gian đã mài mòn đi tình yêu của chúng tôi, cho đến khi y bày ra bộ mặt mỉa mai nói ra những lời ấy, tôi liền bừng tỉnh đại ngộ: tình yêu của chúng tôi nhạt phai chẳng liên quan gì đến thời gian, mà là ngay từ đầu chúng tôi đã không đứng trên một vị trí ngang hàng!

Đi vào phòng tắm tắm rửa, nhìn hai mắt vô thần trong gương, sắc mặt vàng vọt, thân thể gầy gò của chính mình, cái bộ dạng tẻ nhạt này thật không nên ra ngoài, càng chẳng xứng ở bên một kẻ ưu tú như Trữ Uy.

Căn nhà này là của Trữ Uy, mang phong cách Baroque cao quý mà trang nhã. Ngay cả gạch men sứ ốp tường cũng phải là loại nhập từ Italia về. Đối với Trữ Uy mà nói, giá trị của tôi chắc cũng chẳng khác gì một chiếc Vienna Chair (**) đặt trong nhà hàng. Y du học bảy năm ở Anh, chưa đến ba mươi tuổi đã đặt chân được đến khu vực phồn hoa thịnh vượng nhất D thành, mua được tầng cao nhất của tòa nhà thương mại, tự đầu tư mở công ty của riêng mình. Còn tôi bất quá chỉ là một viên chức quen trong một công ty tư nhân nhỏ chẳng có tiền đồ hứa hẹn gì.

Tôi đã từng cho rằng tình yêu có thể lấp lại được khoảng cách của chúng tôi khi đó, thế nhưng hiện tại mới hiểu được, Trữ Uy căn bản sẽ không yêu một kẻ cách biệt với y quá xa.

Có thể trong suy nghĩ của Trữ Uy, tôi cùng với đám phụ nữ hám hư vinh vật chất chẳng có gì khác biệt, đều là bị vẻ anh tuấn cùng hào quang rực rỡ của y soi rọi đến không mở được mắt, vậy nên thà rằng nén giận cũng quyết không chịu rời khỏi y.

Y không hề biết rằng, tôi khát vọng sự yên bình đến thế nào, sợ hãi sự cô độc đến thế nào. Y cũng sẽ không biết, năm năm trước khi y đem tôi về nhà, tôi đã vui sướng biết bao nhiêu. Bởi vì từ nay về sau, tôi đã không còn cô đơn một mình nữa! Đối với tôi, một kẻ đồng tính luyến ái dung mạo chẳng lấy gì làm xuất chúng mà nói, thì cảm tình của y trong lúc đó thực đáng quý trọng biết nhường nào.

Thế nhưng, hiện tại mới nhận ra rằng, sau khi chung sống cùng Trữ Uy, tôi không những chẳng thể có được sự yên ổn mà mình mong muốn, trái lại còn càng ngày càng thấy cô đơn hơn. Tôi căm ghét chính mình cứ luôn luôn trì hoãn như thế.

Tắm rửa xong, trở lại phòng ngủ, mở tủ quần áo, đem quần áo của mình nhét vào cái va li da dưới gầm giường đã bám đầy bụi bặm. Đặt chìa khóa lên bàn ăn, đóng cửa, rời khỏi căn nhà chứa đựng bao hồi ức. Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu tôi, tôi ra đi như vậy, liệu có vội vàng quá chăng?

Tình yêu không phải là để một bên phải chịu đựng cùng nhường nhịn.

Cha mẹ tôi không ở D thành, rời khỏi nhà Trữ Uy tôi không còn nơi nào để đi. Muốn tìm phòng trọ cũng không thể một hai ngày là có thể tìm được chỗ thích hợp. Rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn là gọi cho Trương Hùng. Cậu ta là bạn học hồi cao trung của tôi, hiện tại đang làm nhân viên quản lý ở một siêu thị lớn. Mà cậu ta cũng là một trong số rất ít những người mà tôi quen biết và có thể coi là bằng hữu. Chuyện của tôi và Trữ Uy, cậu ta cũng biết. Hiện tại người duy nhất mà tôi có thể nhờ vả được cũng chỉ có mình cậu ta.

“Chia tay tên họ Trữ kia rồi à?! Đã nói sớm hán không phải là dạng đáng tin cậy rồi mà! Mau mau vào đi!”

Đại Hùng mở cửa nhìn thấy tôi liền quát ngay câu đầu tiên là câu này! Cậu ta cứ luôn trực tiếp đi vào vấn đề như thế, không để cho tôi kịp phản ứng, nhưng sự thẳng thắn chân thành cùng chẳng chút khách khí này lại khiến tôi không hiểu sao thấy cảm động vô cùng.

“Đúng vậy, lúc đó bị cục phân che mờ mắt, không nhận ra bộ mặt thực đồn mạt của hán! Bây giờ thì nhận ra rồi, hoàn thành Hùng đại hiệp tạm thời thu lưu vài ngày!”

Tôi không hề gì mà cười cười, còn đùa đùa cợt nhả với cậu ta! Chuyện tới hôm nay, thứ tôi còn lại chỉ còn là chút đáng tiếc cùng tự tôn của mình.

“Mất năm năm mới nhận rõ, đầu óc mày bị lú thật rồi!” Đại Hùng trừng mắt liếc tôi, kéo tôi vào trong nhà.

“Thực ngại quá, mấy ngày nay sợ là sẽ ảnh hưởng tới mày cùng bạn gái thưởng hoa dưới trăng rồi. Cơ mà mày không phải lo, chờ tao tìm được phòng ở lập tức sẽ cuốn gói đi. Hiện tại phòng này vẫn đang thuê à!”

“Không vấn đề, mày cứ ở đi! Sắp tới tao và Ny Ny kết hôn, phòng tân hôn đã chuẩn bị đâu vào đấy rồi, chỉ chờ tháng sau là có thể sử dụng. Phòng này tao đã ký tên thuê đến cuối năm, mày cứ an tâm mà ở đi!”

“Mày sắp kết hôn hử, chúc mừng chúc mừng! Tốt quá, vậy tao sẽ đưa tiền thuê nhà mấy tháng tới cho mày luôn!”

Đang định quay ra lấy tiền thì đã bị Đại Hùng ngăn lại, “Thôi! Quen biết cũng đã vài chục năm tao với mày còn tính toán làm đếch gì vài đồng thuê nhà?! Tháng sau tao sang nhà mới, đằng nào cái phòng này chả để không!”

“Vậy thế này đi, mày cứ giao lại phòng cho tao thuê! Hiện tại giá cả thuê nhà cao như thế, mày chẳng phải cũng còn không ít khoản vay phải trả sao?! Bây giờ cứ để tao thuê lại đi!”

“Đã bảo không cần là không cần! Còn kì kèo nữa tao đá ra ngoài bây giờ!”

Đại Hùng hung tợn trừng tôi một cái, nhưng lại khiến tôi cảm thấy ảm áp vô cùng.

Hôm nay là thứ sáu, thật hiếm hoi sao lại được ông chủ lòng dạ hiềm độc không yêu cầu tăng ca. Tối hôm qua lần qua lần lại mất một đêm, hôm nay cả người tôi hình như đã thành hồn ma vất vưởng mất rồi. Hành lý còn chưa kịp sắp xếp xong, tôi đã gục trên giường của Đại Hùng ngủ mê mết.

Trước khi mất đi ý thức, trong đầu tôi chỉ có một thanh âm: Everything will be okay!

Tôi cuối cùng vẫn luôn tự an ủi mình như thế, mặc dù hiện thực cứ không ngừng làm tôi thất vọng, nhưng tôi thủy chung vẫn sẽ không tuyệt vọng.

——o0o——

(*) đức hạnh: ở đây không phải chỉ phẩm chất tốt đẹp mà là một cách nói mỉa mai, thường theo nghĩa tiêu cực.

(**) Vienna Chair: ghế trong nhà hàng quán bar hay dùng, có rất nhiều loại và nhiều kiểu dáng (search gg sẽ ra một đống XD).

2. Chương 2

Yêu tựa như bị sâu răng, khiến con người ta đau đớn mãi không thôi, muốn dứt bỏ mà chỉ có thể bất lực.

Hàm trên của tôi có một cái răng sâu, đã bắt đầu biến thành màu đen, nhiều lúc ăn hay uống cái gì nóng nóng đều sẽ đau nhức một trận. Tôi không thích đi khám nha sĩ, bởi vì mỗi lần nằm trên ghế tôi đều có cảm giác mình như một con cá đang chờ người ta mổ thịt. Vậy nên nếu có thể chịu đựng thì tôi sẽ cố mà chịu, chỉ trừ trường hợp vạn bất đắc dĩ mới lê thân đến cửa cầu y.

Thế nhưng lúc này đây tôi quyết định phải đem cái răng sâu này đi xử lý, đã hư hỏng nặng mà còn cố giữ lại, sẽ chỉ càng làm mình khó chịu hơn thôi. Con người cũng cần có lúc phải chín chắn một chút.

Chủ nhật người đến khám răng rất đông, chờ mãi mới đến lượt tôi. Khi tôi nằm lên ghế, mũi khoan phát ra tiếng “rè rè” khiến tôi tâm phiền ý loạn. Bác sĩ đem cái mũi khoan nhỏ mở hàm răng tôi ra, một trận đau đớn nhất thời xâm nhập thần kinh tôi.

“Ăn quá sâu rồi, là sâu từ bên trong sâu ra. Ảnh hưởng đến tủy rồi, cho nên mới đau như thế. Cần phải hút tủy ra.” Bác sĩ giải thích nguyên nhân đau đớn, rồi nói ra phương pháp giải quyết.

“Hút tủy ra sẽ không đau nhức nữa sao? Vậy thì cứ làm thế đi!”

“Tuy là không đau nữa, nhưng răng không có tủy sẽ rất yếu, thực ra cậu nên cố gắng giữ lại được tủy mới là tốt nhất. Chỉ là cái răng sâu này của cậu thực sự đã ăn quá sâu vào tủy mất rồi.”

Đã ăn vào quá sâu, không thể vớt lại được nữa, chỉ còn cách hút tủy ra, chặt đứt răng buộc, mới có thể không khiến mình đau đớn nữa.

Bỗng nhiên phát hiện, nguyên lai thứ tình yêu mà Trữ Uy dành cho tôi cũng như cái răng sâu này, khiến tôi đau đớn mãi không thôi, muốn dứt bỏ mà chỉ có thể bất lực.

Rời khỏi phòng khám răng, đi chợ mua thức ăn. Vì Đại Hùng nhất quyết không chịu nhận tiền thuê nhà của tôi, vậy nên mua thức ăn, nấu cơm đều do tôi chủ động phụ trách. Năm năm chung sống với Trữ Uy đã giúp tài nghệ nấu nướng của tôi tăng lên đáng kể. Y từ trước đến nay rất chú trọng chất lượng sinh hoạt, đối với chuyện ăn uống lại càng kén chọn. Khi tôi đang đứng trước quầy bán cá lựa chọn nguyên vật liệu

cho món cá hấp tối nay thì tiếng điện thoại bất chợt vang lên từ trong túi. Lấy di động ra – là một chiếc NOKIA.

N95, vừa mới được tung ra thị trường, Trữ Uy đã mua cho tôi. Khi đi lại quên mất không trả lại cho y. Tuy rằng y nhất định sẽ không để tâm chuyện một cái di động, nhưng nhìn thấy nó sẽ khiến tôi không khỏi khó chịu.

Hiện trên màn hình là dãy số của Trữ Uy, tôi có chút giật mình. Sau chuyện đêm đó, không ngờ y còn có thể chủ động gọi cho tôi, này thực rất không giống với tác phong của y. Tôi vốn không muốn tiếp, nhưng nghĩ hay là tự mình nói rõ ràng với y cũng tốt. Tuy rằng y không thể đối với tôi một lòng một dạ, nhưng tôi cuối cùng vẫn muốn dành cho chính mình một lời giải thích.

“Uy...”

“Cậu đang ở đâu?! Đem cả quần áo đi là có ý gì hả? Muốn bỏ tôi?! Cậu mà xứng sao?! Quay về ngay cho tôi! Muốn chia tay thì cũng phải là tôi bỏ cậu!” Trữ Uy ở đầu bên kia điện thoại hỗn hển rống vào tai tôi.

“Anh gọi điện chỉ để nói chuyện này thôi sao? Vậy anh có thể không cần phải bận khoản nữa. Là anh bỏ tôi được rồi chứ! Năm năm trước anh đã quăng tôi đi rồi! Là tôi cứ quần lầy anh không buông, hiện tại tôi đã nghĩ thông rồi. Anh đã sớm không còn là của tôi! Không, phải nói là anh từ trước tới giờ chưa bao giờ thuộc về tôi cả! Vậy nên là anh bỏ tôi được chưa! Về chuyện này, tôi nghĩ sẽ không ai nghĩ ngờ gì đâu.”

“Cậu...”

Trữ Uy bị tôi nói đến nghẹn không thốt nên lời, năm năm qua đây là lần đầu tiên miệng lưỡi tôi nói năng trơn tru được đến thế, khiến y á khẩu không bật lại được câu nào. Thế nhưng tôi lại không hề cảm thấy – một chút gì gọi là cảm giác thắng lợi.

“Không còn chuyện gì nữa thì tôi cúp máy đây. Mong là sau này chúng ta sẽ không gặp lại nữa.”

Tôi ngắt điện thoại, mang theo cá và nguyên liệu rời khỏi chợ. Tuy rằng qua điện thoại Trữ Uy không nhìn thấy được, nhưng khẳng định là lúc này bóng lưng tôi quay đi trông cực kỳ tiêu sái cho mà xem!

Bữa tối tôi làm món cá hấp, chim trả, tôm bóc vỏ, thịt kho tàu nấm hương, canh sườn lợn cải thìa. Mời luôn cả vị hôn thê của Đại Hùng đến dùng bữa, Ny Ny. Ny Ny là nhân viên hướng dẫn bán hàng ở siêu thị, làm cùng một chỗ với Đại Hùng, lâu ngày cũng sinh tình. Ny Ny gia cảnh không tốt cho lắm, nhưng lại vô cùng đáng mến cùng giản dị, được Đại Hùng nâng niu che chở trong lòng bàn tay.

“Ngon quá! Ngon quá! Duệ ca, trình độ của anh phải nói là vượt qua cả đầu bếp lớn rồi ý!” Ny Ny vừa nuốt lấy nuốt để đồ ăn trong miệng, vừa giơ ngón tay cái ra khen!

Đại Hùng xoa xoa cái mũi nhỏ của cô, cười nói, “Đúng vậy! Còn em sắp làm một cô dâu rồi mà trình độ làm cơm còn không bằng đại lão gia Dương Duệ thì sao hả! Chỉ biết làm mỗi món hầm! Xem ra trước khi cưới phải bắt em báai Dương Duệ làm sư phụ, để cậu ấy hảo hảo dạy bảo em mới được. Chờ cậu ấy phê chuẩn cho em được xuất sư, anh mới rước em vào cửa!”

“Hứ! Anh cưới em chỉ để em nấu cơm cho anh thôi à?”

“Đúng vậy! Chứ không thì em cho là gì?!”

“Anh đi chết đi, đại phối đản!”

Đôi tiểu tình nhân bắt đầu không coi ai ra gì liếc mắt đưa tình với nhau, chẳng thèm để tâm xem có làm chạnh lòng một người đàn ông độc thân là tôi đang ngồi ở đây không. Cơm tối xong, tôi viện cớ xuống dưới lầu mua thuốc lá, tạm thời lánh mặt đi để đỡ thấy xấu hổ cho cái phận mình. Căn phòng trọ của Đại Hùng so với ngôi nhà xa hoa của Trữ Uy chung quy vẫn thuộc khu dân cư nghèo nàn. Nương theo ánh đèn đường, tôi nhìn thấy mấy cái bàn đang đánh tú lơ khơ, vài ông bà già thì chơi mạt chược, còn có cả mấy đứa nhóc túm năm tụm ba bắt nháo âm ỉ. Tôi ghé vào một quầy tạp hóa cũ kĩ đến tường cũng tróc hết cả sơn mua một bao Nam Trung Hải.

Châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu! Rời khỏi Trữ Uy, tôi có thể không phải kiêng nể gì nữa mà tự do hút thuốc, có thể vô câu vô thúc (*) sống cuộc sống mà mình vẫn luôn ao ước, làm những việc mình

muốn làm! Thật tốt! Tôi cười...

Thế nhưng, rời khỏi Trữ Uy, liệu tôi thực sự có thể sống như những gì mình mong muốn không? Chẳng phải điều mà tôi vẫn luôn ao ước là một cuộc sống yên ổn có hai người cùng nhau sao? Tựa như Đại Hùng với Ny Ny vậy! Chỉ vì là đồng tính luyến, nên muốn có được hạnh phúc lại khó đến vậy sao?

Quảng điều thuốc, cảm thấy uể oải chưa từng có. Nhớ lại trước đây cứ ung dung mà sống. Vậy mà sau khi rời khỏi Trữ Uy, tôi ngoại trừ có thể tự do thoải mái hút thuốc hành hạ lá phổi của mình ra, thì tất cả cũng chẳng có gì thay đổi. Tôi vẫn cô độc, có vẻ như muốn có được cuộc sống như trước đây đã trở nên quá xa vời.

Lại một tuần mới, vừa vào cửa đã cảm thấy sắc mặt mọi người trong phòng làm việc đều một bộ lo lắng. Ngực tôi đánh thịch một cái! Khủng hoảng tài chính, thị trường chứng khoán xuống dốc mạnh. Vốn tưởng rằng đối với cái công ty bé xiu như con kiến này sẽ không ảnh hưởng gì quá lớn, vì dù sao công ty chúng tôi cũng đâu có phát hành loại cổ phiếu nào. Thế nhưng, rõ ràng là tôi đã ngây thơ lạc quan đến dần đến mất rồi!

“Nghe nói hình như ông chủ sẽ giảm biên chế 30%, mà người ở lại cũng sẽ bị giảm lương, khoảng trên dưới 30% gì đấy!”

A Thạc mặt ử mày ê lắc đầu thở dài với tôi. Là thư ký của ông chủ, lời cậu ta nói hẳn là tin tức đáng tin cậy. Ngẫm lại công ty tổng cộng có không quá 20 người, tiền lương còn chẳng vượt trên 2000, cứ như vậy mà giảm bớt nhân viên thì chắc chẳng còn được bao nhiêu mạng!

Quả nhiên, buổi chiều đã có danh sách giảm biên chế đưa xuống! Vậy mà tôi lại không thấy tên mình trong đó. Ông chủ đối với tôi cũng không tệ lắm, không phải vì tôi đã đạt được công trạng gì xuất sắc, mà là bởi tôi có một vị “bằng hữu” Trữ Uy bản lĩnh ngời ngời! Trước đây có lần công ty chúng tôi gặp khó khăn, là Trữ Uy đã hỗ trợ về vấn đề tài chính. Liên sau đó thái độ của ông chủ đối với tôi đã thay đổi một trăm tám mươi độ, còn tôi đứng trước Trữ Uy lại bị giảm giá trị đi một bậc!

Xử lý xong chuyện giảm biên chế, tiếp theo là chuyện giảm lương. Ông chủ gọi từng người vào phòng nói chuyện. Đến phiên tôi, ông ta lại tỏ ra rất khiêm nhường, tự nhiên còn mời tôi uống cà phê! Mà cái kiểu thái độ này lại khiến tôi thấy lạnh cả người.

“Dương Duệ! Lần này công ty thực sự rất khó khăn, cửa ải gian nan này e là khó có thể vượt qua. Cơ lốc tài chính lần này quá lợi hại, mấy công ty nhỏ bên miền nam đều đã phá sản không còn trụ được bao nhiêu. Tài chính công ty chúng ta hiện tại đã rơi vào khủng hoảng, đang rất cần tiền mặt quay vòng. Nhưng ngạch độ đảm bảo đang rất bấp bênh, ngân hàng không chịu cho chúng ta vay tiền nữa. Dương Duệ, người anh em Trữ Uy của cậu không phải rất có thể lực sao? Cậu ta vẫn thường quan tâm đến công ty của chúng ta, có vẻ không hề bị ảnh hưởng gì. Cho nên tôi muốn lần nữa xin cậu ta cứu giúp. Trước là mượn 200 vạn để quay vòng một chút. Nếu như cậu giúp được công ty chúng ta giải quyết xong chuyện này, tôi lập tức sẽ thăng chức cho cậu làm phó tổng giám đốc, tiền lương tăng gấp đôi!”

Ông chủ vẻ mặt tha thiết chờ mong nhìn tôi. Trộm nghĩ nếu mà ông ta biết tôi và Trữ Uy đã cắt đứt, một xu cũng chẳng thể vay được y, thì không biết ông ta có đuổi cổ tôi đi không nhỉ?!

“Xin lỗi, ông chủ, tôi vừa cãi nhau với Trữ Uy. Không còn gặp mặt nữa!”

“A?! Cậu thế nào... Ai! Bạn bè với nhau sao lại không biết chung sống sao cho tốt đẹp như thế?! Thử nghĩ mà xem cậu có được mấy cái cơ hội quen biết người như vậy đây?!” Ông chủ vừa nghe đến đó, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Kể có tiền có thể làm gì có chuyện thực lòng muốn kết bằng hữu với loại dân đen đầu húi cua như tôi. Xin lỗi ông chủ, dù không thể nhờ cậy Trữ Uy, tôi cũng sẽ tận lực nghĩ cách vay mượn cho công ty!”

“Ông chủ, tôi sẽ cố gắng nghĩ biện pháp! Nếu như trong vòng hai tháng không mượn được tiền, tôi sẽ chủ động từ chức!”

Tôi bỏ lại những lời này, hiên ngang mà rời đi! Nhưng thực ra là, vừa mới bước chân ra khỏi cửa, tôi liền hối hận! Vừa nãy đúng là đã kích động quá đà, biết đi đâu vay được 200 vạn bây giờ?!

Hai tháng để xoay đủ 200 vạn, nhiệm vụ này đối với tôi mà nói gần như là hoàn toàn không có khả năng hoàn thành! Thế nhưng vì không muốn bị ông lão kia coi thường, không muốn Trữ Uy coi thường, càng không muốn bản thân tự thấy coi thường chính mình, nên một tháng vừa rồi tôi vẫn đánh liều đi đi lại lại đến mấy cơ quan tài chính! Nhưng dù có vận hết tài năng diễn thuyết, nói đến vãi bọt mép cũng chẳng có một tổ chức nào thèm để ý đến!

Một tiếng sét hiện thực, trong phút chốc có thể đánh tan hào ngôn chí khí anh hùng! Con người ta có lúc vẫn phải cúi đầu trước số phận!

Chỉ còn chưa đầy một tháng nữa, tôi đang tính tới nước chuyển sang chú ý mấy tin tức tuyển dụng trên báo chí! Chẳng qua là chưa đến giây phút cuối nên chưa muốn buông tay mà thôi! Tôi ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang, lại nhìn xuống tờ giấy ghi chép hướng một công ty đầu tư đi đến. Từ khi Trung Quốc gia nhập WTO, càng ngày càng có nhiều cơ quan tài chính nước ngoài và cả những doanh nghiệp tư nhân có thực lực xâm nhập vào thị trường trong nước. Công ty Kỳ Tín này là một trong số đó. Và nó cũng là hi vọng cuối cùng của tôi!

Đang chen chúc trên mấy phương tiện giao thông công cộng, điện thoại di động vang lên, tôi chưa thèm nhìn màn hình hiển thị đã nhận máy.

“Xin chào, ai đấy ạ?”

“Là tôi! Ông chủ của cậu hôm nay vừa mới gọi điện đến nói muốn vay 200 vạn để quay vòng!”

Giọng nói của Trữ Uy không nhanh không chậm truyền đến từ trong điện thoại, mà tôi lại chẳng biết phải trả lời ra làm sao! Rõ là lão già kia không tin tưởng tôi mà tự mình tìm đến cầu cứu Trữ Uy mất rồi.

“VẬY Ạ?!”

“Thu thập hành lý trở về đi! Tôi lập tức chuyển tiền sang tài khoản công ty cậu.”

Giọng nói của y có phần miễn cưỡng, nhưng vẫn lộ ra vẻ ngang ngược không cho tôi hỏi lại. Tôi mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt của y lúc này, nhưng không khó để có thể tưởng tượng ra y đang một bộ bày mưu tính kế, cao cao tại thượng, tính toán xử tôi bằng chết phen này!

“Có trở lại hay không là chuyện của tôi, có cho vay tiền hay không là chuyện của anh! Hai chuyện này thì có quan hệ đếch gì chứ? Huống hồ tôi cũng đang muốn tìm chỗ làm khác!”

Chưa kịp để y đáp lời, tôi đã ngắt điện thoại! Tôi nghĩ y nhất định đang rất tức giận! Tôi đã muốn hung hăng cười nhạo y! Nhưng, lần thứ hai nhận được cuộc gọi của y, lần thứ hai nghe được y nói muốn tôi trở lại, lòng lại không khỏi run rẩy, tràn đầy khổ sở cùng chua xót!

Năm năm, một nghìn tám trăm linh một ngày đêm, bốn vạn ba nghìn tiếng đồng hồ... Tất cả không phải chỉ cần tôi bước khỏi căn nhà ấy là có thể toàn bộ xóa sạch đi!

——oOo——

(*) vô câu vô thúc: không bị ràng buộc hay cấm đoán gì.

3. Chương 3

Tình yêu không có sự tôn trọng, sẽ không bao giờ là tình yêu chân chính.

Tôi đặt chế độ chặn cuộc gọi với số của Trữ Uy, tránh cho y lại gọi đến phiền phức! Giờ đây tôi không muốn lại bị y làm ảnh hưởng đến tâm tình, mặc dù cũng có lúc thực mong chờ y gọi đến. Hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại tinh thần, tôi bước vào tòa nhà trước mắt.

Một nam sinh cao lớn tuấn tú với nước da màu đồng cổ tiếp đón tôi. Mái tóc cậu ta được chuốt cao cả tấc, mỗi sợi tóc đều dạt dào sức trẻ mà dựng đứng lên. Cậu ta mặc áo hiệu CK, quần jean G-STAR và đôi giày thể thao của NIKE. Đôi mắt không lớn, cười lên liền lộ ra hai cái lúm đồng tiền rất to! Đứng cùng với một thanh niên sức trẻ tràn trề như vậy, tôi mới nhận ra tuổi xuân đã thật sự bỏ tôi mà đi mất rồi!

“Xin chào, giám đốc đang họp, phiền anh đợi một lát nữa! Tôi là Tống Thư Trạch, sinh viên thực tập. Còn anh?”

“Dương Duệ.”

Chúng tôi bắt tay, cậu ta nhất định rất mê môn bóng rổ, bàn tay lớn như vậy, hẳn là có thể nắm chắc quả bóng rổ.

Tôi ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách. Một lát sau, Tống Thư Trạch đem cho tôi một cốc cà phê. Tôi gật đầu nói cảm ơn với cậu ta. Tuy rằng về lý mà nói những công việc này nên là của mấy cô thư ký, nhưng khi có sinh viên thực tập thì coi như là có được một đàn em vạn năng để sai vặt! Và tất cả mọi người đều phải trải qua quá trình này!

Tôi ngồi đợi đại khái khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, Tống Thư Trạch mới đi đến nói cho tôi biết giám đốc đã họp xong, muốn tôi đi vào gặp.

Giám đốc Trương so với tưởng tượng của tôi trẻ hơn rất nhiều, chỉ trên dưới ba lăm ba sáu gì đấy. Vóc dáng không cao lắm, ánh mắt mang theo vẻ khôn khéo cùng lạnh lợi. Tôi trực tiếp nói rõ ý đồ đến đây với anh ta, đồng thời trình bày rõ hoàn cảnh hiện tại của công ty mình, mong muốn anh ta có thể giúp đỡ. Anh ta nói tôi cứ về chờ tin tức, Ngày thứ hai, tôi nhận được điện thoại của anh ta, muốn tôi đến công ty anh ta nói chuyện.

“Tình hình hiện tại của công ty anh tương đối khó giải quyết, không đạt đủ yêu cầu để được cho vay. Hơn nữa, công ty nhỏ như vậy rất khó có thể đảm bảo khả năng hoàn trả nợ. Vạn nhất hôm nay cho các anh mượn tiền, ngày mai các anh tuyên bố phá sản thì sao?”

Những lời này không nằm ngoài dự liệu của tôi, bởi vì đã phải nghe vô số lần ở mấy công ty trước! Ngay khi tôi nghĩ đã hết hi vọng thì lời nhận xét của anh ta lại có chiều hướng thay đổi.

“Tuy nhiên, cũng không phải là không có biện pháp! Anh là người đại diện đi mượn tiền. Mà lãi suất ở chỗ chúng tôi chỉ bằng một phần ba so với ngân hàng. 200 vạn cũng không nhiều, bắt quá chỉ coi như mua một căn nhà nhỏ! Anh có thể lấy danh nghĩa của anh để mượn tiền!”

Tôi thoáng do dự, công ty đâu phải của tôi! Muốn mượn thì cũng phải là ông chủ của tôi chứ! Thế nhưng nghĩ đến ánh mắt khinh thường của ông ta, cộng với giọng điệu kiêu ngạo của Trữ Uy trong điện thoại, tôi thực không cam lòng! Một thoáng ấy tôi như bị ma quỷ ám, quyết tâm để cho Trữ Uy và lão già kia phải chống mắt lên nhìn! Để cho bọn họ biết tôi không phải là không làm được gì khi không còn Trữ Uy! Hơn nữa, tôi cũng không nghĩ chỉ vì 200 vạn mà công ty tôi phá sản được.

Vì vậy, rất nhanh gọn, tôi đã hạ bút ký thỏa thuận, từ nay về sau tự vác trên lưng mình món nợ 200 vạn! Nếu như Trữ Uy mà biết việc này không chừng sẽ cười tôi thối mũi mất!

Kỳ Tín làm việc quả nhiên năng suất, vừa ký thỏa thuận xong, tôi lập tức nhận được chi phiếu 200 vạn. Buổi chiều tôi về công ty đưa cho ông chủ, mặt ông ta lập tức nở như hoa.

“Ha ha, tôi quả nhiên không nhìn lầm cậu! Dương Duệ, cậu đúng là một nhân tài trẻ tuổi!”

Nhân tài? Hừ! Chẳng phải lúc trước còn nói “Ngoại trừ Trữ Uy, cậu thì làm gì còn cách nào khác?!” sao. Tôi cười nhạt, nhìn vẻ mặt đáng ghê tởm của lão già trước mắt.

“Ông chủ, số tiền này nhất định phải nhanh chóng hoàn trả lại. Tôi là người đứng tên đấy!”

“Cậu yên tâm! Tốt xấu gì chúng ta cũng là một công ty lớn, 200 vạn có là gì chứ! Hạ bút một cái là có thể trả được ngay chứ gì. Đây là công ty của tôi, tôi sẽ nhanh chóng trả tiền cho cậu!”

Ông ta cười vỗ vỗ vai tôi, lập tức tuyên bố thăng chức tôi làm phó giám đốc.

Buổi tối sau khi tan tầm, thấy tâm tình mình hôm nay cũng không tệ, tôi muốn mời Đại Hùng và Ny Ny ăn một bữa ngon ngon. Vừa bước ra khỏi công ty, đang chuẩn bị gọi điện cho Đại Hùng thì Trữ Uy đã từ đâu xông đến không nói không rằng kéo tôi lên xe.

“Có chuyện gì?”

Tôi không cố giãy giụa, theo y lên xe. Đứng giữa đường chúng tôi không tranh cãi hay to tiếng câu nào. Tôi cố gắng giữ giọng điệu bình thản, Trữ Uy kiềm nén tức giận, không tiếp lời, chỉ nhún ga khởi động xe chạy đi.

“Dừng lại! Chúng ta đã sớm không còn chuyện gì để nói với nhau nữa hết!”

Tôi cố sức áp chế thanh âm của chính mình, không muốn to tiếng âm ỉ với y, không muốn thất thố trước mặt y, càng không muốn để y biết kỳ thực xa y tôi rất đau lòng, mà gặp lại y lòng tôi lại càng đau đớn!

“Câm miệng cho tôi!”

Y rống lên với tôi, sau đó phi xe chạy đi như gió. Tôi đương nhiên nhận ra con đường này, đường về nhà, chỉ là nơi quay về không phải là nhà của tôi mà thôi!

Trữ Uy cho xe vào gara, sau đó kéo tôi xuống xe, túm vào thang máy, lôi vào trong nhà.

“Tôi đã bảo cậu về cơ mà! Cậu rốt cuộc tính đùa giỡn cái gì?! Tôi giữ thể diện cho cậu vậy còn chưa đủ sao, cậu còn muốn thế nào nữa?!”

Y nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tôi, tựa như vừa mới phải tha thứ cho một kẻ đã làm sai không còn gì để biện bạch! Nực cười, lẽ nào tôi còn thiếu y thứ gì? Còn muốn bắt tôi phải làm sao nữa?

“Tôi chẳng muốn thế nào cả! Trước cũng đã nói rất rõ ràng, chúng ta chia tay, và là anh đá tôi! Kẻ hèn mọn như tôi đáng nhẽ không nên không biết tự lượng sức mà bám dính lấy người ưu tú như anh! Vậy nên cuộc đời rộng lớn sau này, chúng ta đường ai nấy đi. Anh có thể yên tâm, tôi sẽ không bao giờ dây dưa gì đến anh nữa đâu.”

“Cậu phát điên phát khùng cái gì vậy! Tôi còn chưa hỏi tội cậu dám ra ngoài... Mẹ kiếp! Cậu còn nói bỏ cái gì! Trữ Uy tôi đây mẹ nó có loại đàn ông đêch nào mà không tìm được! Cậu còn lấy cái đêch gì mà dám làm bộ làm tịch trước mặt tôi?”

Tôi làm bộ làm tịch? A ha ha! Tôi cười to! Ngực như bị ai đó kéo căng đau đớn!

“Anh còn chưa hỏi tội tôi dám ra ngoài...? A~ tội thực là to! Nhưng tôi tính lại cho xem nhé! Năm năm qua anh ra ngoài vô số lần... khiến tôi không thể nhịn được nữa! Đúng vậy ~ Trữ Uy anh thanh niên tài tử, mỹ thiếu niên nào mà không tìm được?! Vậy nên cái loại đàn ông một xấp tuổi dung mạo tầm thường như tôi diễm phúc được lọt vào mắt xanh của anh, đáng ra phải biết vui sướng mà quý xuống hôn ngón chân của anh mới phải chứ nhỉ?! A~ tôi và anh đúng là chẳng còn chuyện gì để nói với nhau nữa hết!”

Mũi tôi đã cay xè, thế nhưng mắt vẫn trơ ra như bị trát sáp! Đây là mối tình mà tôi chờ đợi suốt năm năm! Đây là người tôi yêu suốt năm năm! Thực không muốn nghe cái gì mà nói “tâm đã như tro nguội”! Sến súa mà phiến tình quá mức! Lúc này tôi chỉ cảm thấy chẳng còn gì để nói mà thôi...

Tự cho mình một chút mặc niệm cùng thương cảm cho tình yêu đáng buồn cười của mình!

“Cậu... OK, chúng ta trước hết tạm gác chuyện này lại! Chiều nay ông chủ của cậu đột nhiên gọi điện nói cậu đã mượn được tiền! Chuyện gì đã xảy ra?! Tình hình tài vụ của công ty các cậu và ngay cả cậu cũng làm đêch gì có khả năng trả được nợ! Mấy công ty tài chính chắc chắn không thể có cái nào đồng ý cho các cậu vay! Nói, cậu rốt cuộc đã làm gì mà mượn được tiền?”

Trữ Uy tựa hồ không muốn tiếp tục dây dưa về chuyện bất lợi cho y, nên lập tức thay đổi đề tài. Mà đúng là Trữ Uy làm trong ngành tài chính, đối với tình trạng hiện tại của công ty tôi xác suất có thể vay tiền được hay không, y nhất định rất rõ ràng! Chỉ là tôi thực chẳng hiểu vậy thì liên quan đêch gì đến y!

“Quan hệ gì đến anh? Chẳng phải anh đã nói ngoài dựa vào anh ra tôi chẳng còn cách nào nữa hay sao? Giờ tôi mượn được tiền rồi thì anh thất vọng?”

“Mẹ kiếp! Tôi là sợ cậu bị người ta lừa! Trừ phi là cho vay nặng lãi, bằng không kẻ nào ngu ngốc mà cho công ty cậu vay, nhờ nó phá sản thì đòi bằng niềm tin à!”

“Không khiến anh quan tâm! Tiền đó cũng không khiến anh trả hộ!”

“Cậu cho là mượn được 200 vạn này là công ty cậu có thể xoay chuyển tình thế? Đừng tưởng bở! Sổ sách công ty cậu nợ nần ghi chép lộn xộn như thế, đóng cửa chỉ còn là vấn đề thời gian thôi! Khoản tiền đó nếu không phải đứng tên cậu, thì tôi cũng chẳng quan tâm làm gì!”

Lời Trữ Uy nói khiến tôi toàn thân lạnh lẽo! Thật là vậy sao? Tôi nên làm cái gì bây giờ? Tôi không nhà không xe, trong tài khoản chỉ có hơn hai vạn gửi ngân hàng, 200 vạn này đến bao giờ mới trả được đây? Lúc này, tôi mới đột nhiên nghĩ đến lúc Kỳ Tín cho tôi mượn tiền cũng không hề yêu cầu tôi thế chấp hay bảo đảm cái gì, chỉ xuất ra một bản hợp đồng dài bảo tôi ký vào, mà lúc đó tôi cũng không hề đọc kỹ trên đó viết gì. Nói không chừng trong đó đặt ra rất nhiều những điều khoản khủng khiếp mà tôi không chú ý! Lúc này, nỗi sợ bắt chợt dâng lên trong tôi.

Tôi liều mạng đi xoay sở khắp nơi, muốn chứng minh mình là một người đàn ông có năng lực, muốn chứng tỏ bản thân không cần phải dựa vào Trữ Uy hay bất luận kẻ nào, thế nhưng tất cả những nỗ lực ấy lại chỉ khiến tôi đứng trước mặt Trữ Uy càng trở nên ngu xuẩn. Không cách nào hình dung nỗi tâm tình của mình lúc này, cảm giác tự ti, vô lực, xấu hổ khiến tôi suýt rơi nước mắt. Tôi cắn răng chịu đựng không cho chính mình trở nên đáng thương trước mặt y.

Có lẽ sắc mặt tôi lúc này đây đã cắt không còn giọt máu nên Trữ Uy mới nhìn tôi với vẻ cười đắc thắng như vậy. Y lại gần, kéo tôi vào lòng trấn an, tựa như nhà vua đương an ủi người hầu hay tiểu hầu của ông ta.

“Không sao, bảo bối! Coi như là cậu đi mượn tiền người ta, đừng sợ, tôi giúp cậu hoàn trả!”

Giọng điệu của y thật bình thản, tựa hồ 200 vạn đối với y mà nói chẳng khác nào 200 tờ giấy vụn! Thế nhưng, 200 vạn này lại lấy đi tôn nghiêm của tôi trước mặt y!

“Tôi không cần anh trả giúp! Anh có tiền thì oai lắm chắc? Nói cho anh hay, dù có phải bán nội tạng tôi cũng không cần anh giúp! Chúng ta hết rồi! Hết! Hết!”

Tôi xô y ra, điên điên khùng khùng rống vào mặt y. Rốt cuộc cũng không khống chế được tâm tình của mình. Y bị tôi đẩy suýt ngã, liền giơ tay nắm tôi một phát.

“Cậu rốt cuộc nổi khùng cái gì? Đừng có không biết tốt xấu nữa được không?! 200 vạn tôi không tiếc giúp cậu trả, mẹ nó cậu còn muốn như thế nào nữa?!”

Trữ Uy gầm lên với tôi, mặt tôi lần thứ hai bị đánh cho rướm máu. Tôi không đánh trả, bị y nắm tiếp một quyền.

Đây là ý tốt của y dành cho tôi? Chỉ tiếc là y đơn phương bố thí còn tôi không tiếp nhận được cái loại hảo ý ấy! Nhận của y 200 vạn xong thì tôi thực sự cái gì cũng không còn nữa! Tình cảm, tôn nghiêm, cơ thể của tôi, không phải chỉ cần một nhất 200 vạn là có thể mua đứt như thế!

Cuối cùng, tôi liếc y một cái, xoay người về phía cửa. Thế nhưng tay còn chưa kịp chạm vào nắm cửa, đã bị Trữ Uy giật lại, kéo vào phòng ngủ.

Y ném tôi lên giường, chồm người ép tôi xuống, bắt đầu thô bạo xé mở quần áo tôi. Tôi liều mạng phản kháng! Vì sao y còn chưa chịu chia tay trong vui vẻ?! Vì sao ngay cả lúc biệt ly vẫn còn muốn làm cho tôi nhục nhã?! Tuy nói tôi còn lâu mới cao to bằng y, nhưng tốt xấu gì cũng là một thằng đàn ông. Y muốn chế phục tôi cũng không dễ dàng gì, vậy nên y đánh tôi, một quyền này rất mạnh, khiến đầu tôi đau đến suýt ngất xỉu. Nhân cơ hội này, y dùng áo sơ mi trói hai tay tôi lại cột tại đầu giường. Sau đó, y xoay người xuống giường, rút một cái hòm từ dưới gầm giường ra, bên trong chứa đủ các món đồ chơi. Trước đây hồi còn sống chung, Trữ Uy thỉnh thoảng cũng thích mượn toys để tăng tình thú. Thế nhưng đối với mấy thứ này, tôi từ đầu tới cuối đều sợ hãi sâu sắc. Trữ Uy dù biết rõ tôi không thích những thứ này, nhưng vẫn cố tình ép tôi phải chơi với y.

“Buông ra! Đừng bức tôi hận anh!” Tôi thực sự sợ hãi, đôi mắt nhìn y đã đỏ hồng.

“Hận tôi? Mẹ kiếp tôi sẽ làm cho cậu phải nuốt trở lại những lời này?! Cứ hận đi!”

Y lấy ra một sợi dây, đem tay tôi trói thật chặt, rồi chặn miệng tôi bằng một cái đai. Sau đó, y tách hai chân tôi ra, kéo căng về hai phía, dùng sợi dây buộc hai mắt cá chân lại cột lên hai cái cột đầu giường. Cơ thể tôi bị mở lớn, bộ vị khuất nhục nhất không một chút che đậy bày ra trước mắt y.

Y không dùng bất cứ chất bôi trơn nào, chỉ luồn ngón tay vào khai mở vài cái, liền lập tức đem thứ thô to của y hung hăng tiến vào cơ thể tôi. Tròng bích truyền đến cảm giác buốt nhói khiến tôi đau đến hai hàng lông mi nhăn tít lại, cổ họng bật ra tiếng nức nở đầy thống khổ.

“Đau sao? Tôi chính là muốn cậu nhớ kỹ cái loại đau đớn này! Tôi phải để cậu nhớ kỹ, trừ khi tôi muốn cậu đi, bằng không cậu đừng mơ tưởng có thể rời bỏ tôi!”

Thân thể y kè sát, hai tay vuốt ve bờ mông tôi, rồi đột nhiên cắn mạnh lên ngực trái của tôi một cái khiến tôi phải hét lên vì đau đớn, nhưng miệng bị bịt kín lại chỉ có thể phát ra tiếng “ư ư” khổ sở. Y động tình liếm lên vết máu, tà mị mỉm cười nhìn tôi, như một dã thú luật động điên cuồng trên người tôi. Trông y giờ đây chẳng khác gì một con quỷ hút máu chui ra từ địa ngục khiến tôi không khỏi sợ hãi!

Tuy rằng Trữ Uy chưa bao giờ là một tình nhân dịu dàng. Nhưng lúc này đây, tôi đã thật sự bị y làm cho đau đến nhớ mãi! Thân thể quá đau đớn, nhưng cái đau ấy nào có đáng là gì so với nỗi nhục nhã xâm nhập tận cốt tủy này. Nó khiến cả thể xác lẫn linh hồn tôi đều chẳng thể chịu đựng nổi.

——o0o——

4. Chương 4

Câu chuyện hoàng tử và cô bé Lọ Lem (hay cậu bé Lọ Lem) chỉ tồn tại trong cổ tích, khoảng cách về giai cấp là thứ khó có thể vượt qua.

Sáng sớm tỉnh lại, tay chân đã được tháo dây trói. Cơ thể nhẹ nhàng khoan khoái không có chút cảm giác dính nhớp nào. Hẳn là đã được tẩy rửa sạch sẽ. Tối qua bị trói làm lâu như vậy, cánh tay, cổ tay, bắp đùi, mắt cá chân, thắt lưng tôi đều đã đau đến không còn chút sức lực mà động đậy. Trên mặt bàn bày bánh kem và sandwich, còn có một mảnh giấy của Trữ Uy để lại.

“Bảo bối,

Tối qua tôi có hơi kích động. Tôi giúp cậu tắm rửa sạch sẽ rồi, còn tự tay làm bữa sáng nữa. Cậu hảo hảo nghỉ ngơi rồi ngoan ngoãn đem hành lý về nhà đi nhé.

Uy thân ái của cậu.”

A ~ còn vớt lại một cục xương (*) cơ đấy! Anh thực sự coi tôi là con chó nuôi trong nhà anh chắc?!

Tôi khổ khổ sở sở đem quần áo mặc vào, sau đó quơ tay ném cái bình hoa thủy tinh nằm ngoài y mua từ Áo về một phát vỡ tan. Cuối cùng mới tập tễnh rời khỏi nhà. Tôi xin ông chủ cho nghỉ ốm hai ngày. Tôi nghĩ có lẽ y không biết tôi đang ở nhà Đại Hùng. Đối với các mối quan hệ của tôi, Trữ Uy không hề biết. Bởi vì y chưa từng có hứng thú quan tâm đến cuộc sống của tôi, chỉ có tôi vẫn luôn chiều theo ý y mà thôi.

Đến ngày thứ ba, không thể tiếp tục nằm không ở nhà được nữa, tôi đành cố lết xác đi làm. Chưa đến lúc tan tầm, Trữ Uy đã đậu xe dưới lầu công ty tôi, vừa thấy tôi đi ra đã nhanh chóng chạy ra túm lên xe. Nhưng giờ tôi quyết không để cho y làm được điều đó, ra sức tránh khỏi trói buộc của y, hai người đứng trên đường ầm ĩ một trận.

“Mẹ kiếp anh buông ra cho tôi! Tôi không phải là con chó của anh, chỉ biết chờ lúc chủ nhân vui thì được ăn ngon, chủ nhân buồn thì hứng vài trận roi, đánh xong vứt cho vài cục xương coi như đồ dành! Tôi mẹ nó là một con người! Anh đừng có quẩn lấy tôi nữa được không! Anh chẳng phải đã nói không có loại đàn ông nào mà anh không tìm được hay sao? Vậy anh đi tìm đi, còn quẩn lấy tôi làm gì? Tôi không thể quay lại với anh được nữa!”

Thân thể Trữ Uy thoáng cứng đờ, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi! Y nhất định không ngờ tới tôi sẽ đứng ngay dưới lầu công ty bên đường mà cãi nhau với y thế này! Tôi với y từ trước đến nay đều rất sĩ diện, nhất là y! To tiếng như thế liền thu hút rất nhiều ánh mắt của người đi đường, còn có cả mấy đồng nghiệp đứng phía sau tôi. Thậm chí có một số người còn bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ về phía này, che miệng cười trộm. Trữ Uy thấy bị mất thể diện lắm, hung hăng trừng mắt nhìn tôi, nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng nói.

“Đương Duệ cậu được lắm! Được rồi! Chúng ta đã đi đến nước này, để xem ai mới không dứt được ai!”

Dứt lời, Trữ Uy lên xe nghênh ngang rời đi. Tôi thở phào nhẹ nhõm, chuyện tới hôm nay tôi dù có làm thế nào cũng đâu thể vẫn hồi được nữa.

Hai tháng tiếp sau đó, Trữ Uy quả nhiên im hơi lặng tiếng, không còn quấy rầy tôi nữa! Ngẫm lại trước đây khi tôi còn sống chung với y, có không biết bao nhiêu đàn ông phụ nữ mong chờ tôi bị hất đi để được tiến vào căn nhà đó! Hiện tại có lẽ Trữ Uy đã bắt đầu cuộc sống bên rượu ngon người đẹp, vui vẻ ca múa, đêm đêm động phòng tân hôn thưởng thức mỹ vị. Cuộc sống của y, có tôi hay không căn bản chẳng có gì quan trọng!

Sau khi nhận ra điều này, tôi lại chẳng cảm thấy chút giải thoát nào. Cảm giác cô đơn không phải lúc nào cũng có thể chịu đựng được! Con người ta nhiều lúc thực mâu thuẫn, yêu hay không yêu cũng đều đau khổ. Tôi cố gắng thuyết phục chính mình, đây không phải lưu luyến tình cũ, mà chỉ là chưa thể thay đổi thói quen sống đã được năm năm qua mà thôi! Biết đâu năm năm sau, tôi sẽ quen với cuộc sống hiện tại, trái tim sẽ trở nên chai sạn và mạnh mẽ hơn!

Thế nhưng, giữa lúc tôi đang cố gắng bắt đầu một cuộc sống mới, thì Lâm Huy lại tìm đến tôi, muốn cùng tôi nói chuyện.

Lâm Huy là một trong số những người anh em của Trữ Uy. Sống cùng y năm năm, bạn bè của Trữ Uy tôi gần như đều biết hết. Y cũng không giấu giếm bạn bè mình chuyện giữa y và tôi. Trước đây khi bọn họ tụ tập vui chơi, Trữ Uy thỉnh thoảng cũng dẫn tôi theo. Vậy nên tôi cũng coi mấy người Lâm Huy như là bạn bè.

Lâm Huy hẹn gặp tôi ở Dịch Âu. Anh ta giúp tôi gọi cà phê, chỉ chờ tôi ngồi xuống đã bắt đầu tận tình khuyên bảo.

“Anh và Trữ Uy đến giờ cũng có thể coi là “vợ chồng lâu năm” rồi! Tình cảm năm năm sao lại để đến nông nổi nhất đao lưỡng đoạn (đoạn tuyệt quan hệ) như thế?! Cùng là đàn ông, có điều gì bất mãn sao không nói rõ ra với nhau!”

“Anh tới chỉ để nói với tôi chuyện này?”

Anh ta quả nhiên là đến làm thuyết khách, thế nhưng, cần thiết phải làm đến thế này sao?

Tôi nhắc cốc cà phê lên nhấp một ngụm. Cà phê Lam Sơn, thứ Trữ Uy và bạn bè của y đều thích uống nhất! Lần nào cũng tự ý không cần hỏi gì mà gọi luôn cả cho tôi. Thế nhưng, đối với tôi mà nói, một ly trà sữa trân châu Tị Phong Đường bốn đồng còn ngon hơn gấp mấy lần cốc cà phê bốn mươi ba đồng của Dịch Âu. Sự khác biệt giữa tôi và bọn họ quá lớn, có những việc dù rất nhỏ bé thôi cũng có thể thể hiện rõ ra điều đó.

“Dương Duệ, anh hãy nghe tôi nói. Trữ Uy có thể chung sống với một người những năm năm đã là một kỳ tích rồi. Cậu ta nếu như không yêu anh, sẽ không bao giờ làm được đến vậy! Chuyện hai người khi đó, tôi ít nhiều cũng đã biết! Trữ Uy tuy rằng không biết hối lỗi, nhưng anh cũng đã... ra ngoài rồi còn gì! Ra ngoài... một lần... hay một trăm lần, thì cũng đâu có gì khác biệt! Vậy nên, hai người hãy bắt đầu lại từ đầu không được sao?!”

A! Quả là một kẻ ngoài cuộc tốt bụng... Một lần ra ngoài... hay một trăm lần thì cũng đều như nhau! Lâm Huy, anh thật không hổ danh là người anh em của Trữ Uy!

“Lâm Huy, không cần nói nữa! Tôi và anh ta không cần nhìn cũng biết ai mới là kẻ có lỗi! Chúng tôi không còn khả năng cứu vãn nữa, cũng không cần thiết phải cứu vãn! Chính Trữ Uy cũng đã nói anh ta có thể tìm được người tốt hơn, chẳng việc gì phải hao phí tâm tư với một kẻ như tôi!”

“Dương Duệ, có một số việc không nên so đo như vậy! Trữ Uy đẹp trai, có tài, có tiền, công việc kinh doanh lại phát đạt nữa. Thỉnh thoảng ra ngoài mua vui là khó tránh khỏi! Dù cho anh là phụ nữ, là vợ của cậu ta, là mẹ của con cậu ta, thì nợ phong lưu của Trữ Uy cũng vẫn sẽ nhiều không đếm xuể! Đều là đàn ông, điểm này anh hẳn là cũng hiểu! Quy luật giao tiếp xã hội là vậy. Nhưng đối với Trữ Uy, anh không giống thế, anh tựa như vợ của cậu ta, dù cho cậu ta có ra ngoài chơi bởi thế nào, cuối cùng vẫn tìm đường về nhà, trở lại bên cạnh anh! Hơn thế nữa, dù cho chia tay Trữ Uy, liệu anh có thể tìm được ai khác điều kiện tốt như thế không?”

“Tôi không cần tìm người có điều kiện như anh ta, chỉ cần một người yêu tôi hơn anh ta là đủ rồi!”

“Anh sai rồi! Trữ Uy tuy rằng ham chơi, nhưng không phải là cậu ấy không yêu anh! Chuyện đi vay tiền của anh lần này, cậu ấy không chút suy nghĩ gì đã rút ngay 200 vạn ra trả hộ anh, vậy còn chưa đủ chứng tỏ là cậu ấy yêu anh sao?! Riêng việc chấp nhận sống chung với một người cũng đã chứng tỏ anh là người mà cậu ta yêu thương nhất rồi!”

Không ngờ ngay cả chuyện vay tiền của tôi Trữ Uy cũng nói cho Lâm Huy biết! Muốn thấy người ta khinh tôi đại còn chưa đủ hay sao? Mà có khi chuyện tôi ra ngoài lần đó y cũng đem ra nói rồi cũng nên! Năm tay tôi siết chặt, chẳng lẽ mọi chuyện riêng tư của tôi đều đã bị Trữ Uy không nể nang gì mà chia sẻ cho bạn bè của y biết hết rồi?

Còn nói cái gì mà chịu sống chung với tôi hay yêu thương tôi nhất?! Nực cười! Năm năm tôi làm đồ chơi trên giường kiêm thiếp thân bảo mẫu cho y, cuối cùng còn phải cúi đầu nói tiếng cảm ơn y vì đã ban cho tôi cái ân huệ ấy chắc?! Y tài ba vậy sao? Hơn người đến thế sao?

“Lâm Huy, anh đừng nói nữa phí công vô ích. Chia tay đối với cả hai chúng tôi là tốt nhất! Anh ta được tự do, thích vui vẻ với ai thì vui vẻ, thích lên giường với ai thì lên. Tôi cũng được tự do, có thể tìm một ai đó hợp với mình, không phải là kẻ chỉ suốt ngày ra ngoài ‘gặp dịp thì chơi’, cứ vậy mà an ổn sống! Thế không phải rất tốt sao?!”

Lâm Huy thở dài, “Dương Duệ, anh đừng lừa mình dối người nữa! Năm năm chung sống thật có thể một câu đơn giản như vậy, nói xong là xong sao? Rồi sau đó, hai người có thực sự vui vẻ được không? Anh, tôi không biết! Nhưng tôi biết Trữ Uy sẽ không vui vẻ! Thời gian vừa qua, cậu ta lúc nào cũng uể oải, tinh thần u ám! Dù có ra ngoài chơi bởi bao nhiêu, về nhà không có anh, cậu ta vẫn không vui vẻ được! Anh đã trở thành một phần trong cuộc sống của cậu ta, dù cho không còn tình cảm mãnh liệt như trước, nhưng ít nhất... cậu ta sẽ không rời bỏ anh! Đối với cậu ta, anh giống như một người vợ vậy, chỉ vì không dám vác mặt trở lại tìm đến anh lần nữa mà thôi. Vậy nên tôi mới phải mặt dày mà đi giúp cậu ta một chuyến đây!”

“Cậu chỉ nghĩ đến anh ta, nhưng đâu có nghĩ đến cảm nhận của tôi! Vì anh ta coi tôi là “vợ”, nên tôi phải làm như một cô “vợ” thực sự, ngày ngày biết thân biết phận, ngoan ngoãn nghe “chồng” nói rồi một dạ hai vâng, anh ta ra ngoài ăn chơi đàng *** thì ở nhà giữ cửa, còn phải hầu hạ ăn mặc, ỏ, đi lại?! Mẹ kiếp! Tôi không có rẻ mặt như vậy!”

Tôi dùng dùng đứng dậy, rống vào mặt Lâm Huy một câu rồi bỏ đi! Về đến nhà, tâm trạng không tài nào bình tĩnh lại được. Đại Hùng và Ny Ny đã chuyển sang nhà mới, hiện tại chỉ có mình tôi sống ở đây.

Chung sống với Trữ Uy năm năm, tuy rằng phần lớn thời gian đều chẳng có gì vừa ý và vui vẻ, nhưng trong nhà có thêm người chung quy vẫn đỡ hơn so với bây giờ, yên tĩnh mà lạnh lẽo! Dù Trữ Uy có về muộn thế nào cũng không bao giờ qua đêm ở bên ngoài. Nhiều lúc tôi cũng hoang mang không rõ, tôi cứ lần lữa mãi không hạ được quyết tâm rời khỏi Trữ Uy, đến tận cùng là bởi vì tôi quá yêu y, hay vì tôi sợ sự cô độc.

Hôm nay, Lâm Huy nói với tôi những lời đó, tôi tin. Tôi biết, vô luận là tôi hay Trữ Uy, đều không thể lập tức thích ứng với cuộc sống không có đối phương. Thế nhưng tôi đã không thể quay đầu lại được nữa, quay lại là sẽ cả đời đau khổ! Tôi không thể giống như A Kiều dễ dàng tha thứ cho A Long (**) như vậy, đối với chuyện Trữ Uy ra ngoài chỉ... cười trừ là xong. Mặc dù tôi và y đều là đàn ông, tôi cũng cần một tình yêu nguyên vẹn và bình đẳng!

Người ta nói “đổ bực đen tình” (***), “thượng đế đóng cửa người một cánh cửa, nhất định sẽ mở một cái khác cho người”, vậy nên, dù rơi vào hoàn cảnh như thế nào, tôi thủy chung vẫn tự nhủ với mình rằng: Everything will be okay!

Thế nhưng, lúc này đây, tôi thực sự đã lâm vào đường cùng! Một kẻ theo chủ nghĩa vô thần như tôi, quả nhiên không được thượng đế quan tâm đến mà!

Đúng như cái miệng ăn mắm dấm muối của Trữ Uy, công ty chúng tôi đã thực sự phá sản, ông chủ ôm 200 vạn của tôi trốn mất tăm. Đòn đá kích kinh thiên này đã làm tôi bệnh một trận không dậy nổi! Mấy ngày nay Đại Hùng và Ny Ny mang thuốc đến chăm sóc tôi, hi vọng tôi sẽ dần dần chuyển biến tốt đẹp!

Suốt mấy hôm, tôi không dám khởi động điện thoại cầm tay, nhưng rồi cũng thấy chẳng thể kéo dài thời

gian thêm được nữa. Vừa bật nguồn lên, các cuộc gọi nhỡ và tin nhắn đã đổ xô đến. Đồng nghiệp có, Lâm Huy có, số lạ có, ngay cả tin nhắn của giám đốc Trương cũng có! Trong đó, có một tin nhắn do Trữ Uy gửi tới, nội dung đại khái là y đã biết chuyện công ty tôi đóng cửa, nói chỉ cần tôi mở miệng cầu y, đồng thời quay trở về là y sẽ giúp tôi đối phó tất cả!

Đúng vậy, ngoại trừ mở miệng cầu xin Trữ Uy, bằng không món nợ 200 vạn tôi thực sự không thể nào trả nổi! Thế nhưng tôi dù có bị đưa ra tòa cũng không muốn cầu đến sự giúp đỡ của y. Cái tính hay để bụng của tôi trước đây cũng đã khiến ba mẹ tức chết, nhưng nếu là trách nhiệm của mình tôi sẽ không trốn tránh. Tôi rửa mặt, thay quần áo rồi đến Kỳ Tín.

Đi gánh cái trách nhiệm mà tôi phải gánh chịu!

——o0o——

(*) nguyên QT là “khỏa tảo” (hột táo), nghĩa cũng tương tự vậy nên mình để là “cục xương” cho hợp với cái sự liên tưởng “mình là chó cưng của Trữ Uy” của bọn Duệ.

(**) không biết đây là 2 nv trog phim hay truyện nào nữa, nếu ai biết thì chỉ giùm mình ha. Thks nhìu

(***) đồ bạc đen tình: QT để là “tình trường thất ý, sông bạc đặc ý”.

Trog quá trình edit bạn tình cờ phát hiện ra một lỗi rất nguy hiểm. Hóa ra từ đầu tới giờ bạn bị nhầm to bé Duệ lớn hơn bạn Uy, mờ té ra là ngược lại ms đúng. Vài nên bạn đã chỉnh lại cách xưng hô của 2 bọn chẻ ở mấy chg đầu, từ chg này sẽ theo cách xưng hô mới nhé ^0^/

Tự nhiên thấy bé Duệ còn xuân chán í XD

~~

5. Chương 5

Đời người tựa như con thoi, giữa lúc tuyệt vọng vẫn mong ước có được một sợi dây cứu vớt

Bước vào cửa Kỳ Tín, vẫn là cậu sinh viên thực tập lần trước ra đón tôi. Cậu ta dẫn tôi đi thẳng đến phòng của giám đốc Trương.

“Công ty các anh đã phá sản, nghe nói ông chủ cũng chạy mất! Chúng ta nên hảo hảo nói chuyện về 200 vạn tiền nợ chứ nhỉ?”

Trương Khắc mặt không biểu tình nhìn tôi, ánh mắt tràn đầy vẻ mưu toan tính toán của một thương nhân.

“Xin lỗi, chuyện này tôi không lường trước được. 200 vạn có lẽ là tôi không thể trả được, rất xin lỗi! Bất quá hôm nay tôi đến đây là để khẳng định tôi sẽ không trốn tránh trách nhiệm. Ngài muốn kiện tôi hay thế nào cũng được, tôi không một câu oán trách!”

“Hừ, kiện anh thì có ích lợi gì? Tiền không phải cũng chẳng trở lại được sao? Một thương nhân thành công sẽ không bao giờ làm loại chuyện hại người hại mình như thế! Tuy nhiên, anh đã khẳng định sẽ chịu trách nhiệm, tôi cũng an tâm! Anh đừng có nghĩ rằng không thể không trả được tiền! Từ hôm nay trở đi, anh phải chính thức ký hợp đồng vào làm việc cho Kỳ Tín! Lương một tháng là bốn nghìn, ba nghìn sẽ được tự động nhập vào tài khoản công ty, dần bù vào khoản nợ của anh! Như vậy một năm anh có thể trả được 36000! Trả hết 200 vạn thì anh phải cần 55 năm! Ngoài ra còn có tiền lãi, vì vậy chỉ ít anh phải làm việc cho công ty 80 năm! Trong khoảng thời gian đó anh phải cống hiến công sức cho công ty vô điều kiện! Không có kỳ nghỉ đông, còn có khi phải tăng ca nữa!”

80 năm? A, tôi cười khổ, chỉ sợ tôi không sống được lâu đến vậy thôi!

Trương Khắc nhìn sắc mặt tái nhợt của tôi, cười nói, “Bất quá anh cũng không có gì phải bi quan hết! Cho anh mượn 200 vạn đối với công ty chúng tôi mà nói đã hao hụt vào vốn liếng kinh doanh! Chúng tôi có yêu cầu hà khắc như vậy cũng bất quá chỉ là muốn khích lệ anh mau mau trả cho xong nợ nần! Nếu như anh có công trạng tốt, nói không chừng thương lượng được vài hợp đồng lớn là có thể trả hết nợ ấy chứ! Vậy nên anh phải nỗ lực lên! Tôi đặt ra những yêu cầu này cũng là những điều đã ghi rõ ràng trong hợp đồng khi trước! Không biết anh có xem kỹ hay không?”

A, quả nhiên! Thế nhưng, chuyện đã đến nước này còn có thể làm được gì bây giờ! Kỳ thực kết quả này so với dự đoán của tôi còn khá hơn nhiều!... Ít nhất... không phải ăn cơm tù, cũng không phải bán nội tạng! Công ty cũ vừa mới phá sản, không cần phải tìm việc cũng đã có công ty khác đặt yêu cầu ký hợp đồng làm việc suốt đời. Còn gì để không hài lòng đây! Thượng đế quả nhiên đâu có hoàn toàn vứt bỏ tôi!

“Khi nào thì tôi bắt đầu đi làm! Cụ thể là tôi phải làm gì?”

“Hôm nay bắt đầu luôn! Trước hết anh hãy thực tập cùng Tổng Thư Trạch. Sau kỳ thực tập công ty sẽ dựa theo biểu hiện cụ thể của các anh mà sắp xếp chức vụ công tác. Giờ anh cứ đi ra ngoài đã!”

Tôi gật đầu, rời khỏi phòng làm việc của Trương Khắc.

Lúc này, Tổng Thư Trạch đang trò chuyện với mấy nữ đồng nghiệp trong phòng làm việc, không biết đùa cái gì mà khiến các cô gái xinh đẹp khanh khách cười không ngớt. Thấy tôi đi ra liền cười cười với tôi, hỏi, “Đi luôn sao?”

Tôi lắc đầu, “E là sau này tôi phải theo cậu lặn lội một khoảng thời gian rồi.”

“A?” Về mặt cậu ta mờ mịt nhìn tôi.

“Từ giờ trở đi tôi là nhân viên của Kỳ Tín. Muốn theo cậu thực tập! Bây giờ cậu là tiền bối của tôi, thời gian thực tập còn phải nhờ cậu chỉ giáo nhiều!”

“Ha ha, hóa ra là vậy! Thực ra thực tập là công việc đầu tiên quan trọng nhất để tạo dựng quan hệ tốt đẹp với đồng nghiệp. Mọi người có quý mến anh, thì sau này công việc của anh mới thuận lợi! Vậy nên hễ mỹ nhân nào có yêu cầu gì tôi cũng đều giúp đỡ vô điều kiện!” Cậu ta vừa nói chuyện vừa cười rộ lên, hai con mắt híp lại thành hai đường kẻ, lộ ra đôi má lúm đồng tiền rất to.

Tôi cũng bật cười, “Thì ra cậu chỉ giúp đỡ phụ nữ đẹp! Vậy cũng tốt, sau này cũng mong được anh chàng đẹp trai giúp đỡ nhiều ha!”

Câu này vốn dĩ chỉ là nói đùa, không ngờ Tổng Thư Trạch nghe xong trên mặt đã có chút không được tự nhiên. Không biết tôi có lỡ lời chạm phải chuyện gì kiêng kỵ của cậu ta hay không.

Thời gian thực tập không có công việc cụ thể gì phải làm! Chủ yếu là để làm quen với cách vận hành của công ty và nhân viên thuộc các bộ phận khác nhau, làm chân sai vặt cho mọi người. Tổng Thư Trạch tính nết vẫn như trẻ con, lúc nào cũng thích náo nhiệt. Vì vậy, làm gì cậu ta cũng đều lôi kéo tôi cùng làm. Đối với điểm này, tôi lại không thấy bài xích, dù tôi từ trước đến nay vẫn luôn không thích ồn ào, dù là trong công việc hay cuộc sống sinh hoạt.

Buổi tối sau khi về nhà, tôi lôi máy tính ra tính toán xem phải bố trí thu nhập sau này như thế nào. Sắp tới mỗi tháng tôi chỉ có một nghìn đồng để tiêu. Gian nhà này Đại Hùng thuê chỉ còn không tới hai tháng nữa là hết hạn hợp đồng. Đến lúc đó tôi phải tìm phòng trọ mới. Một căn phòng nhỏ ít tiện nghi nhất cũng phải bốn năm trăm đồng một tháng, lại còn tiền điện nước, tiền gas, điện thoại di động, thức ăn, một nghìn đồng căn bản là không đủ tiêu. Tôi có chút đau đầu! Trước đây sống cùng với Trữ Uy, tôi chưa bao giờ phải rầu rĩ về chuyện tiền nong như thế này! Vậy mới thấm thía được cái gì là một đồng xu cũng đủ bức tử một anh hùng!

Hôm sau trở lại công ty, tôi bắt đầu lên mấy trang báo online tìm kiếm tin tức về nhà cho thuê. Thuê một mình là không thể được rồi, chỉ có thể tìm nhà thuê chung thôi. Tổng Thư Trạch thấy tôi đang hết sức tập trung vào vi tính, liền tò mò sấn vào coi chuyện vui.

“Này, Duệ ca, anh đang tìm nhà cho thuê à?”

“Ừm, phòng tôi đang ở sắp hết hạn hợp đồng. Muốn tìm một phòng thuê chung tiện nghi một chút.”

Mắt tôi dán chặt lên màn hình không rời. Xem mãi xem mãi, nếu không phải giá cả quá cao, hay vị trí quá bất tiện, thì chỉ toàn là nữ sinh tìm người ở ghép mà thôi. Muốn tìm một chỗ thích hợp quả là không dễ dàng gì.

“Duệ ca, vậy đi theo tôi! Tôi có người họ hàng di dân bên nước ngoài, nhờ tôi trông nom nhà cửa hộ! Hàng năm bọn họ cũng trở về vài ngày. Trong nhà cái gì cũng có, cách công ty cũng không xa lắm! Cái chính là

không lấy tiền thuê nhà!”

Không thu tiền thuê nhà! Tôi vừa nghe đến đó hai mắt đã tỏa sáng!

“Thực sự không thu tiền thuê nhà! Cơ mà, như vậy hình như không ổn lắm!” Có vẻ không được lịch sự cho lắm!

“Không sao, thực ra tôi cũng ở không mất tiền mà! Bất quá thì tiền điện nước, tiền ăn uống chúng ta có thể chia đều! Ngoài ra.... à, Duệ ca, tôi không giỏi dọn dẹp, sau này mấy việc lau chùi quét dọn, e là đành phải nhờ anh làm vậy!”

“Không thành vấn đề! Sau này làm phiền cậu rồi!”

Ha ha, tuyệt xử phùng sinh (*)! Chung quy cuộc đời cũng không đến nỗi quá tuyệt vọng! Cứ thế này, mỗi tháng tôi sẽ tiết kiệm được ít nhất 500 đồng. Biết được tin tốt này, tâm tình tôi mỗi ngày đều rất cao hứng. Kỳ thực, tôi là một người rất lạc quan. Người ta thường nói, những người lạc quan thường dễ đạt được hạnh phúc. Thế nhưng, hạnh phúc của tôi thì ở nơi nào?!

Buổi tối sau khi tan tầm, Tống Thư Trạch muốn dẫn tôi đến chỗ cậu ta xem phòng, tôi vui vẻ đồng ý. Cậu ta bảo tôi xuống dưới lầu trước để đợi, còn mình thì đến chỗ để xe lái xe qua, là một chiếc BMWs thế hệ thứ 7 màu đen.

“Cậu vừa mới tốt nghiệp đã có xe rồi à?” Tôi kinh ngạc nhìn cậu ta.

“Không! Cái xe này cũng là người họ hàng của tôi để lại!”

Cậu ta nhìn tôi cười, khởi động xe. Nhưng sao, con đường này càng đi tôi càng thấy quen thuộc.

“Nhà người họ hàng đó ở đâu? Không phải là ở “Ưu Phái Tinh Anh” đấy chứ!”

Trữ Uy sống ở khu Ưu phái Tinh Anh, tôi vẫn chưa chuẩn bị tinh thần làm hàng xóm của y đâu.

“Ha ha, không phải! Là “Hoàng Gia Hoa phủ” đối diện “Ưu Phái Tinh Anh”! Sao thế? “Ưu Phái Tinh Anh” thì có vấn đề gì sao?!”

“À... không có gì.”

Ưu phái Tinh Anh và Hoàng gia Hoa phủ là 2 khu chung cư cao cấp nhất của D thành. Nằm cùng trên trục đường, chỉ cách nhau một cái mặt đường. Tôi không khỏi tính toán trong lòng xem tỉ lệ đụng mặt Trữ Uy là bao nhiêu?! Tự dấy lòng, tôi không thể phủ nhận rằng thực sự tôi cũng mong chờ có lúc vô tình gặp y.

Chia tay đã ba tháng, ngoại trừ mẩu tin nhắn lần trước, Trữ Uy không hề tìm đến tôi! Nhiều khi tôi cũng hơi buồn, một mặt thì sợ y cứ dấy đưa rằng buộc mình, mặt khác lại cảm thấy không cam lòng khi thấy y vứt bỏ tình cảm năm năm của chúng tôi dễ dàng như thế.

Lúc rời khỏi Trữ Uy, tôi quay đi thật thản nhiên và dứt khoát, nhưng thực tế tôi làm vậy chỉ để không nhìn thấy bóng dáng của y mà thôi! Rời bỏ một người thì dễ, nhưng đoạn tuyệt một đoạn tình cảm thì đâu có đơn giản như vậy! Quãng thời gian năm năm vừa qua, dù có đau đớn đến mấy, cũng đã trở nên khắc cốt ghi tâm trong tôi mất rồi!

Tống Thư Trạch dẫn tôi vào cửa, ngôi nhà rất lớn, bài trí và thiết kế theo phong cách hậu hiện đại, đơn giản gọn gàng, không giống kiểu hoa lệ rườm rà như nhà của Trữ Uy. Đồ gia dụng hiện đại trong nhà đều được trang bị đầy đủ, làm tôi hơi há hốc. Căn nhà lớn như vậy, đồ điện nhiều như thế, tiền điện sau này ắt hẳn sẽ là cả một vấn đề! Không phải lo chuyện nhà cửa thì lại đau đầu chuyện cơm áo, giờ đây mỗi một đồng tiền tôi cũng đều phải tính toán thực chi li cẩn thận!

“Ha ha, phí điện nước mỗi tháng nhất định là cao lắm nhỉ? Mà hình như chỉ có một phòng ngủ thì phải?” Tôi có chút lúng túng cười cười với Tống Thư Trạch.

“Không đến nỗi nào. Thực ra trước giờ tôi toàn ăn uống bên ngoài, quần áo thì đem ra tiệm giặt, nhà này chỉ có mỗi tác dụng làm chỗ ngủ thôi! Tiền nước tiền gas tôi dùng cũng rất ít. Thế này nhé, căn nhà này là thiết kế cho một người sống. Dù sao cũng toàn là đàn ông với nhau, hai ta dùng chung một phòng cũng

được! Bất quá nếu anh thấy không tiện thì có thể mua một cái giường đặt trong phòng tập thể dục cũng được.”

Mua thêm một cái giường nữa? Cậu có biết giá giường bây giờ đắt thế nào không?! Mà tôi thì vẫn còn đang phải đeo cái món nợ 200 vạn trên lưng đấy ạ!

Nhà của Tống Thư Trạch thực sự là không còn gì để không hài lòng! Chỗ ở tốt như vậy, lại còn không thu một đồng tiền thuê nhà nào, đây quả thực là bánh ngon dâng đến tận miệng. Sau khi tham quan một vòng, chúng tôi quyết định cuối tháng tôi sẽ chuyển tới. Cậu ta tiễn tôi xuống dưới lầu, nói muốn lái xe chở tôi về, nhưng bị tôi từ chối. Có phải phụ nữ đâu mà tiễn mới chả tiếc cái gì?! Thế nhưng cậu ta vẫn khẳng khái muốn đưa tôi đến trạm xe với lý do là sợ tôi không tìm được đường về nhà. Tôi thầm cười khổ: tôi đã sống ở khu này năm năm, chỉ sợ còn thông thuộc hơn cả cậu thôi!

Lúc tôi đang đứng ở trạm dừng cùng với Tống Thư Trạch chờ tuyến xe buýt số 33 thì, trông thấy Trữ Uy!

Mới vừa nghĩ đến phần trăm tỉ lệ sẽ đụng mặt y, thì lúc này đã vừa vặn gặp y luôn rồi. Cuộc đời đúng là toàn những chuyện hài hước cười ra nước mắt.

Trữ Uy hùng hùng hổ hổ từ phía đường bên kia đi tới, ánh mắt lạnh lùng quan sát Tống Thư Trạch một lượt, sau đó nói với tôi.

“Chúng ta nói chuyện.”

“Dương Duệ, vị này là?”

Tống Thư Trạch nhìn tôi, đợi tôi giới thiệu. Nhưng tôi còn chưa kịp nói thì Trữ Uy đã trả lời, “Tôi là bạn trai cậu ấy!”

Tống Thư Trạch hết nhìn y rồi quay sang nhìn tôi, không nói gì, mà khuôn mặt cậu ta cũng chẳng biểu hiện gì là kinh ngạc.

“Chúng ta cần nói chuyện!”

Thấy tôi không trả lời, Trữ Uy lặp lại lời vừa nãy. Tống Thư Trạch vẫn đứng cạnh đó không chịu đi, khiến tôi có chút xấu hổ. Quả thực tôi không hề muốn ngay ngày đầu tiên làm việc ở chỗ mới đã bại lộ tính hướng của mình trước mặt đồng nghiệp chút nào. Không biết xử trí ra sao, tôi đành cười cười xin lỗi Tống Thư Trạch, “Cậu cứ về trước đi! Hẹn mai gặp lại!”

Tống Thư Trạch nhìn tôi, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng chỉ khoát khoát tay với tôi, rồi xoay người rời đi.

“Anh muốn nói chuyện gì?” Tôi nhìn Trữ Uy đứng trước mắt, nói không rõ tâm tình của mình lúc này.

“Cậu định đứng đây nói chuyện sao? Chúng ta trở về rồi bàn tiếp!”

Dứt lời, y liền kéo tay tôi, nhưng bị tôi giật ra.

“Trở lại rồi bàn tiếp? Chỉ e chưa chờ được đến lúc thỏa thuận xong thì anh đã tiện tay cho tôi vài đấm rồi!”

“Cậu đừng cố tình gây sự như thế nữa được không?! Chúng ta không thể bình tĩnh mà nói chuyện với nhau một lần được sao?”

Y đề nặng thanh âm trách móc tôi, từ trước tới giờ chúng tôi có mấy khi nói chuyện với nhau. Khi cùng một chỗ thì không thèm nói, lúc chia tay rồi thì thế này đây!

Chúng tôi vốn chỉ quen dùng thân thể mà giao tiếp với nhau, trước đây là ***, còn giờ là vũ lực. Cùng y bình tĩnh mà nói chuyện một lần ư? Chung sống năm năm còn chẳng một lần hảo hảo nói chuyện với nhau, giờ đòi nói chuyện tử tế há chẳng phải tức cười lắm sao?!

——o0o——

(*) tuyệt xử phùng sinh: cùng đường mà lại tìm được lối thoát.

6. Chương 6

Con người có thể chối bỏ tình yêu, nhưng khó có thể chống lại sự mê hoặc

Tôi không đồng ý trở lại nhà Trữ Uy nói chuyện, mà cùng y vào quán Starbucks dưới lầu ở khu Ưu Phái Tinh Anh. Trữ Uy có vẻ bất mãn, vì y không thích! Dù sao đây cũng chỉ là một quán cà phê kèm đồ ăn nhanh, khách đến đa phần đều là giới trẻ khẩu vị cùng tiêu chuẩn ăn uống bình thường nhưng cứ luôn tự cho là mình rất sành sỏi.

Tôi không để ý đến y, gọi cho mình một cốc Caramel Macchiato. Tôi rất thích caramel hương vị này. Mà thực ra là, tôi thích tất cả những thứ có vị ngọt. Có lẽ bởi vì thâm tâm tôi luôn khát vọng loại cảm giác này! Trữ Uy miễn cưỡng gọi một cốc Espresso, y không thích thứ gì quá ngọt, nên đối với sở thích này của tôi luôn luôn cười nhạt coi thường!

“Thằng nhóc vừa này là ai? Đã tìm được tình nhân mới nhanh vậy cơ à? Xem ra tôi đánh giá cậu quá thấp mất rồi nhì! Hay nó là cái thằng lần trước lên giường với cậu? Cái loại nhóc con vắt mũi chưa sạch này mà cũng thỏa mãn được cậu?”

Trữ Uy vừa ngồi xuống đã vắn hỏi tôi một tràng. Hai chúng tôi quả nhiên chẳng thể nào nói chuyện trong hòa bình được.

“Không phải anh đã nói muốn bình tĩnh nói chuyện với nhau một lần sao?! Thế nào? Lại muốn đánh nhau? Tiểu tử đó là ai thì quan hệ gì đến anh?”

Trữ Uy trừng mắt nhìn tôi, sau đó thở dài.

“OK, hold it right there! Ba tháng vừa qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều, ý của cậu lần trước tôi cũng đã nghe Lâm Huy nói qua. Tôi thừa nhận có đôi lúc tôi đã không quan tâm đến cảm nhận của cậu. Nhưng cậu cũng đâu cần phải nói trở mặt là trở mặt như thế! Tôi luôn cần giao tiếp xã hội. Dù hay đùa vui ở bên ngoài, tôi vẫn chưa lần nào nghiêm túc. Cùng là đàn ông, việc nhỏ nhặt này cậu không thể nghĩ thoáng hơn được sao? Hơn nữa, chuyện vay nợ của cậu, nếu tôi không lo cho cậu thì tôi đã chẳng quản làm gì! Nhưng thái độ của cậu khi đó là gì? Nói cái gì mà ‘tôi có tiền thì giải lắm sao’?! Cái gì mà ‘có phải bán nội tạng cũng không cần tôi quản’?! Cậu có biết tốt xấu không vậy? Hôm nay tôi phải nói cho cậu biết, mặc kệ tiểu tử vừa này là ai, tôi đều coi như không có! Chuyện vay mượn tiền tôi xử lý giúp cậu. Tôi không phải người bạc tình như cậu nghĩ, tình cảm năm năm nói dứt là có thể dứt như vậy. Vậy nên chúng ta đừng thế này nữa, về nhà vui vẻ sống! Được không?”

Tôi nhìn y, xem chút nữa đã bị lung lay bởi lời y nói! Nhưng mấy “lời tâm huyết” đao to búa lớn của y, cũng chẳng lại được một câu “xin lỗi”, chẳng lại được lời hứa hẹn với tôi sau này sẽ không làm cái việc gọi là “gặp dịp thì chơi” như thế nữa!

“A, về nhà vui vẻ sống? Để tất cả trở lại như lúc đầu? Để anh tiếp tục ra ngoài...? Tiếp tục lên giường với người khác? Tiếp tục không tôn trọng tôi?”

“Tôi cùng người khác lên giường cũng không vượt quá giới hạn...! Tôi đã nói đó chỉ là đùa chơi! Chỉ là một loại xã giao! Tôi không tôn trọng cậu lúc nào? Cái ăn, cái mặc, đồ dùng, giải trí,... cái gì tôi cũng đều dành thứ tốt nhất cho cậu! Cậu còn muốn tôi thế nào nữa?”

Trữ Uy rống lên với tôi! Đấy, kẻ tính tình nóng nảy như y làm gì có khả năng nói chuyện hòa bình được với tôi chứ!

“Đúng! Cái gì cũng đều là thứ tốt nhất! Nhưng anh căn bản đâu có nghĩ xem tôi có thích những thứ đó hay không! Không biết đánh golf thì là loại không đẳng cấp! Không phân biệt được tên các nhãn hiệu whisky thì cũng không có đẳng cấp! Không mặc Versace hay Armani cũng là loại không đẳng cấp! Tôi thích xem bóng đá thì sao? Thích uống bia loại 3 đồng một cốc thì thế nào?! Tôi không phải là vật nuôi của anh, anh cho cái gì thì phải dùng cái đó! Tôi cũng có suy nghĩ và lòng tự trọng chứ! Lối sinh hoạt của anh khiến tôi quá mệt mỏi, khiến tôi không thể chịu nổi nữa!”

Tôi cũng không kiềm chế được mà hét vào mặt y, từ sau khi chia tay, tính tình tôi hình như cũng càng ngày càng bạo hơn.

“Tôn nghiêm của cậu quan trọng thế cơ à!? Hừ! Dương Duệ, kỳ thực nói trắng ra là, cái lòng tự trọng thiêng liêng bất khả xâm phạm của cậu căn bản chính là nguyên nhân gây nên tâm lý tự ti của cậu! Cho tới giờ tôi chưa từng bởi vì sở thích của cậu mà ghét bỏ hay coi thường cậu. Tôi chỉ muốn để cậu thử nếm trải những thứ tốt nhất, mới mẻ nhất mà thôi! Là do chính cậu tự ti, luôn suy nghĩ quá nhiều đấy chứ! Vì cái sự tự ti nực cười ấy mà cậu đã ngu ngốc đứng tên mình mà đi vay tiền cho một công ty sắp phá sản! Cậu muốn chứng minh cái gì? Chứng minh khi không có tôi cậu vẫn kiếm được tiền?! Nhưng hiện tại thì thế nào? Công ty các cậu phá sản, ông chủ bỏ chạy! Cậu ngoại trừ một thân nợ nần còn lại cái gì? Cậu không dựa vào tôi thì còn có thể làm thế nào đây hả? Cậu còn phải trả món nợ 200 vạn đúng không? Định ngồi tù hay đi bán nội tạng đây? Tôn nghiêm còn tính làm cái đếch gì? Cậu như bây giờ đứng trước mặt tôi thì có tôn nghiêm lắm chắc?”

Trữ Uy không hổ là Trữ Uy! Toàn những lời thẳng thừng trực tiếp đánh vào lòng tôi.

“Đúng, tôi tự ti! Chính anh đã cho tôi cái cảm giác này đấy! Anh chưa từng thực sự quan tâm đến cảm nhận của tôi. Còn tôi chịu không nổi việc anh lên giường với người khác, cũng không chịu nổi kẻ đẳng cấp như anh lúc nào cũng muốn cái gì cũng phải hoàn mỹ. Tôi thực sự không chịu nổi anh...”

Tôi buông một câu chữ bằng tiếng Anh! A

~“Nói cái gì mà muốn cho tôi được nếm trải những thứ tốt nhất? Bịp bợm! Anh chỉ miễn cưỡng kéo tôi vào cái vòng tròn của anh, chứ không hề chân chính để tôi được hòa nhập vào nó! Anh đối với cuộc sống sinh hoạt của tôi cho tới bây giờ đều không hề quan tâm. Anh làm tất cả chỉ cốt để tôi phải thừa nhận rằng mình thấp hơn anh một bậc mà thôi! Chỉ để khiến tôi nghĩ rằng một con người ưu tú như anh mà có một vài khuyết điểm thì cũng chẳng có gì to tát! Chỉ để khiến tôi thấy một kẻ hạ đẳng như tôi mà với được người như anh là chuyện quá đổi nực cười! Nên đối với chuyện lăng nhăng bên ngoài của anh.... phải biết điều mà bỏ qua tất cả! Mẹ nó, anh căn bản đều đã có mưu tính từ trước! Nhưng, nói cho anh biết, tôi lần này nhất định sẽ không dựa vào anh, món nợ với Kỳ Tín tôi sẽ tự mình hoàn trả! Dù có phải dùng cả đời để trả tôi cũng không cần sự giúp đỡ của anh!”

Màn nói chuyện của chúng tôi bắt đầu trở nên gay gắt. Xung quanh có mấy kẻ vừa uống cà phê, vừa giả bộ đang tập trung vào tập tài liệu trên tay hay màn hình laptop, cũng bắt đầu quay qua tò mò hóng chuyện, hoặc ném một ánh nhìn khó chịu về phía chúng tôi! Và cuối cùng, màn đối thoại đầy thấu triệt này giữa tôi và y, vẫn đành phải chấm dứt trong mùi thuốc súng!

Vừa ra đến cửa, Trữ Uy đã quắc mắt nhìn tôi nói:

“Dương Duệ, cậu nhất định sẽ hối hận vì đã bỏ tôi! Lúc nào tôi cũng có thể tìm được kẻ tốt hơn cậu gấp vạn lần! Còn cậu thì không!”

Haiz, tôi thấy y hết thuốc chữa thật rồi! Từ đầu tới cuối y vẫn luôn dùng cái sự tự-cho-rằng-mình-ưu-việt-hơn-ấy để gây áp lực với tôi.

Y nói không sai về tôi, tôi quả thực có chút tự ti! Mà nói về y cũng đúng, sự tự ti của tôi cũng chính là nhờ được y ban cho đấy! Đối mặt với sự kiêu ngạo của y, tôi không thể không tự ti!

Ngày hôm sau đến công ty gặp Tổng Thư Trạch, tôi có hơi ngại ngại. Không biết cậu ta nghĩ về tôi như thế nào. Nói không chừng, khi biết tôi là đồng tính luyến ái rồi cậu ta sẽ kì thị ghét bỏ, và chuyện nhà cửa có khi cũng sẽ dẹp luôn! Tôi cúi đầu thở dài, đủ loại chuyện liên quan đến Trữ Uy đã khiến cho cả thể xác lẫn tinh thần tôi đều mỏi mệt, lúc này tôi thực sự không muốn nhận thêm cả ánh mắt khinh thường của đồng nghiệp nữa.

“Sao lại buồn bã ỉu xìu thế? Tối qua anh không sao chứ?”

Ngẩng đầu, phát hiện Tổng Thư Trạch đang thân thiện nhìn mình và đưa cho tôi một cốc cà phê.

“Gino, thực ra tôi là đồng tính luyến ái. Chuyện ngày hôm qua tôi nghĩ cậu đã biết. Nếu như cậu không muốn ở cùng với tôi nữa thì cũng không sao cả! Chỉ là mong cậu không nói chuyện này cho người khác biết được không?”

Tôi nhìn Tổng Thư Trạch với vẻ khẩn thiết. Gino là tên tiếng Anh của Tổng Thư Trạch. Kỳ Tín là một công ty tư nhân Hongkong, tuy rằng nhân viên chẳng có một ai là người Hongkong, nhưng mọi người vẫn

xưng hô với nhau bằng tên tiếng Anh đúng phong cách Hương Cảng. Trước đây tôi cũng không dùng tên tiếng Anh, nhưng về sau Tống Thư Trạch đã nghĩ cho tôi một cái tên, gọi là ‘Tommy’. Có điều mỗi lần nghe người khác gọi mình như thế, tôi đều mất một lúc lâu mới nhận ra là người đó đang gọi mình! Đối với chuyện này, quả thực là tôi chẳng thể hiểu nổi, tên không phải cũng chỉ là một cách để gọi nhau thôi sao? Tiếng Anh hay tiếng Trung thì có gì khác? Lẽ nào có một cái tên bằng tiếng Anh thì bạn sẽ có vẻ đẳng cấp hơn sao? Thật buồn cười!

Tống Thư Trạch trừng mắt với tôi về trách móc, “Thần kinh! Thích đàn ông hay phụ nữ là chuyện của anh! Tôi việc gì phải đi bà tám chuyện của người khác?! Hóa ra trong lòng anh vẫn luôn nghĩ tôi là loại người như vậy à? Còn nữa, chuyện nhà cửa chúng ta cũng đã thỏa thuận xong, ai nói là tôi không muốn ở chung với anh? Có người chia sẻ bớt tiền điện nước, lại giúp dọn dẹp nhà cửa, tôi vui vẻ còn không kịp nữa là!”

“Nhưng, cậu không sợ sống cùng tôi sẽ không được tự nhiên sao?”

“Á, vậy ra anh định xâm phạm tôi?”

Tống Thư Trạch trừng mắt, hai tay che ngực, giả bộ sợ hãi! Khiến tôi nhin không được mà bật cười một trận!

“Haha, đương nhiên là không! Cậu suy nghĩ quá rồi!”

“Vậy coi như xong rồi nhé!”

Tống Thư Trạch tuy còn trẻ, nhưng phong cách làm việc rất chín chắn, đối với bí mật nhỏ nhỏ của tôi luôn giữ kín như bưng, cũng không bao giờ tỏ thái độ kì thị gì đối với tôi. Trái lại, luôn luôn thể hiện là một người anh em tốt, cả ngày cùng tôi kể vai sát cánh trong công việc, đã thế còn giục tôi mau mau chuyển đến chỗ cậu ta. Không chịu nổi cậu ta nhai nhăng mãi nữa, chưa đến kỳ hạn hết hợp đồng với gian phòng của Đại Hùng, tôi đã chuyển đến chỗ của Tống Thư Trạch.

Lúc trước Tống Thư Trạch tuy đã nói muốn cùng tôi dùng chung phòng ngủ, nhưng ấy là khi cậu ta chưa biết tôi là đồng tính luyến ái. Giờ thì biết rồi, nếu ở chung thì sẽ có chút không tiện. Vậy nên đến tối tôi liền tự giác đem chăn gối ra nằm ở sô pha trong phòng khách. Thế nhưng, sau đó Tống Thư Trạch vừa thấy vậy đã kéo cả chăn gối lẫn tôi trở lại phòng ngủ.

“Sao lại ngủ ở sô pha! Ngủ thế thì thất lưng làm sao mà chịu được! Tôi đã nói không ngại xài chung phòng ngủ rồi đấy thầy!”

“Nhưng, cậu đã biết tôi là..., không được tiện cho lắm a!” Tôi có hơi...

“Cái gì mà không tiện? Anh không làm gì tôi! Đương nhiên tôi cũng sẽ không làm gì anh cả!”

Tôi trợn mắt nhìn cậu ta. Nếu cậu ta đã nói vậy, tôi còn từ chối nữa lại thành làm phách thì chết dở. Thôi thì cũng đành vô tư xài chung phòng ngủ, nằm chung một cái giường bự chẳng với cậu ta vậy.

Ngoại trừ Trữ Uy, cũng đã nhiều năm tôi chưa nằm ngủ cạnh một người đàn ông nào khác. Khoảng thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện. Cuộc sống của tôi thoáng cái đã chệch khỏi quỹ đạo ban đầu. Nằm trên giường, tôi trần trọc mãi không ngủ được, chẳng rõ là vì dạo gần đây tâm tình gặp nhiều phiền toái hay tại vì cái thằng nhóc đẹp trai bên cạnh nằm bành trướng quá nữa!

Tôi nằm mãi, buồn buồn quay ra đếm cừu, bên cạnh là Tống Thư Trạch ngủ đến quên trời quên đất! Tôi nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, nghe tiếng ngáy rất nhỏ mà đều đều bên cạnh, tâm tình lâm vào trạng thái an tĩnh cùng yên lặng khó tả. Trước đây, lúc ngủ có Trữ Uy bên cạnh, tôi chưa bao giờ có loại cảm giác này! Thật không biết là tôi đáng buồn, hay y mới thực sự đáng buồn đây.

Tôi cứ ngẩn ngơ để thời gian trôi như thế, đột nhiên một cánh tay rắn chắc cách lớp chăn quần lấy thất lưng tôi. Quay đầu lại liền bắt gặp khuôn mặt ngủ say sưa vô hại tốt cùng của Tống Thư Trạch. Tôi nhẹ nhàng nhắc cánh tay cậu ta ra, để sang một bên. Nhưng ngay lập tức đã có cánh tay khác thò ra quần tiếp. Không ngờ cậu ta lớn như vậy rồi mà vẫn chẳng khác gì tiểu hài tử, lúc ngủ thích ôm ấp lung tung! Sau hai lần cố gắng đẩy cậu ta ra và hoàn toàn thất bại, tôi đành bỏ cuộc. Hơi thở cùng cơ thể ấm áp của cậu ta kề sát bên tôi, khiến tôi có chút không điều chỉnh được tâm tình. Khi cậu ta vô thức ôm chặt lấy tôi, vừa nói mê vừa đem mặt khê cọ cọ sau lưng tôi, tôi thoáng cảm giác như mặt mình đang đổ lên!

Tuy rằng cậu ta không phải là người yêu. Nhưng là một kẻ đồng tính luyến ái, bị một chàng trai trẻ tuổi anh tuấn ôm riết như vậy, không có cảm giác là hoàn toàn không thể! Từ sau cái lần bị Trữ Uy cưỡng bức, tôi đã rất lâu chưa làm việc đó. Nhu cầu sinh lý bình thường lâu ngày bị bỏ qua, kết quả là chỉ một chút khiêu khích nhẹ nhàng của tiểu tử này thôi tôi đã lập tức có phản ứng! ‘Đàn ông dễ bị kích thích chẳng vì một lý do gì!’, những lời này quả thực một điểm cũng không sai!

Tôi có phần hối hận vì đã ngủ cạnh cậu ta. Nếu như sau này đêm nào cũng thế này, thì không biết tôi sẽ khổ sở thế nào nữa đây? Trước đây chỉ một lòng lo chuyện tiết kiệm tiền bạc, giờ lại phải quay sang tính đến cả vấn đề sinh lý! Nếu để Tổng Thư Trạch biết tôi đối với cậu ta có phản ứng, thì xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu mất! Nằm cạnh nhau như vậy, thậm chí ngay cả dùng tay cũng chẳng thể làm được nữa.

Tôi thở dài một tiếng, bắt đầu vì những ngày tháng khổ sở sau này mà phát sầu!

——o0o——

7. Chương 7

Cách để tiếp cận một người đàn ông nhanh nhất không phải là những lời ngon tiếng ngọt, mà là ân ái mây mưa

Ngày hôm sau, sau khi đồng hồ báo thức vang lên, cánh tay rắn chắc của Tổng Thư Trạch vẫn ôm chặt thắt lưng tôi không buông, cậu ta ngáp một cái rồi nói ‘chào buổi sáng!’ Không một chút xấu hổ e ngại nào.

Rửa mặt xong, Tổng Thư Trạch vội vàng rời khỏi nhà, nhưng liền bị tôi kéo lại.

“Đi đâu? Còn chưa ăn bữa sáng mà!”

“Đến gần công ty ăn cũng được!”

“Ngày nào cậu cũng ăn ở mấy chỗ đó?”

“Đúng vậy! Tự nấu phiền lắm! Bánh quẩy sữa đậu nành ở đó cũng không tệ lắm!”

“Không được đi, đợi tôi làm bữa sáng đã! Bánh quẩy bên ngoài không sạch sẽ, dầu mỡ chẳng biết đã dùng qua bao nhiêu lần nữa.”

“Haha, tôi rất mong chờ được ăn bữa sáng anh làm! Nhưng hôm nay không được rồi! Trong tủ lạnh chẳng còn gì cả!”

Tổng Thư Trạch ha hả cười với tôi, lộ ra hai lúm đồng tiền thật to trên má. Tôi bất đắc dĩ lườm cậu ta một cái, không thể làm gì khác hơn là mặc áo khoác cùng cậu ta ra khỏi nhà. Tuy rằng một bữa sáng cũng chỉ khoảng hai đồng năm, nhưng mỗi ngày đều như thế thì không những mất tiền mà còn không tốt cho sức khỏe nữa! Vì vậy, tôi đã thỏa thuận với Tổng Thư Trạch, sau này sẽ không ăn uống bên ngoài nữa, bữa sáng và tối đều do tôi phụ trách vào bếp. (bữa trưa thì ăn cơm công ty)

Tôi tính toán qua một chút chi tiêu mỗi tháng của hai người, sau đó đưa cho Tổng Thư Trạch xem.

“Gino, tôi vừa ước tính qua một chút rồi đây, hai chúng ta mỗi tháng tiền điện nước, tiền gas cộng thêm tiền ăn có khả năng vào khoảng 1000 đồng. Như vậy hai chúng ta mỗi tháng chia đều 500 đồng. Sau này cứ chia tiền như thế, thiếu thì sẽ bổ sung sau vào cuối tháng. Cậu thấy thế nào?”

“Mỗi người 500? Anh chắc chứ? Tôi trước đây mỗi tháng tiền ăn cũng phải lên tới 2000 đồng! Mỗi tháng 500 đồng, anh đừng nói là cho tôi ăn cơm với mắm dấy nhé?!”

Tổng Thư Trạch không thể tin nổi nhìn tôi, rồi bày ra bộ dáng tội nghiệp như chó con cụp đuôi.

“Chú em à! Tôi còn khoản nợ 200 vạn đeo trên lưng nữa đó! Hết thủy đều phải tiết kiệm thôi! Nhưng mà cậu yên tâm đi, tuy bào ngư vì cả cậu có thể hoàn toàn phải tạm biệt, nhưng đảm bảo bữa nào cũng ba món một canh. Hơn nữa còn tuyệt đối vệ sinh sạch sẽ, cân bằng dinh dưỡng.”

“OK! Vậy do anh quyết định hết! Bất quá, hà hà... Duệ ca... Tháng này tình hình kinh tế của tôi có phần eo hẹp... Anh cũng biết lương làm công mỗi người là 4000 đồng một tháng, căn bản là không đủ tiêu! Tháng

trước tôi chỉ tiêu có một nửa, còn một nửa để dành mua cái máy PSP mới. Vậy nên tháng này anh có thể cho tôi vay 500 được không?”

Cái gì? Hối vay tiền của tôi? Đúng là sét đánh ngang tai a! Tiểu tử này sao lại tiêu pha hoang phí thế chứ! Cũng khó trách, dù sao cậu ta cũng đang trong lứa tuổi trẻ trung tiền tiêu như nước! Cơ mà nếu cậu ta cứ như vậy hoài thì tôi biết làm sao bây giờ? Tuy nói tiền nhà ở đây tôi được miễn phí, không nên tính toán làm gì vài đồng bạc. Thế nhưng khoản nợ 200 vạn còn đang đè tôi dẹp lép thế này, giờ còn vay tiền tôi, thì có khác gì cầm dao chọc cho tôi một phát không chứ.

“Tôi còn món nợ 200 vạn!”

“Hề hề, Duệ ca, cuối tuần được lĩnh lương, tôi sẽ trả lại anh ngay mà!” Tống Thư Trạch nhìn tôi bằng đôi mắt của một con chó nhỏ – bộ dáng tươi cười mà đầy chờ mong.

“Cậu lúc nào cũng tiêu tiền không biết tiết kiệm như thế à? Cậu chắc là cuối tuần lĩnh lương sẽ không húng lên tiêu hết luôn, sau đó lại tiếp tục hỏi vay tôi chứ?”

“A... cái này tôi cũng không dám chắc!”

Tống Thư Trạch tiếp tục hướng về mặt chân thành nhìn tôi! Thật muốn đánh cậu ta một trận! Ai... thế giới này quả nhiên chẳng bao giờ tự dừng có cơm mà ăn, cũng làm gì có nhà ở miễn phí!

“Được rồi, tôi cho cậu mượn 500, nhưng cuối tuần phải trả tôi. Sau này cố gắng đừng tiêu tiền lung tung nữa. Tốt xấu gì cũng là tiền cậu kiếm ra, dùng như thế nào cũng không thể không có kế hoạch!”

Tống Thư Trạch không phục bật lại, “Cái tôi học là làm thế nào để kiếm ra tiền, chứ không phải là làm thế nào để tích trữ tiền! Hơn nữa, một tháng có 4000 nghìn mà không được tiêu hết, tôi không chết vì đói thì cũng teo tóp cả người!”

“Vậy tôi chỉ có 1000 thì sao! Không chết đói chắc! Đừng có biện lý do này nọ!”

“Duệ ca, hay là tôi trực tiếp đưa tiền cho anh quản lý! Nếu để trong tay tôi khẳng định là cuối tháng sẽ tiêu hết sạch!”

“A? Để tôi quản lý? Cậu không sợ tôi ôm tiền chạy mất à?”

Ha ha, tiểu tử này thật đúng là rất tin tưởng tôi!

“Không! Trốn hòa thượng, chạy sao khỏi miếu (Bào đắc liễu hòa thượng, bào bất liễu miếu)! Anh làm sao chạy thoát khỏi lòng bàn tay tôi!”

Tống Thư Trạch vừa nói, vừa làm động tác nắm tay mỉm cười tà ác!

“Tiểu quỷ!” Tôi cười vò tóc cậu ta.

Tống Thư Trạch bắt mắt trừng mắt, “Đừng gọi tôi là tiểu quỷ! Anh lớn hơn tôi được bao nhiêu! Đừng có lợi dụng mà chiếm tiện nghi tôi!”

Tôi phản bác, “Sao lại lớn hơn được bao nhiêu? Ba tuổi là cả một sự khác biệt lớn, hai chúng ta đã là hai thế hệ khác nhau!”

“Xùy~”

Cậu ta khinh khỉnh nguýt tôi một cái, quay lưng bỏ đi.

Buổi tối tan tầm xong, tôi dẫn cậu ta đến khu chợ thực phẩm cách đó không xa. Tống Thư Trạch quả thực ù ù cạc cạc trong việc mua lương thực thực phẩm ở mấy chỗ như thế này.

“Sao phải đến đây mua đồ ăn? Vô Walmart ở ngay gần nhà không được à? Ở đây ồn ào quá!”

Tôi lườm cậu ta một cái, tên này với Trữ Uy chẳng khác gì nhau, sống đúng kiểu nhà giàu.

“Nói thừa! Đồ ăn ở Walmart giá cả cao hơn rất nhiều, lại còn không tươi ngon bằng nữa! Im lặng đi theo xách đồ cho tôi là được!”

“Ồ! À! Duệ ca, sao anh lại biết mấy chỗ như thế này? Trước đây anh thường hay đến à?”

Tôi gật đầu. Trước đây sống cùng với Trữ Uy, tôi thường hay mua thức ăn ở chỗ này đến mức thành khách quen mấy dì mấy cô ở đây luôn, mua hai cân (= 1kg) khoai tây được khuyến mại thêm ba củ hành, ba cân cà thì được một nắm tỏi. Bao nhiêu năm như vậy, cho tới giờ Trữ Uy vẫn chưa một lần nào cùng đi với tôi. Những nơi chợ búa xô bồ như thế chẳng xứng với thân phận của y thế này có đánh chết y cũng sẽ không bao giờ đặt chân đến!

Còn Tổng Thư Trạch lại rất nghe lời, ngoan ngoãn đi theo sau giúp tôi xách đồ.

Những lúc tôi kỳ kèo mặc cả giá với người bán hàng, cậu ta sững sốt không thôi, liên tục vừa túm vừa kéo góc áo tôi.

“Aiz, cái này giá tám đồng được rồi, đừng mặc cả nữa. Người ta khổ sở lắm mới nuôi trồng được ít thứ đem bán, anh cũng phải chừa cho người ta ít tiền lãi chứ!”

Tôi lườm cậu ta một cái, “Có thiếu tiền bằng tôi không?! Tôi còn món nợ 200 vạn kia kìa. Sao cậu không thấy đáng thương cho tôi đi!”

Tổng Thư Trạch chớp chớp đôi mắt híp, không nói gì.

“Nếu cậu không thích đến chợ thì lần sau tôi sẽ đi một mình! Yên tâm, tôi sẽ không ăn bớt tiền công quỹ đâu!” Thấy Tổng Thư Trạch có vẻ ngại lui tới mấy chỗ này, tôi cũng không muốn khó dễ cậu ta.

“Ngốc! Có vài đồng bạc còn lo anh ăn bớt được chắc! Mà chỗ này cách nhà khá xa, sao có thể để anh một mình xách đồ về được, tôi phải đi theo giúp anh chứ!”

Tổng Thư Trạch cười ha ha, giúp tôi xách đồ cất lên ô tô rồi lái xe về.

“Đúng rồi, một tháng phí xăng dầu thì như thế nào?” Đi ô tô thì phải tính đến phí xăng dầu, nếu sau này giúp cậu ta quản lý tiền bạc thì đương nhiên phải hỏi mọi chuyện cho rõ ràng.

“Ừm, công ty không xa, phí xăng dầu cũng không tốn lắm. Mỗi tháng khoảng 700 đồng. Hồi trước còn thể đổ xăng của người họ hàng kia để lại, giờ thì dùng hết rồi.”

“Vậy dùng xong lần này thì thôi dùng lái xe nữa, từ nhà đến công ty lên xe bus số 4 ấy. Lái ô tô lãng phí lắm.”

Nói xong tôi cũng chột dạ, khả năng là khó quản được cả khoản này nữa. Cơ mà đó cũng chỉ là tôi hảo tâm đề nghị ra thôi, cậu ta còn trẻ, sau này còn phải dùng tiền cho nhiều việc nữa, không nghe cũng chẳng sao! Thế nhưng, ngược lại, Tổng Thư Trạch không hề chê tôi phiền, chỉ hì hì cười nhìn tôi nói.

“Duệ ca đúng là một trong số ít những người đàn ông của gia đình đã sớm tuyệt chủng! Vậy từ giờ sẽ làm theo lời anh!”

Bữa tối tôi làm món thịt kho tàu với cà chua, gà thái hạt lựu, canh trứng, rau trộn tỏi đập, tuân thủ đúng tôn chỉ cơm đủ rau thịt canh đầy đủ dinh dưỡng. Tay nghề nấu nướng của tôi là do cái tính kén chọn của Trữ Uy huấn luyện mà ra, vậy mà một bữa cơm rẻ tiền đơn giản như vậy Tổng Thư Trạch lại ăn đến vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Tiểu Duệ Duệ yêu quý à, sống chung với anh tôi thực hạnh phúc biết bao! Anh biết không, cơm hàng tôi đã ăn đến phát ngấy rồi, có anh sống cùng sao tôi cảm giác như một gia đình thế nhỉ!”

“Tiểu Duệ Duệ cái gì! Thăng nhóc này hỗn nào!”

Tôi dùng đũa gõ vào đầu Tổng Thư Trạch. Nghe tiếng này khen lại chỉ thấy thêm ảm ức. Bao nhiêu năm nấu cơm cho Trữ Uy, vậy mà y chưa bao giờ nói được một câu khen ngợi tôi như thế.

Cơm nước xong, Tổng Thư Trạch tự giác nhận trách nhiệm đi rửa chén. Cậu ta nói cậu ta không thích dọn dẹp nhà cửa, giặt quần áo, nhưng rửa chén thì có thể giúp tôi, việc gì cũng bắt tôi làm thì cậu ta thấy áy náy. Mọi việc xong xuôi tôi xem TV trong phòng khách, cậu ta chui vào phòng đọc sách chơi trò chơi, sau đó cùng nhau đến phòng tập thể dục vận động một chút. Tôi chạy chạy một hồi đã muốn đi ngủ. Tổng Thư Trạch vẫn còn đang đánh quỳên, đúng là thanh niên có khác! Tôi thì chẳng khác gì một “ông già” mới chạy được vài ba bước mồ hôi đã vã đầy trán. Vậy nên tôi vào nhà tắm tắm trước, nhưng đang tắm dở thì đột nhiên Tổng Thư Trạch từ đâu chạy ào vào.

“Này! Làm gì vậy? Ra ngoài đi đã, tôi tắm xong rồi đến lượt cậu!”

Tôi trừng mắt đuổi cậu ta. Tuy đàn ông con trai tắm chung là chuyện bình thường, nhưng vấn đề là tôi thích người cùng giới. Để tránh phát sinh việc xấu hổ, tốt nhất là nên bảo trì khoảng cách!

“Ai nha, Duệ ca, tôi buồn giải quyết vấn đề mà!”

Tổng Thư Trạch vừa nói vừa vội vàng vàng lúi anh bạn nhỏ đã nhịn không nổi của mình ra. Mặt tôi trong thoáng chốc đỏ lựng cả lên, vội chuyển ánh mắt sang chỗ khác. Nhưng ai ngờ đầu tên kia sau khi giải quyết xong, không những không đi ra ngoài mà còn trực tiếp cởi luôn quần áo tiến về hướng vòi hoa sen.

“Tập xong mồ hôi như tắm, khó chịu kinh! Không cần phải đợi anh tắm xong đâu, cùng nhau tắm luôn đi!”

Tổng Thư Trạch nói xong liền đứng dưới vòi sen, ngực cậu ta dán lên lưng tôi. Anh bạn vĩ đại của cậu ta đụng vào mông tôi, khiến tiểu đệ đệ của tôi ngay lúc ấy cũng không biết xấu hổ mà ngạnh lên.

Oh my god! Chỉ muốn chết ngay tại chỗ! Mất mặt quá!

“Này, đợi tôi tắm xong đã! Ra ngoài đi!” Tôi cố gắng đẩy Tổng Thư Trạch ra ngoài.

“Đều là đàn ông còn sợ cái gì!”

“A! Cậu cố ý đùa giỡn tôi đấy à? Cậu đã biết rõ tôi là...” tôi bắt đầu nổi nóng.

“Anh giận à? Đừng giận mà! Tôi chỉ muốn cùng tắm với anh thôi, chuyện nhỏ xíu xiu đừng có giận mà!”

Tổng Thư Trạch ôm tôi từ phía sau, trong giọng nói còn pha theo vẻ làm nũng. Tiểu đệ đệ của tôi lại càng triệt để nhếch lên!

“A? Duệ ca, chỗ này của anh ngạnh lên rồi này! Đối với tôi anh cũng có phản ứng?”

Tổng Thư Trạch reo lên như một nhà thám hiểm vừa phát hiện ra vùng đất mới, làm tôi xấu hổ chín cả mặt! Ngay lúc ấy, một đôi bàn tay đột nhiên nắm lấy anh bạn của tôi, chậm rãi vuốt ve.

“Buông tay! Cậu đang làm gì thế? Cậu điên rồi!”

Tôi có chút bối rối, muốn đẩy cậu ta ra, thế nhưng cái loại cảm giác tê dại cùng thoải mái này lại khiến tôi luyến tiếc không muốn dứt khỏi, chỉ có thể vô lực ngã vào lòng Tổng Thư Trạch.

“Thả lỏng nào, cùng là đàn ông con trai, thỉnh thoảng có những lúc như thế này cũng là bình thường thôi mà! Giúp nhau giải quyết là được rồi!”

Giọng nói của Tổng Thư Trạch trầm thấp mà gợi cảm, môi như có như không xẹt qua vành tai tôi. Trong bàn tay ấm áp linh hoạt của cậu ta, tôi rất nhanh đã bị kích thích mà bật tiếng rên rỉ.

“Đặc quá nha, Duệ ca tích lâu thật đấy!”

Tôi xấu hổ đến nỗi không dám ngẩng đầu lên, định đẩy cậu ta sang một bên để ra khỏi đây. Thế nhưng, phòng tắm không được rộng cho lắm, Tổng Thư Trạch lại đứng chắn trước cửa, khiến tôi muốn ra cũng không được! Tôi hung hăng trừng mắt với cậu ta, vừa tủi thân vừa khổ sở. Tổng Thư Trạch bị vẻ mặt đó của tôi làm cho cuống cả lên, vội vàng nắm tay tôi xin lỗi.

“Duệ ca, anh giận thật đấy à? Tôi không có ác ý gì đâu! Chúng ta cùng là nam giới, loại chuyện này dù thế nào cũng rất bình thường thôi mà! Huống hồ chúng ta đều tuổi trẻ tinh lực dồi dào, không có nhu cầu chuyện đó mới là không bình thường! Tôi thấy chúng ta giúp đỡ nhau cũng đâu có gì không tốt. Tôi tuyệt đối không đùa giỡn hay không tôn trọng anh! Nếu anh không thích thì tôi sẽ không bao giờ làm thế nữa.”

Tổng Thư Trạch lí nhí nói, đường đường một đại nam nhân cao hơn tôi đến nửa cái đầu giờ đây hết như một chú chó con bị lạc đường, đầu cúi xuống, bộ dạng đầy vẻ cam chịu cùng vô tội, cứ như tôi mới chính là người khi dễ cậu ta vậy! Quả thực làm cho người khác dở khóc dở cười!

“Tôi là đồng tính luyến ái, còn cậu thì không! Có thể cậu thấy đàn ông với nhau làm những việc này là rất bình thường. Nhưng tôi xấu hổ lắm! Nếu như cậu có nhu cầu này, tốt nhất hãy đi tìm một cô gái mà giải quyết.”

“Nhưng tôi không có bạn gái! Tôi không muốn quan hệ bừa bãi, lại càng không muốn chỉ vì việc này mà tùy tiện tìm một cô bạn gái! Tôi thế này thôi nhưng rất biết giữ mình trong sạch! Không nghĩ tới cảm nhận của anh là tôi sai! Nhưng Duệ ca à, dù là đồng tính hay straight, chỉ cần là đàn ông thì đều có loại nhu cầu này thôi! Anh đừng suy nghĩ nhiều làm gì, anh xem, tôi cũng có đây!”

Tổng Thư Trạch chĩa chĩa xuống hạ thân của mình, ánh mắt chớp chớp tội nghiệp nhìn tôi.

“Ai... Bất quá Duệ ca không muốn giúp tôi cũng không sao, tôi tự mình giải quyết cũng được.”

“Bỏ đi, mỗi người giúp nhau một lần vậy!”

Tôi mắt nhắm mắt mở vươn tay xoa lên thứ to lớn đang cương cứng của cậu ta.

Chẳng hiểu vì sao rốt cục tôi lại cảm thấy mình đang mắc mưu Tổng Thư Trạch! Nhưng cái mưu đó là gì thì tôi cũng không rõ. Đàn ông quả nhiên chỉ biết suy nghĩ bằng nửa cái thân dưới. Vừa được cậu ta làm cho quên trời quên đất một trận xong, giờ lại còn thấy thân thể thanh xuân khỏe khoắn đẹp đẽ ngay trước mắt, tôi liền cái gì gọi là nguyên tắc lập trường cũng đều quên hết!

Ngẫm lại tôi qua tôi còn vì vấn đề sau này không thể giải quyết nhu cầu sinh lý mà đau đầu, hôm nay đã có một cậu thanh niên đẹp trai trẻ trung như vậy chủ động đưa ra phương pháp giải quyết. Cái này đối với tôi có lẽ chỉ có lợi mà cũng chẳng hại gì!

——oOo——

vật vả để có 2 chương quà mừng ngày VLT, có nàng nào forever alone giống ta thì cho ta ôm cái nếu **v

8. Chương 8

Từ dạ dày đến trái tim kỳ thực không xa, muốn đến được nơi đó, không nhất thiết phải dựa vào nhiễm sắc thể X

Lần này chúng tôi tắm rửa sạch sẽ xong cũng mất hơn hai tiếng đồng hồ. Lúc tôi từ phòng tắm trở lại phòng ngủ thì cơ thể đã mệt mỏi rã rời. Vừa mới đặt mình xuống giường, cánh tay Tổng Thư Trạch đã quần lấy thắt lưng tôi, lần này không phải cách một lớp chăn nữa, mà là trực tiếp kéo tôi vào ổ chăn của cậu ta.

“Hi hi, tôi không ôm ai đó thì không ngủ được.”

Cậu ta vừa ôm riết không buông vừa hôn hờ cười toe toét với tôi. Tự nhiên tôi có cảm giác mình vừa bước nhầm lên thuyền của kẻ gian.

“Chẳng lẽ trước giờ đêm nào cậu cũng ôm phụ nữ ngủ? Nếu không thì ôm cái gì?” Tôi hồ nghi nhìn cậu ta.

“Không có! Tuyệt đối không! Tôi ôm gối ôm. Tôi đã nói tôi trông vậy thôi nhưng là một thanh niên gương mẫu luôn giữ mình trong sạch mà.”

“Ồ há, dù sao tôi cũng thấy cậu rất khả nghi?! Cậu không phải cũng là đồng tính luyến ái đấy chứ?”

“Nếu đúng vậy thì sao?” Cậu ta chăm chú nhìn tôi, khiến tôi nhất thời bối rối.

“Vậy thì tôi phải giữ khoảng cách với cậu.”

“Lẽ nào chúng ta không có khả năng trở thành người yêu?”

“Không có khả năng!”

“Vì sao?”

“Bởi vì tôi sẽ không bao giờ yêu một người bạn nào nữa.”

Trước đây vẫn nghĩ những người như chúng tôi chỉ có thể tìm kiếm trong giới nửa kia của mình. Đối với thẳng nam, tôi nghĩ còn chưa dám nghĩ tới. Thế nhưng, sau khi chia tay Trữ Uy, tôi chợt rút ra được một bài học rằng, chỉ có thẳng nam, tôi mới có thể trở thành độc nhất vô nhị đối với người đó! Giống như Ennis trong Brokeback Mountain, cậu ta không yêu đàn ông, cũng không thương phụ nữ, cậu ta chỉ yêu Jack! Tôi thực muốn tìm được cho mình một tình yêu như vậy. Mà thứ đó Trữ Uy lại không thể cho tôi, và bất luận

một người trong giới nào cũng không thể cho tôi. Tôi biết đối với một kẻ tuổi chẳng còn trẻ, cũng chẳng đẹp đẽ gì như tôi, điều này càng khó có thể đạt được. Có lẽ cả đời tôi cũng chẳng thể khiến một thằng nam yêu tôi. Thế nhưng, tôi vẫn muốn thử, cùng lắm cuối cùng là công dã tràng,... ít nhất... tôi cũng sẽ không tiếc nuối vì những nỗ lực mình đã bỏ ra. Tôi không muốn sẽ lại trải qua một mối tình giống như với Trữ Uy lần nào nữa.

Sống cùng Tống Thư Trạch đã gần một tháng, chúng tôi rất hòa hợp. Không cần phải có điểm chung nào cũng rất ăn nhịp với nhau. Sau ngẫm lại thấy mình đã sống cùng Trữ Uy những năm năm, chẳng trách không có người nào mà mình không thể sống chung được. Huống hồ, Tống Thư Trạch còn là một người bạn cùng phòng không tồi. Cậu ta rất biết cách làm thế nào để hòa hợp với người sống cùng mình, thỉnh thoảng còn biết bày trò nũng nịu với tôi, tăng bốc nịnh bợ hết lời chỉ cốt để đạt được mục đích bé tẹo nào đó. Trong sinh hoạt, cậu ta rất ỷ lại vào tôi, mà tôi lại cũng thấy thỉnh thích cái cảm giác được ỷ lại này. Thế nhưng, chẳng hiểu vì sao, trong lòng tôi vẫn cảm thấy, chính mình mới là kẻ đang dựa dẫm vào cậu ta.

Chạy hết chỗ xăng còn lại, tôi với Tống Thư Trạch bắt đầu đi làm bằng phương tiện giao thông công cộng. Giờ cao điểm, trong xe chen chúc như một ổ tò vò. Mỗi lần như vậy, Tống Thư Trạch sẽ để tôi đứng trước, hai tay chống lên lan can, dành một không gian nho nhỏ trong ngực cậu ta cho tôi. Lúc ngồi ăn, cơm canh còn thừa lại cái gì cậu ta cũng chẳng ngại ngần mà giúp tôi cuốn sạch. Khi đi mua sắm với nhau, cậu ta là người xách đồ. Không cần nói ra bằng lời, cậu ta dùng cái cách của riêng mình để chiều cố tôi, không nhất thiết lúc nào cũng phải theo ý muốn của tôi, nhưng vẫn khiến tôi thấy ấm áp.

Đầu tháng, hai chúng tôi đến Walmart mua vật dụng hàng ngày sử dụng cho tháng này. Chọn đông chọn tây đủ các thứ rồi mới nhớ ra là quên búng mất giấy vệ sinh. Vì vậy tôi bảo Tống Thư Trạch quay trở lại khu bán giấy vệ sinh lấy, còn mình thì đến quầy thức ăn chín mua mấy thứ, sau đó sẽ gặp nhau ở quầy thu ngân. Tống Thư Trạch đi rồi, tôi một mình đẩy xe đi tiếp, bất ngờ bắt gặp Trữ Uy đang ôm một cậu bé trẻ đẹp đi loay quanh trong siêu thị.

“Dương Duệ, trùng hợp a! Đây là bạn mới của tôi, đang theo học học viện nghệ thuật chuyên môn múa ballet. Thất lưng của cậu ấy mềm mại hơn cậu rất nhiều, khuôn mặt cũng xinh đẹp hơn.”

Trữ Uy vừa nhìn thấy tôi, ôm cậu bé kia càng chặt hơn, không đợi tôi mở miệng đã thao thao tự mình nói tiếp. Tôi liếc qua cậu bé đứng bên cạnh y, tuổi còn rất trẻ, không biết đã đến hai mươi hay chưa? Làn da trắng nõn rất đúng phong cách một diễn viên múa, quả thực là ăn đứt một lão già như tôi, đứng với Trữ Uy cũng xứng đôi hơn.

Tôi cười cười, nói một câu “chúc mừng” với y. Hẳn là nụ cười của tôi lúc này trông rất khó coi. Trước mặt Trữ Uy, suy cho cùng tôi vẫn chẳng thể nào thoát khỏi mặc cảm tự ti. Vốn dĩ còn tưởng rằng sau khi chia tay, Trữ Uy sẽ còn níu kéo tôi không buông.

“Dương Duệ, cậu tuổi cũng không còn trẻ nữa. Mau mau tìm một ai đó làm người yêu đi. Cơ mà điều kiện cậu như thế này có vẻ cũng khó đấy nhì! Có cần tôi giới thiệu cho không?”

Trữ Uy bày vẻ mặt châm biếm nhìn tôi. Cho tới giờ, tôi chưa từng nghĩ rằng sau khi chia tay tôi và y có thể trở thành bạn tốt, nhưng cũng không ngờ tới khi xong chuyện rồi y sẽ sỉ nhục cùng đùa cợt tôi như thế!

Trong lúc tôi đang một thân một mình không biết chống đỡ như thế nào, một bàn tay to lớn đã ôm lấy thất lưng tôi, “Bảo bối, sao vậy? Không phải đã nói là hẹn nhau ở quầy thu ngân rồi sao?”

Tôi ngẩng đầu nhìn Tống Thư Trạch. Khoảnh khắc được cậu ta ôm lấy, tôi giống như kẻ chết đuối giữa dòng nước vớ được ván gỗ mộc, tâm tình hoảng loạn thoáng cái đã bình ổn trở lại.

Tống Thư Trạch nhìn sang Trữ Uy đang đứng sau tôi, ra vẻ kinh ngạc kêu lên một tiếng, “Ày! Bảo bối à, đây chẳng phải là bạn trai cũ của anh sao?! Ai~ mọi chuyện đã chấm dứt rồi, anh còn để ý cái lão già này làm gì?! Lần sau mà còn lén lút nói chuyện với thằng đàn ông khác sau lưng tôi thế này, chờ xem trên giường tôi xử tội anh như thế nào!”

Tôi đứng ngẩn tò te! Tuy rằng rất biết ơn Tống Thư Trạch đã ra tay hỗ trợ tôi, nhưng dám nói huyền thuyên như vậy thực không thể chấp nhận được. Nhìn sang Trữ Uy, khuôn mặt đã tức giận đến mức biến sắc. Trữ Uy lớn hơn tôi bốn tuổi, so với Tống Thư Trạch thì đích xác là một lão già rồi còn gì!

“Hừ, tiểu tử! Cậu xỏ đôi giày cũ của tôi mà trông có vẻ vui vẻ phết nhỉ!”

Câu phản kích lạnh lùng của Trữ Uy khiến tim tôi thất lại. Đôi giày cũ ư? Tình cảm năm năm, cuối cùng đổi lại chỉ bằng một “đôi giày cũ”? Tôi thậm chí còn không thể tin được Trữ Uy lại có thể nói kẻ đã từng gắn bó bao năm với y như thế! Đúng là tôi đã không xin lỗi y, thế nhưng dù gì tôi cũng là người yêu cũ của y cơ mà.

“Cậu nhóc đẹp trai, bỏ tên đàn ông cũ kĩ này đi! Cậu ta chỉ là đôi giày đã qua sử dụng của tôi thôi! Cậu cũng biết đàn ông lớn tuổi thì chức năng cũng suy yếu nhiều lắm! Vì hạnh phúc của mình, cậu nên hảo hảo mà lo lắng đi! Thúc thời như tôi đây này, bỏ cậu ta đi, tìm một người trẻ tuổi sức lực dồi dào tốt hơn nhiều!”

Đối với khiêu khích của Trữ Uy, Tống Thư Trạch chỉ tủm tỉm cười nhìn y với cậu bé đi bên cạnh, không nói gì, làm tôi không thể không bội phục trí tuệ cùng độ dày da mặt cậu ta!

“Chúng ta đi thôi, hai người cứ ở lại chậm rãi đi dạo tiếp nhé!”

Coi bộ bầu không khí có vẻ khá căng thẳng, tôi nhanh tay kéo Tống Thư Trạch đi trước. Còn tiếp tục lằng nhằng ở đây sớm muộn gì hai tên này cũng xấn tay áo mà xông vào đánh nhau mất. Bao nhiêu đau lòng cùng tức giận vừa nãy thoáng chốc đã được hành động “thấy việc nghĩa hăng hái ra tay” của Tống Thư Trạch làm cho biến mất sạch.

“Vừa nãy rất cảm ơn cậu. Lại khiến cậu chê cười rồi, haizz.”

Bước ra khỏi siêu thị, tôi rất cảm kích cười cười tạ ơn Tống Thư Trạch.

“Không cần khách sáo. Dù sao tôi cũng đã nói mấy câu không được lọt tai cho lắm! Bạn trai trước của anh đúng là một tên cặn bã!”

Tôi cười khỏ, “Đúng vậy, tôi đúng là kẻ không có mắt nhìn người.”

“Đúng vậy còn gì! Mà hần sống ở khu “Ưu phái tinh anh” à?”

“Ừm.”

“Chẳng trách hôm đầu anh đến xem nhà lại đổi với cái tên “Ưu phái tinh anh” nhạy cảm như vậy! Vậy xem ra sau này còn đụng mặt hần dài dài.”

“Ừm, nếu có gây phiền phức gì cho cậu, cho tôi xin lỗi nhé. Nếu cậu không muốn sống cùng tôi nữa cũng không sao.”

“Anh nha! Mẫn cảm quá đấy! Sao giống tiểu cô nương thế? Tôi có nói không muốn sống cùng anh bao giờ không? Hơn nữa tôi có thấy phiền gì đâu, tôi sợ là sợ anh thấy phiền ấy! Mà sao anh ngốc thế! Bị hần nói vậy cũng không phản kích câu nào. Thế mới bị hần bắt nạt đấy. Sau này đừng ra khỏi nhà một mình nữa, miễn cho lại gặp phải cái loại bại hoại ấy.”

“Haha, cảm ơn cậu quan tâm! Tôi có phải trẻ con đâu, chẳng liên quan.”

Buổi tối, lúc đi ngủ, tôi quay người về phía Tống Thư Trạch, đem mặt chôn trước ngực, còn tay ôm thất lưng cậu ta. Trước giờ toàn là cậu ta ôm tôi từ phía sau, nhưng đêm nay tôi lại muốn ngủ trong lòng cậu, lắng nghe nhịp đập trái tim cậu. Tôi muốn tự nhủ với mình rằng mình không còn cô đơn nữa.

Tống Thư Trạch cũng ôm chặt tôi, xoa xoa tóc tôi, thở dài, “Hôm nay trông anh lạ lắm. Là vì gặp lại tên đàn ông đó sao? Đến bây giờ anh vẫn không quên được hần?”

Giọng nói Tống Thư Trạch trầm thấp dịu dàng, nước mắt tôi vô thức rơi xuống. Ngày xưa, những lúc Trữ Uy ngủ bên ngoài, tôi chưa bao giờ khóc, bị Trữ Uy đánh đến chảy máu, tôi không khóc, chia tay Trữ Uy, tôi không chảy một giọt nước mắt, bị Trữ Uy khinh bỉ làm nhục, tôi cũng không hề khóc. Thế nhưng, giờ phút này, trong lòng Tống Thư Trạch, tôi lại khóc.

“Đừng khóc, đừng khóc! Đàn ông con trai lớn thế này còn khóc! Không thấy xấu hổ sao! Một kẻ như thế mà cũng đáng để anh khóc? Ngoan nào, đừng khóc nữa, được không?”

Tổng Thư Trạch có lẽ chưa từng thấy một thằng đàn ông khóc như vậy bao giờ, có chút luống cuống không biết phải làm thế nào, coi tôi như tiểu hài tử, hai tay ôm hai má, ngón tay cái lau nước mắt tôi.

Tôi ngược mắt nhìn, vươn tay ôm cổ cậu, hôn lên bờ môi cậu, chân cũng gác lên lưng cậu. Khoảnh khắc này tôi những tưởng cậu ta sẽ ôm siết lấy tôi, thế nhưng, Tổng Thư Trạch lại đẩy tôi ra.

“Dương Duệ, sao anh lại thành ra thế này? Muốn trả thù tên hỗn đản kia? Thấy hắn đi cùng bạn trai mới anh tức giận đến vậy sao?”

Trả thù? Là vì trả thù Trữ Uy, tôi mới muốn phát sinh quan hệ với người khác? Tựa như lần trước sao? Thế nhưng, giấu lại hình như cũng không phải như vậy. Được cậu ta dịu dàng ôm vào trong lòng, tôi đột nhiên cũng muốn cùng với cậu ta. Có lẽ cảm giác này không liên quan gì đến tình yêu, nhưng chắc chắn cũng chẳng phải báo thù hay trả đũa gì hết. Tôi chỉ là tham luyến hơi ấm trong lòng Tổng Thư Trạch mà thôi.

“Ôm tôi một cái thôi, tôi chỉ muốn cậu ôm tôi một cái thôi mà.”

Lần thứ hai, tôi quần lên cổ Tổng Thư Trạch, hơi hơi làm nũng cọ cọ người cậu ta. Có lẽ mình điên thật rồi, thậm chí còn chẳng lo lắng cho tình cảnh xấu hổ sẽ xảy ra nếu hai người phát sinh quan hệ, cứ như vậy to gan lớn mật quyến rũ cậu ta, muốn cậu ta hung hăng yêu mình.

Chân tôi quần lên thắt lưng, ma sát hạ thân cậu ta, cậu ta rất nhanh đã có phản ứng. Ngẩng đầu lên, lần thứ hai tôi hôn môi cậu, nghe khe khẽ một tiếng thở dài rất nhỏ nơi cậu, liền sau đó tôi đã bị đặt xuống giường mà nhận một nụ hôn mãnh liệt. Tôi nhanh nhẹn cởi bỏ quần cậu ta, cậu ta cũng giúp tôi làm vậy. Bàn tay tôi xoa lên vòm ngực vững chãi của cậu, khe thoát ra một tiếng rên rỉ phiến tình. Tôi chưa bao giờ chủ động quyến rũ người khác một cách *** đáng như vậy, nhưng, giờ khắc này, tên đã lên dây, không thể không bắn. Tôi cố gắng xua đi cảm giác thẹn thùng, nếu lúc này mà dừng lại, sẽ chỉ càng làm hai người thêm xấu hổ. Tôi vận hết mọi thủ đoạn mình có để quyến rũ, mê hoặc cậu ta. Thân thể trai trẻ cường tráng chưa có được nhiều trải nghiệm của cậu ta rất nhanh đã trở nên hưng phấn. Cậu hôn môi tôi, thật sâu, cuốn lấy đầu lưỡi tôi, bàn tay to lớn lần xuống hạ thân tôi. Tôi mở rộng hai chân khoác lên vai cậu, hơi lắc mông, nhẹ giọng nỉ non. Tổng Thư Trạch đem hai ngón tay mở rộng phía trong tôi, cúi đầu liếm lên nhũ thủ của tôi. Không đợi được nữa, cậu ta không thêm tiếp tục làm động tác an ủi nào, hai tay đã lập tức mở rộng mông tôi, cố sức tiến vào.

“A~ ưm...”

Tôi cau mày đau đớn, bật kêu một tiếng, nhưng ngay sau đó liền gất gao cắn môi để không thốt ra tiếng nào nữa. Thế nhưng, Tổng Thư Trạch lại một lần nữa hôn lên môi tôi, cố tách chúng ra.

“Kêu đi nào... Đau thì kêu lên đi, tôi muốn nghe thấy tiếng của anh.”

Tổng Thư Trạch trên người tôi vừa nhanh vừa mạnh mẽ tiến công, nhưng khi nhìn vào mắt tôi, giọng nói lại vẫn giữ vẻ dịu dàng không đổi. Vậy nên, tôi trầm luân, còn bận tâm gì giờ là đêm hay ngày, ánh sáng hay bóng tối nữa.

——o0o——

9. Chương 9

Ái tình, tất cả đều mong manh tựa như ngọn nến trước gió, chỉ khác ở chỗ, một chút năng lượng tình yêu cũng có thể khiến tro tàn bùng cháy

Tôi nằm trong lòng Tổng Thư Trạch, cậu ta vẫn chưa tỉnh, còn tôi một đêm chấp chờ không ngủ được. Len lén liếc nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, đến lúc chuông reo, tôi phải đối mặt với tình cảnh này như thế nào đây? Làm sao dám nhìn mặt Tổng Thư Trạch đây? Giữa cái ôm này, cái giường này, trong cùng một căn nhà này, tôi có thể giả ngốc được bao lâu? Nghĩ đến khả năng có thể phải rời đi, tôi đột nhiên hoảng hốt. Lẳng lặng nép trong lòng cậu, tôi muốn tận hưởng tất cả những ấm áp cuối cùng này.

‘Maeda (*), dậy thôi! Maeda, dậy thôi! Maeda, dậy thôi!...’

Bảy rưỡi, cái đồng hồ báo thức hình Shin cậu bé bút chì bắt đầu thực hiện nghĩa vụ đánh thức chủ nhân. Lòng tôi cũng khẩn trương theo tiếng chuông của nó.

Tổng Thư Trạch ngáp một cái, mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy tôi liền hi hi cười, lộ ra đôi má lúm đồng tiền, ngay sau đó liền đặt lên mặt tôi một nụ hôn.

“Chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng!”

Tôi ngơ ngác đáp lại một câu, không hiểu cậu ta có ý tứ gì.

“Sáng nay sẽ ăn gì thế?” Tổng Thư Trạch vừa mặc quần áo vừa hỏi.

“Ừm? A! Cháo Bát Bảo, trứng vịt muối, bánh bao đậu, còn nhiều đồ ăn lắm.”

“Haha, ra là hôm nay ăn bữa sáng kiểu Trung Quốc! Mau mau dậy đi, sao còn ngồi dờ ra trên giường thế! Một ở đâu à?”

“Ách... Không có!”

Tôi vội vàng mặc quần áo, xuống giường, rửa mặt xong liền bừng bữa sáng ra.

“Oa, phong phú thiệt nha!”

Tổng Thư Trạch tán thán một tiếng, liền bắt đầu cầm mặt chiến đấu. Đối với cơm tôi nấu, cậu ta luôn luôn rất hứng khởi như thế. Vẫn như mọi ngày, ăn sáng xong cậu ta kéo tôi cùng ra khỏi nhà, lên xe bus thì để tôi đứng trước ngực cậu ta mà che chắn cho tôi. Nhưng, còn chuyện hôm qua, cậu ta lại chẳng đề cập đến một câu nào. Tựa như đó chỉ là một giấc mộng xuân của tôi, chẳng có gì khác lạ xảy đến cả!

Cậu ta không nhắc đến, tôi tự nhiên cũng không nói thêm điều gì, tất cả đều vẫn như trước. Mặc dù biết có lẽ cậu ta muốn tránh cho tôi khỏi cảm thấy xấu hổ, nhưng cái cảm giác không minh bạch cộng với tình cảnh không rõ ràng này lại càng khiến tôi không thể tự nhiên được. Tôi không biết Tổng Thư Trạch đến tốt cùng đang suy nghĩ cái gì? Vì sao tối qua cậu ta lại cùng tôi hoan ái? Một đêm kia chỉ là nhất thời xung động thoáng qua? Hay chỉ vì bị tôi quyến rũ nên mới phát sinh chuyện cá nước thân mật? Tình cảm mãnh liệt qua đi, tất cả sẽ trở lại như cũ?

Cậu ta có ý gì với tôi? Tôi hoàn toàn mờ mịt. Lỡ phóng túng không màng hậu quả nên mới dẫn đến tình trạng xấu hổ như thế này, tôi làm việc luôn luôn kích động và thiếu suy nghĩ như thế.

Cơ mà, thấy Tổng Thư Trạch lúc nào cũng một bộ bình thản ung dung, tôi chợt nghĩ hay là mình cũng nên phiên phiên cho qua mọi chuyện. Thanh niên ngày nay mấy ai có đủ bản lĩnh cường lại loại chuyện ấy, chẳng có gì phải băn khoăn cả. Huống hồ lúc ấy là tôi chủ động quyến rũ, có thể cậu ta chỉ là không chịu nổi sự mê hoặc hoặc tò mò về yêu đương đồng tính, nên mới cùng tôi trải một đêm ân ái.

Mà, lên giường, làm tình, đều là đàn ông thì cũng đâu mất gì! Tôi tự cười với mình, lại không rõ vì sao ngực thoáng chút chùng xuống.

Cả ngày hôm ấy rốt cuộc tôi vẫn chẳng thể yên ổn tâm tình. Vậy mà Tổng Thư Trạch vẫn hăng hái làm việc như không có gì, xung quanh vẫn gái đẹp vây quanh thành đàn. Dù là các em, các chị hay thậm chí là các dì, đồng nghiệp nữ trong công ty đều thích cậu ta. Mặt mũi thì sáng sủa đẹp trai không thua gì Phan Vỹ Bách (**), còn miệng lưỡi thì ngọt như mật đường, khó trách phụ nữ không thể cưỡng lại sức hút của cậu ta.

“Hôm nay anh ít nói nhỉ!” Lúc ăn cơm tối, Tổng Thư Trạch cau mày hỏi tôi.

“Ờ?” Tôi cười cười.

Tổng Thư Trạch không nói gì nữa, hai chúng tôi giữ yên lặng suốt cả bữa ăn, sau đó tôi xem TV, cậu ta chơi game, rồi cùng nhau tập tành một lúc thì tắm rửa đi ngủ.

Tôi nằm trên giường mà không khỏi lo sợ cùng bất an. Hiện giờ Tổng Thư Trạch còn đang tắm. Tôi đưa lưng về phía cửa phòng, nghe tiếng cậu ta đi ra từ phòng tắm vào phòng ngủ thì vội vàng nhắm mắt giả bộ

ngủ. Tôi biết hành động này quả rất ấu trĩ, nhưng trong hoàn cảnh này thì chẳng nghĩ ra một phương án ứng phó nào thích hợp hơn cả.

“Đừng giả vờ nữa, tôi không tin vừa mới đó thôi mà anh đã ngủ nhanh vậy đâu!”

Âm thanh rõ ràng mang ý trêu chọc đùa bỡn của Tổng Thư Trạch vang lên bên tai tôi, tôi bất đắc dĩ mở mắt ra, quay đầu sang xấu hổ cười cười.

“Ngủ đi!”

Cậu ta nhẹ nhàng xoa xoa tóc tôi, đem tôi kéo vào trong lòng. Rõ ràng nhỏ hơn tôi một đồng tuổi, mà lúc nào cũng coi tôi như trẻ con! Tôi vừa có chút giận dữ, lại vừa thấy thỏa mãn xen chút vui vẻ trong lòng. Cái ôm của cậu ta luôn mang lại cảm giác ấm áp mà quen thuộc. Tuy rằng chúng tôi ngủ chung trên một chiếc giường, nhưng vẫn đắp riêng chăn. Chỉ có điều, mấy hôm gần đây được cậu ta ôm ấp nhiệt tình, nên hai người thành ra chui chung một ổ chăn. Còn cái chăn tội nghiệp của tôi thì bị thất sủng, rơi tuột xuống đất. Cơ mà được Tổng Thư Trạch ôm còn thích hơn cuộn mình vào trong chăn, cậu ta không chỉ ấm áp mà quan trọng hơn cả, cậu ta khiến tôi cảm thấy không còn cô đơn nữa!

Tổng Thư Trạch ôm tôi. Thế nhưng, trong quá trình ôm ấp, tôi lại cảm nhận được phần bên dưới cậu ta có biến hóa sinh lý. Thân thể người trẻ tuổi quả nhiên dễ bị kích động. Hơn nữa đêm qua đã được ăn đến tận xương cốt, khó trách cậu ta lại nổi tâm tư háo sắc. Trước đây đã cùng cậu ta thống nhất là đối với loại “nhu cầu sinh lý” này có thể giúp đỡ nhau. Thế nhưng, trong lúc tôi đang do dự không biết có nên dùng tay giúp cậu ta không thì đã trực tiếp bị cậu ta đặt dưới thân mà chồm lên.

Cậu ta kéo tay tôi sang hai bên, cùng mười đầu ngón tay tôi quần quýt giao triền, những ràng buộc dịu dàng ấy khiến tôi lưu luyến không muốn rời. Cậu ta bá đạo cướp đoạt hô hấp của tôi, khe khẽ cắn vành tai và cổ tôi. Đầu lưỡi vừa chọt như biến mất lại đã lưu luyến trên nhũ thủ tôi. Tôi bị cậu ta khiến cho chỉ có thể bật lên tiếng rên rỉ tình tể.

Dẫu biết đáng ra tôi nên kêu cậu ta dừng lại, kêu cậu ta hãy thôi ngay cái trò âu yếm không minh bạch này đi. Nhưng tôi luyến tiếc, luyến tiếc cái thân thể đã bị cậu ta châm ngòi dục hỏa, luyến tiếc cho cảm giác sợ hãi cô độc.

Cậu ta kéo hai chân tôi ra, cúi xuống vùng giữa chúng, đầu lưỡi linh xảo ngậm lấy phần dục vọng đã gần như tan vỡ của tôi. Loại khoái cảm sung sướng này khiến tôi gần như phát điên mất rồi. Tôi chỉ còn biết phát ra những tiếng thét chói tai cùng rên rỉ.

“A..... Buông, buông... Ừm...a...”

Sống cùng Trữ Uy năm năm, cơ thể tôi đã chẳng lạ lẫm gì với chuyện hoan ái. Nhưng âu yếm như vậy thì Trữ Uy chưa từng làm với tôi bao giờ. Không lâu sau tôi đã xuất ra trong miệng Tổng Thư Trạch.

“Xin lỗi...”

Tôi đỏ mặt xin lỗi, xin thề là tôi không cố ý, chỉ là thực sự không khống chế được mà thôi. Tổng Thư Trạch cười cười, phun nhổ dịch thể trong miệng ra, chà xát đằng sau tôi, sau đó hai tay nâng đùi tôi lên mà thẳng tiến vào trong. Cậu ta vừa cúi đầu hôn lên môi tôi, hạ thân vừa kịch liệt luật động, khiến thần trí tôi rối bời mê loạn.

Những lúc làm tình với tôi, cậu ta đều sẽ hôn môi!

Tôi mỉm cười tiến vào mộng đẹp.

Kể từ đó, cuộc sống của tôi với Tổng Thư Trạch tựa như cuộc sống vợ chồng. Trong sinh hoạt thường ngày, chúng tôi giúp đỡ nhau, trên giường thì làm tình cùng nhau, nhưng chưa bao giờ nói đến chuyện yêu đương. Đối với những phóng túng lúc nửa đêm, chúng tôi đều trốn tránh không muốn nhắc tới. Bình thường, chúng tôi vẫn là đồng nghiệp tốt, bạn bè tốt, người sống cùng nhà tốt của nhau như trước. Tôi biết, tình cảnh hiện tại không lấy gì làm ổn thỏa, đáng ra phải làm gì đó cho rõ ràng. Nhưng tôi không dám, vì nếu một lúc nào đó nói thẳng hết ra, có lẽ tất cả sẽ như chưa từng xảy ra.

Vậy thì cứ như vậy đi! Cậu ta không nói, tôi cũng yên lặng. Coi như ban đêm chỉ là bản năng nguyên thủy mà thôi. Chúng tôi chỉ là giải phóng dục hỏa trong người, tiếp nhận sự ấm áp. Ban đầu là tôi quyến rũ

cậu ta, vậy nên đối với một thanh niên trẻ tuổi nông nổi như Tổng Thư Trạch, tất nhiên sẽ không bởi vì lên giường với tôi mà nghĩ rằng phải có trách nhiệm làm người yêu của tôi.

Tổng Thư Trạch vẫn cứ luôn là một người đàn ông đầy mị lực, Ann và Lucy đã mấy lần bày tỏ với cậu ta. Đối với tình cảm của người đẹp, Tổng Thư Trạch từ trước đến nay đều chẳng biểu hiện gì thái quá, chỉ cười cười lấy lòng, chẳng cự tuyệt cũng không quá thân thiết.

Lúc này tôi mới phát hiện, kỳ thực Tổng Thư Trạch là một người rất khó nắm bắt, cho tới bây giờ, tôi vẫn chưa thể hiểu rõ được tính cách của cậu ta.

Lúc tôi đang ngồi trong phòng nghỉ uống nước, Ann từ ngoài cửa vừa cười khanh khách vừa đi về phía tôi.

“Anh Tommy, đêm nay anh có hẹn không?”

“Không có.” Tôi lắc đầu.

“Tommy, sao lại không đi đâu hẹn hò hết vậy? Vậy thì làm sao kiếm được bạn gái?”

Ann mân mê cái miệng nhỏ nhắn, tựa hồ đang phát sầu mà nhìn tôi.

Tôi mỉm cười, “Sao nào? Ann muốn hẹn hò với tôi à?”

“Xí, làm gì có! Em là em muốn được hẹn hò với Gino kìa. Nhưng mà lần nào Gino cũng nói là lo anh ở nhà một mình buồn. Vậy nên đêm nay anh Tommy cũng đi ra ngoài hẹn hò đi ha! Nhưng Gino cho em một đêm thôi được không?”

“Em muốn tôi tạo cơ hội cho hai người phải không?”

“Vâng, xin anh đó, Tommy à! Sau này nhất định sẽ mời anh một bữa!”

Ann hướng tôi làm nũng, làm tôi bối rối chẳng biết phải làm sao.

Buổi chiều, tôi nói với Tổng Thư Trạch về việc này.

“Ann hẹn cậu đi ăn phải không? Cậu không cần phải lo cho tôi đâu, cứ yên tâm hẹn hò đi. Đêm nay tôi cũng có việc phải đi.”

Tổng Thư Trạch ngẩng đầu nhìn tôi, chẳng hiểu sao khiến ngực tôi đánh thịch một cái, rồi gật đầu, nói, “Được.”

Sau đó, tôi thấy cậu ta đi tìm Ann, không biết cậu ta nói với cô ấy cái gì mà mặt mày Ann rạng rỡ hẳn lên.

Sau giờ tan tầm, Tổng Thư Trạch quả nhiên cùng Ann rời khỏi công ty. Tôi có một mình cũng lười về nhà nấu cơm, liền tìm đến một quán cơm bình dân gần nhà giải quyết bữa tối. Vừa bước xuống xe, tôi bắt gặp Trữ Uy đang đứng trước trạm xe, gật đầu với y một cái nhưng không bắt chuyện. Dù sao cũng là người yêu sống chung năm năm, tôi đâu thể coi y như người không quen biết. Nhưng, khi đi sượt qua người y, tôi liền bị kéo lại.

“Dương Duệ, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Chúng ta đã nói xong quá nhiều rồi.” Tôi cười cười, bỏ tay y ra.

“Duệ, cậu đừng như vậy. Tôi thực sự có chuyện cần nói với cậu.”

Trữ Uy nhìn tôi, giọng nói tràn đầy sự khẩn thiết khó có được.

“Nói cái gì? Anh muốn cùng “đôi giày cũ” là tôi bàn luận về “đôi giày mới” chứ gì?”

“Tôi đã chia tay cậu ta.”

“Ha, thực sự chia buồn! Bất quá chẳng quan hệ gì đến tôi hết, anh sẽ nhanh chóng tìm được “đôi giày mới” thôi, lo gì.”

Tôi cười cười với y, tiếp tục đi về phía trước. Nhưng lần thứ hai lại bị y kéo lại.

“Duệ, trước đây là anh sai rồi, anh xin lỗi. Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không?”

Trữ Uy nắm tay tôi, ngón cái nhẹ nhàng chà sát lên mu bàn tay.

“Vậy cậu bé diễn viên ballet người yêu bé nhỏ của anh đâu rồi? Cậu ta chê anh già nên bỏ đi rồi à? Vậy nên anh mới vuốt mặt mà đi kiểm lại đôi giày cũ trước đây?”

Tôi mở miệng nói móc, Trữ Uy tức giận đến gân xanh nổi đầy trên trán, nhưng vẫn cố nén giận không phát hỏa với tôi.

“Là anh bỏ cậu ta! Cậu ta ngoại trừ chỉ biết moi tiền của anh thì chẳng được cái nét gì! Cậu ta làm sao sánh được với em. Duệ, trước đây anh nói như vậy chỉ vì giận chuyện em bỏ anh đi. Anh tìm đến cậu ta không phải vì anh thực sự thích cậu ta. Anh chỉ muốn chọc giận em thôi, muốn khiến em quay trở lại với anh! Đối với anh, em không phải như vậy đâu!” Quen biết Trữ Uy lâu như vậy, đây là lần đầu tiên y dịu dàng dỗ dành nịnh nọt tôi.

“Anh luôn luôn coi tình cảm như một thứ trò chơi! Khi tôi còn yêu anh, anh không quý trọng tôi. Hiện tại tôi thực chẳng còn sức để mà yêu anh nữa!”

“Là vì tên tiểu tử thối kia sao? Duệ, cái loại tiểu tử vất mũi chưa sạch đó không đáng tin cậy! Nó chỉ là ham muốn sự mới mẻ, em với nó sẽ không thể lâu dài được đâu!”

Trữ Uy trừng mắt, thanh âm so với lúc trước coi bộ đã tăng hơn mười đê-xi-ben, tay tôi cũng bị y nắm chặt đến phát đau.

“Tôi với anh cũng chẳng thể lâu dài được!”

Tôi bỏ tay y ra, vội vàng bước đi.

Tổng Thư Trạch không ở nhà, tôi nằm một mình giữa căn nhà rộng lớn có chút buồn chán nên chui lên giường ngủ sớm. Nghĩ đến cậu ta lúc này đang cùng người đẹp hẹn hò, lòng tôi thoáng cảm giác không được tự nhiên. Tôi bắt đầu lo lắng, lo cậu ấy đêm nay không trở về. Tôi chẳng thể tiếp tục phủ nhận được nữa, rằng trong lòng tôi có cậu.

Không lâu sau, tôi nghe thấy tiếng mở cửa, qua một lúc, đã nghe tiếng Tổng Thư Trạch bò lên giường. Cậu ta vươn tay giúp tôi chỉnh chỉnh lại góc chăn, rồi nằm xuống ngủ, không ôm tôi. Vì vậy, một đêm ấy, tôi mất ngủ.

——oOo——

(*) Maeda: tên mama của Shin – cậu bé bút chì

(**)Phan Vỹ Bách: nam diễn viên xứ Đài, có mấy phim đóng cặp với chị Dương Thừa Lâm í, theo ý kín cá nhân của mệnh thì ảnh cũng hèm fai mỹ nam cho lắm :>

10. Chương 10

Làm ơn đừng nói yêu tôi, để rồi khiến tôi thương tổn

Tổng Thư Trạch vẫn đối xử với tôi rất tốt, thái độ với Ann ở công ty cũng không có gì thay đổi. Nhưng sau cuộc hẹn đó, Ann lại có phần ân cần lên rất nhiều. Tôi không biết Tổng Thư Trạch đã tiến tới với Ann hay chưa, nhưng dù cho không là Ann thì nhất định cậu ta vẫn sẽ phải tìm một cô gái nào đó. Thực không tưởng tượng được thời khắc ấy sẽ như thế nào.

Tôi muốn phá vỡ mối quan hệ không minh bạch hiện tại giữa mình và Tổng Thư Trạch, khát khao muốn đi đến một kết quả với cậu ấy. Dẫu biết đó sẽ chẳng phải là kết quả khiến lòng người như ý. Thế nhưng, tôi vẫn thử nghĩ đến nó, nếu như tôi nói ra, có lẽ, bản thân sẽ không thấy tiếc nuối vì những nỗ lực mà mình đã bỏ ra. Bởi vì lúc này đây, Tổng Thư Trạch chính là người mà tôi mong muốn!

Buổi tối, Tổng Thư Trạch yên lặng nằm bên cạnh tôi, từ sau đêm đó, khi ngủ cậu ấy không còn ôm tôi nữa. Tôi xoay người rúc vào trong lòng cậu ta, tay vất lên lưng cậu.

“Trước đây cậu nói không ôm ai đó thì không ngủ được là nói dối phải không? Tôi thấy cậu không ôm tôi vẫn ngủ đến quên trời đất đấy thôi! Nhưng này, vì bị cậu ôm nhiều quá nên tôi thành quen mất rồi, giờ cậu mà không ôm tôi thì tôi chẳng ngủ được nữa!”

Trống ngực đập liên hồi, tôi không biết liệu Tống Thư Trạch có đẩy mình ra hay không. Nhưng thật may là, cậu ấy không làm vậy! Tôi chỉ nghe tiếng cậu nhẹ nhàng nở nụ cười, vươn tay ôm lại tôi.

“Ngoan ngoan ngủ đi.”

Giọng nói của Tống Thư Trạch dịu dàng vang lên bên tai. Cậu ôm tôi thật chặt, hôn lên mắt tôi. Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu tôi, có lẽ mình không phải là không có cơ hội bắt được hạnh phúc.

Tôi không phải người giỏi quyết định mọi việc, đối với việc gì đã quen thì rất khó có thể thay đổi lại. Tôi đã mất tới năm năm để quyết định rời khỏi Trữ Uy. Và hiện tại, tôi đã quyết định, sẽ bắt đầu theo đuổi một đoạn tình cảm mới, đồng thời hoàn toàn dứt bỏ quá khứ đã qua. Dù là đi quyến rũ người ta cũng được, đùa giỡn cũng chẳng sao, chỉ cần được ở bên Tống Thư Trạch là đủ. Dù biết rõ Ann mới là lựa chọn tốt nhất dành cho cậu ấy, nhưng tôi vẫn sẽ không buông tay! Tôi đã lớn thế này rồi, tôi cũng muốn có được hạnh phúc cho mình.

Thời gian thực tập của tôi và Tống Thư Trạch kết thúc. Cậu ấy được điều tới phòng kế hoạch, còn tôi bị lưu lại ở phòng kinh doanh. Lúc này tôi mới biết, hóa ra Tống Thư Trạch cũng là một du học sinh trở về nước. Phải thừa nhận một điều rằng, tôi biết quá ít về cậu ấy. Mà cậu ấy cũng chẳng bao giờ nói với tôi về chuyện gia đình mình. Mà thôi, được làm nhân viên chính thức là tin tốt không gì bằng rồi, tôi quyết định tối nay sẽ làm nhiều nhiều món ngon một chút. Thế nhưng, đến buổi chiều trước khi tan tầm, Tống Thư Trạch lại báo cho tôi biết, tối nay Ann hẹn cậu ấy đi xem phim, không về nhà ăn cơm được.

Tâm tình của tôi thoáng chốc rơi vào xuống cái mức thấp không còn gì thấp hơn. Tôi cười cười nói với cậu ấy, “Biết rồi.” Sau đó một mình lên xe bus về nhà. Tuy cậu ấy không ăn cùng, nhưng tôi tuyệt đối cũng sẽ không ngược đãi chính mình, cơm ngon vẫn nhất định phải ăn.

Tôi đi vào bếp làm cơm. Lúc này không biết Tống Thư Trạch đang làm gì nhỉ? Hẳn là đang dùng cơm với Ann rồi.

“A...”

Một cái đầu quả nhiên không thể nghĩ đến hai việc! Vừa không tập trung một cái là đã thái nhầm vào tay! Ngón trỏ tay trái bị cắt mất một miếng thịt, trên cái thớt nhỏ vương ba giọt máu. Tôi ngậm ngón tay vào trong miệng mút mút, sau đó dán miếng băng cá nhân lên. Vốn chẳng phải vết thương gì to lớn, thế nhưng ma xui quỷ khiến thế nào bước chân lại rẽ vô phòng khách, nhắc điện thoại lên, bấm số Tống Thư Trạch.

“Alo?”

“Là tôi, tay tôi bị thương rồi.”

“Tôi về ngay bây giờ đây, đợi.”

Ba câu, năm giây. Mười lăm phút sau, Tống Thư Trạch thở hổn hển mở cửa, vọt tới trước mặt tôi.

“Làm sao vậy? Bị thương ở chỗ nào?”

Cậu ấy sốt ruột nhìn tôi. Thực không nghĩ tới cậu ấy có thể vội vàng về nhanh như vậy. Thảm rồi đây, nếu để cậu ấy thấy cái vết thương bé xíu xiu mà tôi cũng làm rồi tinh rồi mà gọi cậu ấy trở về, nhất định sẽ giận điên lên mất! Sớm biết thế này tôi đã làm thêm một phát nữa cho vết thương to bụi chẳng luận cho rồi!

Tôi ngần ngại giơ ngón trỏ đã được dán băng cá nhân lên trước mặt cậu ta, liền nghe thấy Tống Thư Trạch “phì” một tiếng phá lên cười. Sau đó đem ngón tay bị thương của tôi đặt lên môi hôn một cái, kéo tôi vào trong lòng.

“Anh nha! Cái đồ ưa làm nũng!”

Cậu ấy vừa nén cười vừa bắt đầu nhìn tôi, giọng điệu như đang nói với một đứa trẻ. Tôi chợt nghĩ, hay là cậu ấy cũng thích mình rồi!?

“Thư Trạch, tôi thích cậu.”

Tận dụng bầu không khí đương vui vẻ, tôi quyết định nói thật luôn cho gọn ghẽ.

“Thích tôi vì sao trước đây còn để tôi hẹn hò với Ann?”

“Bởi vì tôi nghĩ chắc là cậu cũng thích hẹn hò với cô ấy.”

“Vậy sao hôm nay lại phá hỏng cuộc hẹn của tôi với cô ấy?”

“Bởi vì tôi không thích cậu hẹn hò với cô ấy.”

“Vậy anh muốn tôi phải thế nào đây?”

“Tôi có thể hẹn hò với cậu! Những chuyện cậu muốn cùng làm với cô ấy tôi đều có thể làm.”

“Anh muốn làm người yêu của tôi?”

Cậu ấy dịu dàng nhìn tôi, giọng điệu vẫn rất nhẹ nhàng. Ánh mắt tựa như của một chú mèo đang ngăm nhìn con chuột của nó. Còn tôi đứng trước mặt cậu lại chẳng khác gì một đứa học trò bị thầy giáo gọi lên phát biểu.

Tôi nhìn nhìn cậu ấy, gật đầu, đánh cược một lần với tình cảm cùng thể diện của chính mình!

“Tôi muốn! Tôi thích cậu, cậu có thích tôi không?”

Cái ôm nóng ấm của cậu ấy, dường như thay cho câu trả lời!

Cậu ôm tôi đặt lên giường, gấp gáp hôn tôi, không giống những ôn nhu cùng dịu dàng trước đây, mà là kịch liệt cùng nhiệt tình khiến tôi không thể chống đỡ. Thân thể nóng rực của cậu áp lên tôi, cùng tôi môi lưỡi dây dưa. Bàn tay to lớn di chuyển trên khắp mình tôi đầy phiến tình. Đầu vú tôi bị cậu ấy dục cắn đến sưng đỏ mà nóng lên, hạ thân bắt đầu cương cứng mà đứng lên. Hai tay cậu vuốt ve bờ mông tôi, thẳng người một cái liền hung hăng tiến vào trong tôi, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mãnh liệt mà luật động. Tôi bị cậu ta lộn qua lộn lại làm mới được một lần, cả người đã bủn rủn đến mức cảm giác như không còn là của mình. Thanh niên trai tráng tinh lực quả là đáng sợ!

Mây mưa một hồi, tôi ghé vào lòng cậu ấy, hỏi, “Cậu là gay?”

“Có quan trọng không?” Cậu ấy hỏi lại.

“Tôi chỉ muốn biết cậu yêu đàn ông? Hay chỉ có tôi là trường hợp ngoại lệ?”

“Vậy thì sao?”

Tôi không nói gì, cúi đầu, xoay người rời khỏi cái ôm của cậu ấy. Đúng vậy, tôi có tư cách gì mà chất vấn cậu ấy vấn đề này?!

“Anh đó! Cứ thích nghĩ ngợi linh tinh! Hạnh phúc không nhất thiết phải nói ra bằng lời, mà là tự bản thân nó có được! Nếu tôi không yêu một mình anh, thì sẽ không đem lại hạnh phúc cho anh, muốn biết điều đó có thật hay không thì hãy để thời gian chứng minh, không phải sao?”

Tổng Thư Trạch lại kéo tôi vào lòng, hôn nhẹ lên vành tai tôi. Tôi nở nụ cười. Tình yêu tựa như đầu tư, thắng thua được mất nào ai đoán trước được. Tổng Thư Trạch có khả năng thành với tôi hay không, chỉ có thể chờ thời gian quyết định. Một khi tôi đã lựa chọn cậu ấy, thì vô luận kết quả thế nào tôi cũng đều phải gánh chịu. Trước mặt Trữ Uy, tôi chỉ có cảm giác tự ti, mà giờ khi đứng trước Tổng Thư Trạch, tôi cũng chẳng thể tự tin cho nổi! Cậu ấy tuổi đời còn trẻ, có thể gánh chịu được những hậu quả trầm trọng khi theo đuổi một mối tình đồng tính hay không, thực sự mong manh lắm!

Tuy thế, tôi mới thực sự là kẻ tàn nhẫn, chính tôi đã kéo cậu ấy đi chệch khỏi quỹ đạo của một người bình thường. Nghĩ đến đó, tôi đã cảm thấy dâng tràn dũng khí gánh chịu những cay đắng có thể xảy đến. Tôi không biết con đường cùng Tổng Thư Trạch có thể dài đến bao lâu, nhưng thôi, được ngày nào cũng cứ coi như là biết ngày ấy đi. Bất cứ lúc nào cũng hãy chuẩn bị tinh thần mà chia tay cậu ấy thôi, coi mỗi ngày qua đi đều là giờ khắc cuối cùng đi. Như vậy có khi lại cảm thấy hạnh phúc hơn được chút nào đó. Trước

đây khi sống cùng với Trữ Uy, tôi cứ tâm niệm cái thứ gọi là thiên trường địa cửu, cuối cùng chỉ khiến một thân thương tổn, hiện tại tôi đã rút ra bài học xương máu rồi!

Từ khi quyết định sống chung, cuộc sống sinh hoạt của chúng tôi không có gì thay đổi, thế nhưng tâm tình lại đổi thay không ít. Hiện tại, mỗi ngày trôi qua đều hết sức ngọt ngào, sự ngọt ngào chưa bao giờ có. Thứ Trạch thích hôn tôi, lúc rời giường, lúc đi ngủ, ngay cả lúc ăn cũng vậy... Cậu ấy giúp tôi tìm lại cảm giác được hôn môi đã mất từ lâu. Kỳ thực tập kết thúc, chúng tôi làm việc ở bộ phận khác nhau, trên các tầng khác nhau. Ban ngày không gặp được nhau, tôi lại hết như một đứa trẻ mới yêu lần đầu, lúc nào cũng nghĩ đến cậu ấy.

Thế nhưng, vài ngày sau, cảnh sát xông vào công ty liền lần thứ hai đánh tan hạnh phúc trước mắt của tôi.

“Anh là Dương Duệ?” Người dẫn đầu trong ba vị đứng ra hỏi tôi.

“Vâng. Có chuyện gì không?”

Cảnh sát đến tìm khiến tôi thực không ngờ tới. Mà đồng nghiệp trong công ty cũng hiếu kỳ nhìn sang tôi.

“Có người tố cáo anh gây thiệt hại tài sản của người ta, mời anh đi cùng chúng tôi hợp tác điều tra.”

“Tôi nghĩ chắc ở đây có hiểu lầm gì đó rồi! Tôi không làm chuyện gì phạm pháp cả!”

“Anh có biết Trữ Uy tiên sinh không? Trữ tiên sinh nói anh đã cố tình làm vỡ bình hoa trị giá 12 vạn ngày ấy mang từ nước ngoài về.”

“Cái gì?! Trữ Uy báo các anh đến bắt tôi?! Các anh tin anh ta? Cái bình hoa đó chỉ có 1 vạn 2 thôi!”

Tôi quả thực khó có thể tin nổi chuyện Trữ Uy báo cảnh sát bắt giữ tôi! Chợt nhớ ra, Trữ Uy có quen biết với cục trưởng cục cảnh sát trong khu vực.

“Xem ra việc này xác thực có liên quan đến anh! Mời anh đi theo chúng tôi!”

Cảnh sát nói xong liền tiến lên kéo tôi rời khỏi công ty. Đến cảnh cục, tôi bị đưa vào một gian phòng kín để thẩm vấn. Chỉ có điều ngồi bên trong chờ thẩm vấn tôi không phải cảnh sát mà là Trữ Uy.

Tôi ngồi trước mặt nhìn y, lòng lạnh lẽo.

“Trữ Uy, anh hận tôi đến thế cơ à? Đến mức gọi cả cảnh sát bắt tôi? Anh có tư cách gì mà dám hận tôi? Tôi chẳng làm gì có lỗi với anh cả!”

“Ai nói tôi hận em? Tôi yêu em! Tôi chỉ muốn em trở lại bên tôi. Tôi nói rồi, trừ phi tôi muốn em đi, bằng không em đừng hòng rời bỏ tôi! Em biết rõ từ trước đến nay tôi làm việc gì cũng không từ thủ đoạn rồi chứ?”

Trữ Uy cũng nhìn tôi, âm giọng bình tĩnh, biểu tình bá đạo.

“Nếu như tôi không đáp ứng?”

“Em dám! Em không muốn ngồi tù đúng chứ?”

“Tôi sẽ bồi thường anh tiền cái bình hoa đó.”

“Em bồi thường nổi sao? Bình hoa đó giá trị bao nhiêu là do tôi quyết định! Em có tội hay không cũng là tôi quyết định! Chúng ta đã sống với nhau năm năm, tôi có thể tùy tiện kiếm một cái tội cho em, em chạy thoát được sao! Lẽ nào em cũng lại định bồi thường tiếp? Em đủ tiền không?”

“Là bởi vì tôi rời bỏ anh trước, nên anh không cam lòng? Thậm chí không tiếc cả thủ đoạn khiến tôi ngồi tù? Tôi đã nói là anh vứt bỏ tôi, là tôi không xứng với anh! Anh còn muốn như thế nào nữa?” Tôi không nhận được nữa hét lên với Trữ Uy.

“Là tôi không cam lòng! Nhưng tôi làm vậy không phải vì để trả thù. Dương Duệ, tôi thực sự yêu em! Cái gì tốt nhất tôi cũng đều có thể dành cho em! Tên tiểu tử thói đó dựa vào cái gì mà đòi sánh với tôi?”

“Nhưng tôi cho là có đấy, thứ mà anh vĩnh viễn cũng không có được! Anh thậm chí còn không biết tôi muốn gì! Chúng ta chung sống năm năm, anh dĩ nhiên đã biết tôi là một kẻ mềm nắn rắn vuông! Bị tạm giam cũng được, ngồi tù cũng chẳng thành vấn đề, tôi chẳng ngại đâu!”

“Dương Duệ! Mẹ kiếp, em điên rồi! Em chịu thêm một lần mềm mỏng không được sao?” Trữ Uy điên tiết gào lên.

“Tôi đã mềm năm năm rồi! Hôm nay tôi sẽ không xuống nước nữa đâu! Trữ Uy, tôi đã từng rất yêu anh, đã nghĩ sẽ gắn bó với anh cả đời! Nhưng anh đã không giữ lấy tôi! Tình yêu của tôi không phải vô tận mà có thể dùng mãi không cạn. Nó đã bị anh xài hết mất rồi!”

“Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa! Tôi sẽ hảo hảo quý trọng em! Em hãy cho tôi một cơ hội nữa, cũng là cho chính mình một cơ hội nữa được không?” Trữ Uy nắm tay tôi, nhìn tôi tha thiết.

“Ha~ Trữ Uy, tôi sẽ không đứng yên ở chỗ cũ đâu! Thời gian năm năm, tôi đã đi được rất xa rồi. Anh cũng không còn đuổi kịp tôi nữa. Khi ở bên cạnh anh, anh chưa từng nghĩ tốt cho tôi. Bây giờ tôi rời đi, anh lại tới phá hư hạnh phúc của tôi, thực sự tôi đã bắt đầu không thể không hận anh.”

“Em thà rằng ngồi tù cũng không chịu trở lại với tôi?”

“Tôi ghét nhất bị kẻ khác uy hiếp.”

“Vậy em cứ yên vị ở trong tù đi!”

Trữ Uy hung hăng trừng mắt nhìn tôi, cuối cùng tức tối rời đi. Tôi ngồi trong căn phòng trống trơn, đối mặt với bốn bức tường, đột nhiên muốn bật cười, đúng là cuộc đời tôi chẳng thể nào yên bình cho được! Nhưng, tôi cười không nổi, lòng ngực dội lên một nỗi bi thương, chèn ép đến khó thở.

——oOo——

11. Chương 11

Một người đàn ông được dựa vào một người đàn ông khác là hạnh phúc, một người đàn ông bị một người đàn ông khác dựa vào lại là chuyện rất khổ cực đấy

Trữ Uy đi rồi, có hai cảnh sát đi tới. Trong đó, một người tiến đến, ngồi lên chiếc bàn ngay trước mặt tôi, nhìn tôi một cách khó chịu.

“Nói đi, còn được giảm nhẹ tội.”

“Tôi thừa nhận là tôi đã đập vỡ bình hoa đó. Nhưng chỉ là vô tình mà thôi, hơn nữa bình hoa đó cũng không có giá trị đến mười hai vạn đâu.”

“Có đáng giá hay không không phải do anh quyết định! Thực ra chuyện này cá nhân giải quyết với nhau là hơn! Chúng tôi bớt việc, mà anh cũng đỡ phiền phức! Đừng mơ tưởng đồn cảnh sát là nơi có thể được đối xử tử tế! Hẳn anh cũng không thích hồ sơ lý lịch không được đẹp đẽ cho lắm phải không?”

Tôi đương nhiên biết ở đây không tốt, đương nhiên không muốn bị dính phải tội gì. Thế nhưng, tôi không muốn cúi đầu, không muốn bị Trữ Uy dắt mũi. Tôi không muốn chịu thua trước Trữ Uy như vậy. Kỳ thực, tôi và Trữ Uy là cùng một loại người, y bá đạo, tôi quật cường. Chúng tôi đều tranh cường hão thắng cùng sĩ diện. Chính điều đó đã định trước chúng tôi không thể có hạnh phúc.

“Có thể cho tôi mượn di động chút được không? Tôi cần gọi một cuộc điện thoại!”

Tôi hỏi xin lại cái di động bị cảnh sát thu trước đó, Thư Trạch mà biết tôi bị cảnh sát bắt đi liệu có lo lắng không? Dù sao cũng nên báo cho cậu ấy một tiếng là mình không sao.

“Trước khi mọi chuyện được giải quyết, không được phép gọi điện thoại! Nói đi, rốt cuộc là muốn giải quyết theo luật chung hay luật riêng đây?” Viên cảnh sát không kiềm được trừng mắt với tôi.

“Cứ theo luật mà giải quyết đi!” Tôi bình tĩnh nhìn hắn.

“Mẹ nó! Đã làm sai lại còn điên khùng!”

Tên cảnh sát gầy nhằng đang ngồi trên bàn bắt đầu hung hăng đấm tôi một đấm. Hắn đè tôi xuống, sau đó là một loạt những cú đấm như mưa thi nhau rơi trên người tôi. Rất đau, nhưng không bị đánh vào chỗ hiểm. Tôi biết, thế này cũng coi như là thủ hạ lưu tình, nếu không có lẽ tôi đã bị mấy người to khỏe vây đánh nằm đo đất rồi. Phỏng chừng Trữ Uy đã bày trò trước với họ, muốn cho tôi nếm chút vị đắng, nhanh chóng ép tôi đi vào khuôn khổ đây mà.

Tôi có chút hoài nghi, Trữ Uy bắt đầu không từ thủ đoạn muốn nối lại tình xưa với tôi, kỳ thực là ngay từ đầu đã chẳng có ý nghĩa gì. Y chỉ là quá hiếu thắng, đem chuyện tình cảm của chúng tôi coi thành một trận thi đấu thể thao. Y đã thắng tôi năm năm, nhưng tại thời khắc cuối cùng lại bị tôi “lật ngược”. Vì vậy, y điên tiết, dùng mọi cách để khiến tôi chịu thua. Nếu như không phải vậy, tôi thực sự không nghĩ ra nổi một Trữ Uy tiêu sái, coi cả thể gian là trò chơi như y vì lẽ gì cứ riết lấy tôi không tha.

Đánh xong, tôi bị tạm giam trong gian phòng chỉ có độc một tấm phản. Tôi dựa vào tường, miễn cưỡng ngồi dưới đất, trên người không còn một chút sức lực nào. Sau lưng đau tưởng chết, vậy nên tôi chỉ có thể cuộn mình trúc trắc để sườn chạm với mặt đất. Ngoại trừ đánh cho tôi một trận, mấy tên cảnh sát cũng không làm gì khác để hành hạ tôi. Bình thường không bỏ qua bữa tối nào, nhưng lần này tôi chưa ăn uống gì đã ngủ, nên bụng có chút cồn cào.

Thiếp đi không được bao lâu, cảm giác có người nhẹ nhàng ôm lấy mình. Tôi mơ mơ màng màng mở mắt, thấy khuôn mặt tràn đầy lo lắng của Thư Trạch hiện ra.

“Cậu đã đến rồi...” Tôi mở miệng, cổ họng có chút khàn khàn.

“Chúng ta về nhà thôi.”

Thư Trạch chạm trán vào trán tôi, hơi thở ấm áp phả lên mặt tôi, khiến tôi cảm nhận rõ ràng cái cảm giác đau đớn chưa từng có trên người.

“Có thể về được sao?”

“Ừm, tôi đã làm thủ tục xong đâu đấy rồi.”

“Tôi không sao, để tôi xuống đi. Tôi đường đường là đàn ông sức dài vai rộng thế này để cậu ôm còn ra cái thể thống gì nữa!”

“Hừ~ cấm lộn xộn.”

Tổng Thư Trạch hừ một câu ý bảo tôi không được nói nữa, không thèm xem xem tôi có kháng nghị hay không đã ôm lấy tôi rời khỏi phòng tạm giam. Thư Trạch so với tôi cao hơn gần nửa cái đầu, vóc người thường xuyên được tập luyện vừa khỏe khoắn mà xinh đẹp. Tuy nói ôm một người không lấy gì là thấp bé như tôi cũng chẳng dễ dàng gì, nhưng không phải là không làm được. Lúc bước ra, tôi phát hiện mấy vị cảnh sát ai nấy nhìn chúng tôi đều một bộ sợ hãi e dè.

Thư Trạch ôm tôi vào trong xe, sau đó lái xe về nhà, dọc đường cậu ấy không nói câu nào, chỉ nắm tay tôi.

“Sao cậu không hỏi tôi vì sao bị bắt?”

Tôi liếc nhìn sắc mặt trầm trọng của Thư Trạch, đành làm kẻ phá vỡ không khí trầm mặc trước.

“Tôi đã biết hết.”

“A, tiền bảo lãnh phải nộp chắc nhiều lắm phải không?”

Thư Trạch không trả lời, chỉ là sắc mặt càng ngày càng khó coi. Về nhà, Thư Trạch giúp tôi tắm rửa, sau khi thấy mấy vết bầm tím trên người tôi, cuối cùng cũng bạo phát cơn tức giận.

“Mẹ nó! Tôi nhất định sẽ không tha cho bọn họ!” Thư Trạch quăng vèo một phát cục xà bông đang cầm trên tay xuống đất, phần nộ mắng.

“Không sao không sao, cùng lắm chỉ là bụng với lưng bị ăn vài đấm thôi. Mấy chỗ hiểm đã được nương tay rồi đấy. Đàn ông con trai trúng vài quyền cũng đâu có gì đáng ngại!”

Tôi cười cười, lại bị Thư Trạch kéo vào trong lòng. Thẳng đến khi bị cậu ấy ôm đến mức không thở nổi, mới nghe cậu ấy hung hăng nói, “Tôi sẽ không để anh phải chịu đòn oan ức đâu.”

“Thư Trạch, cậu buông tay ra đã... Cậu ôm chặt làm lưng tôi đau quá.”

“Xin lỗi, tôi kích động quá.”

Thấy tôi kêu đau, Thư Trạch luống cuống thả lỏng hai tay, nhưng vẫn ôm tôi trong ngực. Tôi nhận ra trong mắt cậu tràn ngập sự áy náy cùng đau đớn. Đột nhiên cảm thấy lần này bị đánh quả thực là đáng giá.

“Dân không đấu với quan, tốt nhất đừng dây dưa với cảnh sát làm gì. Huống hồ tôi thực sự đâu có bị làm sao. Mà bọn họ chủ quan như vậy, cậu vừa nộp tiền đã cho tôi đi ra, làm tôi không rất bất ngờ đấy. Rốt cuộc cậu đã làm cách nào thế?”

Tôi bình tĩnh nhìn vào mắt Tống Thư Trạch, mong muốn cậu ấy có thể cho tôi một lời đáp. Đối với Thư Trạch, tôi thực sự không thể lý giải nổi. Không phải là tôi không quan tâm đến cậu ấy, mà là cậu ấy dường như luôn cố tình khiến tôi không thể hiểu được mình. Có điều, vào lúc này, sự tình đã không còn đơn giản như vậy, Trữ Uy nếu đã quyết tâm nhét tôi vào đồn cảnh sát thì không có lý nào lại để tôi chỉ nộp ít tiền bảo lãnh là có thể ra được. Huống hồ y còn quen biết cục trưởng ở đây nữa. Thư Trạch chỉ tốn chưa tới một đêm đã kỳ tích đưa tôi ra khỏi chỗ đó. Tiền bạc của cậu ấy đều ở trong tay tôi. Đương nhiên không loại trừ khả năng cậu ấy có quỹ đen quỹ đỏ nào khác, nhưng cậu ấy có tiền riêng, trong khi mới chỉ là một sinh viên tốt nghiệp chưa được bao lâu, liệu có thể tích góp được bao nhiêu? Hơn nữa, nếu như không có quan hệ, nói trắng ra là tiền cũng vô dụng. Thế nhưng, liệu cậu ấy có quan hệ như thế nào không? Tôi thực tình không có ý tò mò chuyện riêng của cậu ấy, chỉ là Thư Trạch xa lạ như vậy khiến tôi rất bất an.

“Sau khi tôi biết anh bị mang đi, liền lập tức đến đồn cảnh sát bảo lãnh cho anh. Có điều mấy tên đó không đồng ý, cũng không cho tôi được gặp anh. Sau tôi nhờ đến một người họ hàng có quan hệ ở đây, mới đem được anh ra.”

“Hóa ra là vậy. Ở đây cậu có người thân à? Trước giờ chưa bao giờ thấy cậu nhắc đến.”

“Không phải, là người họ hàng đã sang nước ngoài ấy đấy. Tôi gọi điện thoại nhờ anh ấy.”

“Rốt cuộc anh ta có quan hệ họ hàng thế nào với cậu?” Tôi càng cảm thấy ngạc nhiên, Thư Trạch chỉ nói căn nhà này là của người họ hàng, nhưng lại hoàn toàn không đề cập tới người họ hàng này, thân thế cùng gia thế của cậu ấy cũng chưa bao giờ nghe cậu ấy nói qua.

“Là anh tôi. Anh có đói bụng không? Tôi nấu cho anh ít cháo nhé.”

“Tôi có phải bệnh nhân đâu mà ăn cháo! Cho tôi ăn thịt đi, bồi bổ thân thể với sức khỏe chứ.”

Tôi cười cười, biết cậu ấy không muốn tiếp tục nói về vấn đề này, tôi cũng không muốn ép cậu ấy nữa.

Thư Trạch nhìn tôi, khoe miệng khê nhếch, chạy vào nhà bếp. Một lúc sau đã bưng ra một đĩa thịt bò hầm trở lại.

“Oa... Tay nghề làm bếp của cậu cũng không tồi đâu nha! Trước đây không chịu nấu cơm xem ra là tại lười hả? Món thịt bò hầm này mùi vị quả là không tồi!”

Tôi vừa ăn món thịt bò hầm Thư Trạch tự tay làm, vừa tán thán trong lòng.

“Hồi còn du học ở nước ngoài, tôi hay làm thêm ở nhà hàng.” Thư Trạch vừa nói vừa giúp tôi xé thịt dứt vào miệng.

“Chẳng trách!”

“Tôi làm thì làm được, chỉ là tôi không thích làm, càng không thích ăn! Hồi trước nấu được nhiều món lắm. Nếu anh thích, sau này tôi sẽ nấu cho anh ăn.”

Thư Trạch ngược mắt nhìn tôi, nhàn nhạt nở một nụ cười. Chẳng hiểu vì sao trong lòng đột nhiên tê rần, chợt nhận ra một tia ưu thương không đối trong mắt cậu. Tôi buông dao nĩa, vươn tay ôm cậu ấy.

“Không cần cậu làm cơm nữa. Nói thật là thịt bò hầm này cũng không phải món tôi thích. Cơm tây chung quy cũng không đầy đủ dinh dưỡng và tinh tế bằng. Sau này tôi vẫn sẽ làm cơm Trung Quốc thôi!”

Tống Thư Trạch nở nụ cười, cúi đầu đặt một dấu hôn thật lớn lên mặt tôi.

“Haha, anh nói chí phải! Chỉ cần đừng cho tôi ăn cơm nguội, thì ăn dưa muối cũng được.”

“Yên tâm! Chúng ta cũng không phải quốc gia chuyên đồ chua!”

Vừa lặn qua lộn lại một trận ở đồn cảnh sát, giờ ăn uống xong cũng đã quá nửa đêm về sáng rồi. Tôi giục Thư Trạch mau mau đi ngủ. Vừa chui lên giường đã bị Thư Trạch kéo qua, khiến cả người tôi ghé vào lòng cậu ấy. Sau đó là một nụ hôn dịu dàng đặt lên trán tôi. Bàn tay to lớn dần dần xuống phía sau xoa lên mông tôi. Cảm thấy ý đồ của cậu ấy, tôi khẽ buông ra.

“Này! Khuya lắm rồi, mai còn phải đi làm nữa! Chịu khó nhịn đi, ngủ sớm một chút!”

“Nhưng tôi rất muốn! Rất muốn rất muốn!”

Thư Trạch vuốt vuốt mặt tôi, nhìn tôi với ánh mắt làm nũng.

“Mai sẽ muộn mắt!”

“Tôi đã xin phép nghỉ cho cả hai rồi!”

“Hừ! Ra là cậu đã có mưu tính trước rồi hử!” Tôi lườm cậu ta, khẽ đánh cái tên ương bướng này một cái.

“Sau lưng anh đang bị thương, hôm nay quyền chủ động cho anh đấy!”

Tôi giật mình nhìn cậu ta, “Cậu thực sự cho phép tôi công cậu?”

Về mặt mờ mịt nhìn tôi, “Tôi nói vậy bao giờ! Ý tôi là cho anh ngồi khóa cưỡi lên mình tôi, như vậy sẽ không làm lưng anh bị đau! Hơn thế nữa tiết tấu cùng độ nông sâu đều do anh quyết định.”

“Hừ~ Cái này sao tính là chủ động!?”

Tôi bĩu môi, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi lên mình cậu ấy, đem cái thứ lớn vô cùng ấy của cậu đưa vào trong mình.

Tôi vốn không phải là thuần 0, chỉ là chưa có cơ hội thuận lợi mà thôi. Trước đây vì là Trữ Uy nên không được, còn hiện giờ lại thấy được Thư Trạch ôm cũng thập phần thoải mái, hơn nữa tôi cũng không muốn cậu ấy bị đau.

Thứ cực đại kia đang ma sát vùng nội bích mẫn cảm, cảm giác vui vẻ xâm nhập tận trong cơ thể khiến tôi không khỏi bật thành tiếng rên. Tôi ngồi trên người Tổng Thư Trạch, phóng túng vũ động, đắm chìm trong bể dịu dàng của cậu ấy.

Ba ngày sau, tôi vô tình xem báo và trông thấy một tin tức: cục trưởng cục cảnh sát Đông Châu bao gồm cả cấp dưới mười hai người không rõ nguyên nhân đều từ chức tập thể.

Tôi quay đầu lại nhìn Tổng Thư Trạch đang dán mắt vào game, buông tờ báo xuống, đi tới phía sau hôn lên vành tai cậu.

——o0o——

12. Chương 12

Ngàn vạn lần đừng tìm đến người tình cũ mà dây dưa không rõ, nhất là khi đang có một tình yêu mới

Sau sự kiện “bị tạm giam”, tất cả lại khôi phục như thường, Trữ Uy cũng không còn động tĩnh gì nữa. Chuyện tôi bất ngờ được tha, cộng với việc mấy vị cảnh sát đột nhiên rời cương vị công tác, tất cả những chuyện đó suy cho cùng chắc chắn không thể không có liên quan đến Tổng Thư Trạch. Có điều, cậu ấy mới chỉ là một kẻ chân ướt chân ráo ra xã hội, mới từ nước ngoài trở về, tuổi đời lại còn trẻ, làm sao có năng lực khiến nhân lớn như vậy? Trừ khi cậu ta là con nhà có quyền thế, ví dụ như nhị công tử của một gia đình tài phiệt hay quan chức nào đó chẳng hạn. Nhưng mà thỉnh thoảng lại có nghe cậu ấy kể chuyện những ngày tháng ở nước ngoài cũng khá là khó khăn, không có vẻ gì là con cái gia đình giàu có gì cả. Hơn nữa, cái người họ hàng mà hôm trước cậu ấy nói đến, có vẻ như không được thân thiết cho lắm, chắc cũng chỉ có quan hệ ít nhiều gì đó thôi. Từ khi tôi và Thư Trạch sống chung, chưa bao giờ thấy người đó liên lạc gì, cũng không nghe Thư Trạch nói gì về anh ta.

Trước đây, tôi vẫn nghĩ sống cùng nhau chỉ cần cả hai thấy hài lòng là đủ, những chuyện khác cần chi phải quá chi li. Nhưng hiện tại xem ra không chỉ đơn giản như vậy. Bởi vì, đối với những chuyện về Thư Trạch, không biết không hiểu gì, bất chợt khiến tôi cảm thấy cậu ấy xa cách lạ, tựa như bị đặt ra ngoài cánh cửa tâm hồn cậu ấy, khó chịu và nhức nhối lắm.

“Thư Trạch, thần bí một chút thì càng quyến rũ, nhưng thần bí quá sẽ khiến tôi cảm thấy cậu không yêu tôi đấy. Cậu yêu tôi không? Hình như cậu chưa bao giờ chính miệng nói ra câu ấy.”

Buổi tối, tôi nằm bên Thư Trạch, đầu gối lên bụng cậu. Có ai đó đã nói với tôi rằng, lúc nằm trên giường là khi phòng tuyến tâm lý con người trở nên yếu ớt nhất.

“Vậy anh nghĩ xem vì sao tôi lại muốn sống cùng anh?” Thư Trạch vỗ về tóc tôi, cười phản vấn.

“Vậy sao cậu không trả lời thẳng thắn câu hỏi của tôi?”

“Haha, không nghĩ tới lớn như anh rồi mà vẫn còn quan tâm mấy câu nói kiểu này đấy.”

Lời Thư Trạch nói quả thực hơi khó nghe, tôi thừa nhận nhiều lúc tôi rất miễn cảm và kiêu ngạo. Sau khi rời khỏi Trữ Uy, tôi thực sự thấy sợ phải ở thế hạ phong trong tình yêu. Tôi cần là cần sự vun đắp nỗ lực từ hai phía, chứ không phải chỉ mình tôi đơn phương lo lắng.

Thư Trạch thấy tôi không vui bèn kéo tôi áp vào trong lòng, đặt môi lên trán tôi thở dài, “Ai... Thực sự, câu đó nói ra không được tự nhiên lắm! Tôi không nói, là bởi vì không vượt qua được cánh cửa đó mà thôi. Thế nhưng, hãy tin tôi, bất cứ lúc nào cũng đừng hoài nghi tình cảm tôi dành cho anh. Tôi không phải kẻ chỉ biết nói lời yêu chót lưỡi đầu môi.”

“Tôi nghĩ hạnh phúc chính là hai người cùng sẽ chia tất cả, vô luận là khó khăn hay sung sướng, vinh quang hay thất bại, tôi chỉ mong chúng ta có thể như vậy, sẽ chia cho nhau. Đương nhiên, đồng ý hay không là ở anh, tôi nào thể ép buộc.”

Tôi ôm khuôn mặt Thư Trạch, khẽ hôn lên bờ môi cậu. Trong mắt cậu tràn ngập một tia chân chừ cùng mê man. Chỉ có lúc như thế này, cậu ấy mới giống một đứa trẻ. Sống cùng với Thư Trạch đã được một khoảng thời gian không tính là ngắn, cậu ấy luôn luôn có được sự chín chắn và trưởng thành vượt trên tuổi đời. Bất luận có chuyện gì cậu ấy cũng đều xử lý đầu vào đầu ra, cẩn thận gọn gàng, khả năng tự lo liệu mọi việc thực sự khiến người khác khâm phục. Tôi đồ rằng lúc đầu cậu ấy thuyết phục tôi với lý do thiếu tiền và cần người chiếu cố chẳng qua chỉ là mượn cớ mà thôi.

Đạo này Thư Trạch vô cùng bận rộn, công tác ở phòng dự án chưa được ba tháng, cậu ấy đã được thăng lên làm tổ trưởng một hạng mục. Người trong phòng dự án toàn là những nhân tài của công ty, vậy mà Thư Trạch lại được điểm danh đầu tiên trong những nhân tài ấy, khiến tôi khâm phục cùng vui thay cho cậu rất nhiều. Thư Trạch cũng không nói với tôi nhiều về chuyện ở công ty, lúc về nhà tôi cũng không hay nhắc đến chuyện công việc. Chỉ biết là cậu ấy đang đề xuất một kế hoạch đầu tư mới, coi bộ rất được ban lãnh đạo đề cao. Về phần nội dung cụ thể của kế hoạch này, tôi tuyệt không rõ. Đối với đầu tư tài chính tôi từ trước đến nay không hứng thú, cũng chẳng có lấy một khái niệm trong đầu.

Hôm nay Thư Trạch lại tăng ca, tôi phải đi một mình bắt xe buýt về nhà chuẩn bị cơm tối. Nhưng vừa bước xuống xe đã thấy Trữ Uy đứng trước trạm dừng chờ tôi. Tôi không nói gì, chỉ nhìn thấy y thôi cũng đã khiến tôi ngay cả ý muốn nổi điên cũng chẳng có.

Lòng người, có lúc rất mềm yếu, lại có lúc cứng cỏi không gì sánh được. Tôi đã từng cho rằng, sẽ phải mất tới năm năm mới có thể triệt để quên đi Trữ Uy, quên đi khoảng thời gian sống cùng y. Nhưng trên thực tế, tôi chỉ cần quen một người mới, không mất tới một năm cũng đã có thể xóa sạch hình ảnh Trữ Uy trong lòng. Chẳng rõ đây có phải là chuyện đáng chúc mừng hay không. Tình yêu kỳ thực không vững bền như những gì mà chúng ta tưởng tượng, dù cho nó ngọt ngào, hay đau khổ bao nhiêu...

Chúng tôi ngồi ở Starbucks, chính là nơi lần trước, và tôi vẫn gọi một Espresso Macchiato như thế. Thật đáng mừng thay, Trữ Uy có vẻ đã bắt đầu hiểu ra tình hình mà có phần nhún nhường hơn.

“Tìm tôi có việc gì sao?” Tôi bình thản nhìn Trữ Uy.

“Ừ.”

“A, tôi không ngồi tù làm anh rất thất vọng?”

“Em rõ ràng thừa hiểu tôi thực sự không hề muốn khiến em phải ngồi tù. Chỉ là em không nên cứng đầu như vậy.”

“Trước giờ tôi đều như vậy. Chỉ là anh chưa bao giờ nhận ra thôi.”

“Chúng ta thực sự không thể bắt đầu lại một lần nữa sao?”

“Xin lỗi, tôi đã yêu người khác.”

“Dương Duệ, em nói em không có lỗi với tôi, và mọi chuyện tất cả đều là lỗi của tôi. Kỳ thực, căn bản em chỉ mượn cớ mà thôi. Người phản bội là em! Tôi đối với em cho tới bây giờ không hề thay đổi, dù có lên giường với bao nhiêu người khác, tôi cũng chỉ yêu một mình em. Nhưng em thì sao, em nói em đã yêu kẻ khác.”

“Tôi không phải vì yêu người khác mà rời bỏ anh, mà là sau khi chia tay anh tôi mới yêu người khác. Tóm lại tôi không muốn tranh cãi với anh về đề tài ai phản bội ai nữa. Bây giờ nó chẳng còn ý nghĩa gì cả. Hôm nay anh đến chỉ để nói chuyện này thôi?”

Trữ Uy nhìn tôi một lúc lâu, không nói gì, sau đó từ trong túi áo móc ra một cái thiệp mời đưa cho tôi.

“Tôi sắp phải kết hôn.”

Tôi nhìn tấm thiệp mời đỏ tươi có hình một đôi tân lang tân nương đang tươi cười, nghĩ mà không khỏi buồn cười.

“A, mẹ kiếp, vậy là ngay trước khi kết hôn, anh chạy đến nói với tôi rằng anh yêu tôi, muốn cùng tôi bắt đầu lại một lần nữa?! Anh có bị vấn đề về đầu óc không đấy?”

“Em không tức giận sao? Chẳng phải em rất quan tâm đến tôi sao?”

Ánh mắt Trữ Uy lóe lên một tia sáng, kích động cầm tay tôi.

“Điên khùng! Là tôi chưa từng bao giờ gặp một kẻ bỉ ổi như anh mới đúng!”

Lúc này tôi thực muốn đâm vào cái bản mặt y một đấm, nhưng tiếc là giữa nơi công cộng không thích hợp lắm để gây chuyện.

“Dương Duệ, người tôi yêu nhất là em. Nhưng tôi đã hơn ba mươi rồi, cha mẹ tôi cũng đã thúc giục nhiều năm. Tôi đành không thể không kết hôn. Nhưng dù cho có kết hôn rồi, chúng ta vẫn có thể cùng một chỗ. Giống như trước đây vậy!”

Tôi mạnh mẽ gạt tay y ra, trừng mắt nhìn y.

“Trữ Uy, anh coi thường tôi quá rồi đấy! Anh coi tôi là cái thứ gì?! Tiểu Tam!? Dương Duệ tôi dù có vô dụng đến đâu cũng không bao giờ làm cái trò chung chồng với một người phụ nữ! Huống hồ, mẹ kiếp, tôi đã không còn yêu anh nữa.”

“Dương Duệ, em đừng suy nghĩ cực đoan như thế nữa được không? Cái gì mà Tiểu Tam! Tôi nói tôi yêu em! Nhưng hôn thì không thể không kết. Em cũng sẽ vậy thôi, em cho rằng cha mẹ em sẽ dễ yên cho em không lập gia đình sao? Dù cho em có thể đi, thì người tình của em có thể không?! Đến lúc đó sớm muộn gì hai người cũng đường ai nấy đi! Nhưng tôi thì không giống vậy, dù tôi có kết hôn, chúng ta vẫn có thể cùng với nhau như trước đây.”

“Anh dựa vào cái gì mà cho rằng anh sẽ không như vậy?! Trữ Uy, anh suy nghĩ thật thiện cận. Làm như vậy, anh định đem tôi, đem chính anh, đem vợ của anh thành trò cười sao. Tôi nói cho anh hay, dù cho có thể cùng anh trở lại như trước, tôi cũng không bao giờ làm vậy! Bởi vì từ trước đã thế, anh có bao giờ đem đến hạnh phúc cho tôi đâu. Tôi không biết có thể tiếp tục cùng Thư Trạch được bao lâu, nhưng dù có thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ không bao giờ quay lại với anh.”

Tôi đứng dậy, đi ra khỏi cửa. Gió hoàng hôn se lạnh phả vào mặt tôi đem lại cảm giác mát dịu. Có lẽ, đến giờ phút này tôi và Trữ Uy đã thực sự chấm dứt rồi. Trữ Uy phải kết hôn, tôi không hề cảm thấy đau khổ.

Nhưng lời y nói lại tựa như một cơn gió lạnh, xâm nhập tận tâm can cốt tủy tôi. Chúng tôi, ai cũng chẳng còn trẻ trung gì nữa, kẻ tiếp theo tiến vào lễ đường sẽ là ai? Tôi, hay Thư Trạch?

Tôi túm chặt cổ áo bước nhanh về nhà, giờ phút này đây tôi khát khao hơi ấm trong lòng Thư Trạch biết bao.

Lúc bước khỏi thang máy, thấy cửa nhà đang mở. Tôi đẩy cửa vào nhà, phát hiện Thư Trạch đã trở về, đang ngồi ở sofa chăm chăm nhìn tôi.

“Ra là cậu đã về, chờ nhé, tôi đi làm cơm ngay đây.”

Tôi cười cười với cậu, xoay người đi vào nhà bếp. Đang chuẩn bị làm cơm thì bị Thư Trạch ép lên bàn ăn, liền sau đó quần đã bị cậu ta thô lỗ tuột xuống.

“Này! Làm gì vậy? Cậu làm sao vậy?”

Tôi bị hành động bất thành linh của cậu ấy làm cho hoảng sợ, tay đẩy cậu ra, lại bị nắm chặt gắt gao đặt lên bàn. Cậu ta xé mở quần áo của tôi, cắn lên vai tôi, dùng thân thể đè lên ngăn chặn tôi, hai tay vừa khai mở hông tôi đã hung hăng tiến vào. Tôi bật lên một tiếng đau đớn, liền lập tức cắn chặt môi. Tôi không rõ đến tột cùng cậu ấy bị làm sao, cậu ấy chưa bao giờ đối xử với tôi thô bạo như thế. Thư Trạch trên người tôi đang mạnh mẽ luật động, mỗi một lần đều tưởng như kéo tuột cả linh hồn tôi đi. Tôi bị cậu ta làm đến mức đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại tiếng rên rỉ có phần bi thảm.

Đến khi cả người tôi đã hoàn toàn vô lực, Thư Trạch lại kéo tôi lên, đem hai chân tôi gác lên vai cậu, lần thứ hai xông vào cơ thể tôi. Cái cơ thể gần ba mươi của tôi đã không còn được mềm dẻo như trước nữa, hai bắp đùi bị kéo căng vô cùng đau đớn.

“Đau quá... Cậu, cậu buông ra...”

Tôi vô lực đánh vào ***g ngực Thư Trạch, muốn đẩy cậu ta ra. Thế nhưng, sự phản kháng không đến nơi đến chốn ấy nhìn vào lại chẳng khác gì đang làm nũng. Tôi hoàn toàn không có cái ý định ấy, chỉ là lúc này đây một chút khí lực trong tôi cũng chẳng còn nữa.

“Vì sao? Vì sao anh còn muốn gặp hần? Anh đã theo tôi, sống cùng tôi rồi kia mà.”

Thư Trạch ôm cơ thể tôi, thì thào lẩm bẩm, tựa một đứa trẻ vừa bị bắt nạt. Trong khi tôi mới là kẻ bị cậu ta khi dễ đến thảm thương.

“Cậu... cậu rốt cuộc làm sao vậy?” Tôi cau mày nhìn cậu.

“Vì sao anh còn muốn gặp Trữ Uy? Anh vẫn không quên được hần sao? Đã chia tay rồi sao vẫn còn muốn gặp hần? Dành cho tôi một tình cảm trọn vẹn lại khó đến vậy sao?”

Ánh mắt đỏ hồng của Thư Trạch nhìn tôi, ủy khuất rống lên với tôi. Tôi rõ ràng vô tội còn oan uổng bị cậu ta hành cho một trận thảm như vậy, người nổi giận phải là tôi mới đúng. Thế nhưng nhìn thấy Thư Trạch như vậy, tôi một chút cũng chẳng thể tức giận nổi.

“Cậu đã trông thấy tôi và Trữ Uy ở quán cà phê?” Tôi dè dặt theo dõi sắc mặt cậu ấy.

“Sao? Không muốn tôi nhìn thấy phải không?” Thư Trạch nhìn tôi bằng vẻ bi thương.

“Không có! Tôi gặp anh ta không phải e dè ai cả, nhất là cậu.”

“Cái gì!? Anh còn muốn quang minh chính đại đi gặp hần?! Anh coi tôi là cái gì?” Thư Trạch nghe xong liền giận dữ, nắm chặt tay tôi rống giận.

“Tôi coi cậu là người tôi yêu! Tôi với Trữ Uy đã là quá khứ rồi. Tôi chỉ nghĩ không cần thiết phải cố gắng tránh mặt anh ta làm gì nữa thôi, anh ta đối với tôi không còn mang ý nghĩa đặc biệt gì nữa. Hơn nữa, anh ta cũng sắp lết hôn rồi, thiệp mời ngay trong túi quần tôi đây này.”

“Hần tìm anh chỉ để đưa thiệp mời? Không có việc gì khác?” Thư Trạch hồ nghi nhìn tôi.

“Anh ta nói muốn cùng tôi bắt đầu lại, nhưng tôi đã cự tuyệt.”

“Anh sẽ không rời bỏ tôi, phải không? Cả đời sống bên cạnh tôi, phải không?”

Thư Trạch ôm mặt tôi, ánh mắt nhìn tôi đầy cần khấn và ép buộc. Tôi định gạt đầu, nhưng lại không dám liều lĩnh cho cậu ấy một lời hứa hẹn. Cả đời này dài được bao lâu, tôi không biết, ‘cả đời’ đến tận cùng có phải là quãng thời gian cho mối tình của chúng tôi hay không, tôi nào nắm được.

“Anh nói đi! Anh sẽ không rời xa tôi đúng không?” Thư Trạch sốt sắng nắm chặt lấy tay tôi.

“Thư Trạch, cậu mới sống trên đời này được bao nhiêu năm đâu, sao đã vội xác định muốn cùng tôi trải qua nốt quãng đời còn lại? Tôi không thể sinh con cho cậu, chúng ta không thể kết hôn, và tôi lớn hơn cậu sáu tuổi. Biết đâu sau này cậu sẽ gặp được một cô gái hoặc một chàng trai tốt hơn. ‘Cả đời’ là do rất nhiều yếu tố cấu thành, vậy nên chúng ta không thể dễ dàng nói một tiếng ‘cả đời’ như thế được.”

Tôi nhìn Thư Trạch, vuốt ve lên khuôn mặt góc cạnh đầy nam tính của cậu.

“Anh không tin tôi sao?” Thư Trạch nhìn tôi, trong mắt tràn đầy bi thương, môi run run.

“Tôi chỉ là không tin vào bản thân mình.”

“Dương Duệ, tôi đã lựa chọn ai sẽ không bao giờ thay đổi. Tôi nói cả đời thì sẽ là cả đời. Mặc kệ tương lai rồi đây sẽ ra sao, cũng không biết anh có vướng mắc gì! Nhưng tôi muốn anh yêu tôi, tôi muốn anh chỉ yêu một mình tôi, không chia sẻ cho ai khác, chỉ một mình tôi thôi! Có như vậy tôi mới có động lực dọn sạch mọi trở ngại đến với chúng ta. Chỉ cần anh yêu tôi, không được phép thay đổi, anh thay đổi tôi sẽ giết anh!”

Tôi nhìn con người đỏ hồng nhuốm đầy nỗi bi thương đương ngang ngược uy hiếp tôi của Thư Trạch, khẽ thở dài. Vươn hai tay ôm lấy cậu ấy, đặt một nụ hôn thật sâu lên bờ môi cậu.

Thư Trạch, rốt cuộc thì, đâu mới là con người thật của cậu?

Đột nhiên nghĩ tới cậu thanh niên dạt dào tuổi trẻ, mỉm cười với tôi lộ ra hai cái má lúm đồng tiền cái lần đầu gặp gỡ kia, đã dần dần rời xa tôi mất rồi. Đường như Thư Trạch chưa bao giờ có được một hạnh phúc thực sự. Và tôi, chưa bao giờ biết rằng con người Thư Trạch cũng bất an như thế, thậm chí đối với khát vọng yêu đương còn vô cùng cố chấp.

——oOo——

13. Chương 13

Công khai mối quan hệ này không chỉ cần đến dũng khí, mà quan trọng hơn, còn phải có lòng tin

Gần cuối năm, Thư Trạch trở nên bận rộn nhiều việc. Lắm khi tan giờ làm chúng tôi còn chẳng về được cùng nhau. Toàn là tôi về nhà trước chuẩn bị cơm nước chờ cậu ấy. Nhiều lúc cậu ấy phải ở lại làm rất khuya, nên ăn luôn ở công ty với đồng nghiệp. Tôi rất muốn đợi cậu ấy cùng nhau tan giờ làm về, muốn chuẩn bị tốt cơm nước đưa đến công ty cho cậu ấy, nhưng những việc này, nghĩ thì nghĩ nhưng không làm được. Dẫu sao chúng tôi cũng không thể quang minh chính đại gặp nhau, không thể như các đôi tình nhân bình thường không phải e sợ điều gì. Đối với điều này tôi cũng đã thành quen, thế nhưng Thư Trạch lại hiển nhiên không thể tiếp nhận. Cậu ấy nói muốn công khai, nhưng tôi kiên quyết phản đối! Vì chuyện này mà gần đây chúng tôi không được hòa hợp cho lắm.

Thư Trạch còn trẻ, hay kích động, thích liều lĩnh làm những việc chứng minh việc cậu ấy muốn chứng minh với mọi người. Thế nhưng tôi thì không thể, sau khi công khai rồi, có lẽ hậu quả sẽ còn vượt xa so với tưởng tượng của Thư Trạch. Tôi không muốn để mọi người biết, càng không muốn Thư Trạch bị người đời nói này nói nọ. Tôi không muốn mối quan hệ của chúng tôi sẽ bị ảnh hưởng, lại càng không muốn cậu ấy chỉ vì một hồi kích động mà làm ra chuyện sau này sẽ phải hối hận.

Vậy mà, Thư Trạch lại không hiểu dụng tâm của tôi, chỉ một bộ bất đắc dĩ nhìn tôi nói.

“Dương Duệ, anh vẫn không chịu có lòng tin đối với tôi.”

Tôi trầm mặc, là tôi không có lòng tin. Một tôi chỉ có hai bàn tay trắng làm sao có thể tự tin khi đứng trước Thư Trạch được đây.

Hôm nay, Thư Trạch khoong về ăn cơm. Tôi gọi điện hẹn Đại Hùng, từ khi cậu ta kết hôn đến giờ đã một thời gian dài chúng tôi chưa gặp mặt.

Kiểm một quán thịt quay nhỏ, gọi hai suất bò nướng, vài khúc thịt dê, vài chai bia là hai chúng tôi đã có thể vui vẻ nhậu một bữa thỏa thuê rồi. Đại Hùng đứng trước mặt tôi ánh dương quang tràn đầy khuôn mặt, thần thái sáng láng. Mới thành thân có khác a.

“Haha, xem ra cuộc sống vợ chồng mới cưới rất thanh thoi đấy nhỉ! Thế nào? Tay nghề nấu nướng của Ny Ny đã tiến bộ chưa? Sao trông mày như được ăn tiên đan đến no đủ thế?” Tôi nhìn Đại Hùng, cười cười trêu ghẹo.

“Trình độ bà xã của tao thì tao chẳng dám hi vọng gì. Cơ mà chỉ cần có cô ấy là tao đã vui vẻ rồi!”

“Buồn nôn ~”

“Khà khà, buồn nôn hay không kệ mày! Mày thì sao? Sao trông buồn bã thế? Người tình mới đối xử không tốt với mày à?”

“Không phải, cậu ấy đối với tao rất tốt. Có mỗi việc là cậu ấy muốn công khai, tao không đồng ý. Vì việc này mà dạo gần đây không được vui vẻ cho lắm.”

“Công khai?! Chẳng phải hai người làm cùng một công ty sao? Ai nha ~ cậu ta quả là rất có dũng khí đấy chứ! Haha, anh bạn Dương của chúng ta tuổi càng tăng mà mị lực lại chẳng giảm chút nào nha!” Đại Hùng cười ha hả trêu đùa tôi.

“Ngược lại, đó là điều khiến tao phiền muộn đấy!”

“Cậu ta muốn đem chuyện này công khai, chứng tỏ cậu ta rất yêu mày! Hơn nữa công khai cũng đâu phải với người ngoài..., có gì mà phải phiền?”

“Cậu ấy còn trẻ, dễ làm việc bằng bột, tao không muốn sau này cậu ấy sẽ phải hối hận. Tao chỉ là muốn bảo vệ cậu ấy mà thôi. Vậy mà cậu ấy lại tuyệt không hiểu điều đó, ngược lại còn giận dữ nói tao không có lòng tin đối với cậu ấy. Tao giờ đã hai bàn tay trắng, làm sao mà tao tự tin cho được cơ chứ!”

“Nếu đã chỉ còn hai bàn tay trắng, thì còn gì phải sợ sẽ mất đi nữa?! Cứ thẳng thắn buông xuôi tất cả, vui vẻ mà yêu. Mặc kệ sau này kết quả có ra sao,... ít nhất... cũng sẽ không còn gì phải hối hận nữa!”

“Suy nghĩ nhiều như vậy, mày không thấy mệt sao? Bảo vệ cậu ta? Cậu ta cần mày bảo vệ sao? Mày lo ngại những chuyện này, lẽ nào cậu ta không nghĩ tới? Nói không chừng so với mày còn suy nghĩ nhiều hơn ấy! Mày hãy tin tưởng cậu ta một lần đi, nếu chẳng may có tin nhầm người, vậy thì cứ coi như Trữ Uy khi xưa mà rời bỏ cậu ta đi. Cùng lắm thì chẳng còn lại gì chứ gì? Ông trẻ ơi, thế đã quyết định được chưa nào?”

Tôi thở dài, “Mày bây giờ thì kiêu thê mỹ quyến rồi, làm sao hiểu được tình cảnh của tao lúc này. Tao đã sắp ba mươi rồi, còn bị dẫn vật dày vò là không dậy nổi nữa đâu.”

Đại Hùng nhìn tôi, rót đầy cốc rượu đã cạn của tôi, “Dương Duệ, con đường này không dễ đi. Mày không phải đến bây giờ mới hiểu được. Nhưng nếu đã trót bước lên nó, thì còn biện pháp nào nữa sao? Lẽ nào cứ giấu giếm cả đời? Mày giấu được không? Chịu đựng nổi không? Nếu như thực sự muốn cùng sống với cậu ta thì sớm muộn gì cũng phải đối mặt thôi. Cậu ta thanh niên trai tráng tương lai đầy hứa hẹn như thế còn chẳng sợ thì thôi, mày sợ cái gì?”

Tôi cười cười, “Người ta nói, đàn ông sau khi kết hôn trưởng thành lên rất nhiều. Lời này, hiện tại tao bắt đầu thấy tin rồi đấy.”

Cùng Đại Hùng đánh chén xong, lúc về nhà thì đã thấy Thư Trạch về từ bao giờ. Thấy tôi lúc này mới về thì có vẻ không vui.

“Anh đã đi đâu vậy? Uống rượu đấy à?”

Cậu ấy đi đến trước mặt tôi, hai tay nâng mặt tôi, cau mày, có chút bất đắc dĩ nhìn tôi. Đầu tôi đã hơi văng vắt, nhưng không hề say. Tôi ngẩng đầu cười khúc khích với cậu ấy, đem mặt cọ cọ vào lòng bàn tay ấm áp của cậu.

“Chóng mặt quá ~ ôm tôi đi...”

Tôi quần quýt lấy cái cổ của cậu mà làm nũng. Chỉ có lúc này tôi say mới thể thôi! Lúc tỉnh táo thì làm gì có chuyện tôi làm nũng cậu ấy như một đứa trẻ sáu tuổi vậy được.

“Hừ! Đừng tưởng rằng làm nũng là tôi sẽ không giận nữa! Tôi ở công ty làm việc khổ cực, còn anh thì chạy đi lung tung uống rượu.”

Thư Trạch ôm lấy tôi, bắt mãi làm bầm, thế nhưng trong giọng nói lại mang theo ý cười.

“Ôm tôi đi tắm ~”

“Được rồi!”

Thư Trạch ôm tôi ngồi vào trong bồn tắm, rất chăm chú giúp tôi gội đầu và cọ lưng. Còn tôi quay đầu lại vừa gặm vừa cắn lên người cậu, chẳng biết rượu vào có làm tính khí con người ta nháo loạn hơn không, nhưng mà bạo dạn hơn thì quả là có thừa! Qua một lúc, Thư Trạch đã bị tôi khiêu khích cho hưng phấn dạt dào, vội vàng dội qua loa bọt xà phòng trên người, liền đem tôi lên giường. Thư Trạch cúi đầu liếm lên xương quai xanh của tôi, bàn tay to vuốt ve đầu nhũ tôi, rồi đâm vào cơ thể tôi. Tôi tựa như vừa bị ăn nhuyễn cốt tán, cơ thể chỉ còn biết nương theo từng tiết tấu của cậu ta.

Ngày hôm sau, Thư Trạch thần thanh khí爽 thức dậy từ sáng sớm, chủ động làm bữa sáng cho tôi. Lúc đang ăn còn rót một chút rượu, nói với tôi.

“Từ nay mỗi tối hai ta cùng uống rượu nhé.”

“Để làm gì?”

“Lúc anh uống say trông rất đáng yêu, còn làm nũng với tôi. Tôi thích anh như vậy.”

“Không uống say thì cậu sẽ không thích chứ gì?” Tôi lườm cậu ta một cái.

“Anh lại nghĩ lung tung rồi. Không uống say làm sao anh có được khuôn mặt làm nũng như thế. Tôi chỉ là không thích anh ở trước mặt tôi cứ che giấu, tôi có thể để anh dựa vào, mặc dù nhỏ tuổi hơn anh, tôi vẫn có năng lực có thể bảo vệ anh. Anh có thể tin tưởng tôi không?”

“Thư Trạch.... Nếu cậu thực sự thấy việc công khai quan hệ của chúng ta là quan trọng, tôi không phản đối. Chỉ là có lẽ mọi chuyện sẽ không đơn giản như cậu tưởng tượng đâu.”

“Nói không chừng lại không khó khăn như anh nghĩ đâu!”

Thư Trạch nhìn tôi cười haha, cơ nước xong liền lôi kéo tôi đi làm. Từ khi vào làm ở phòng dự án, công ty còn chi thêm cả phí xe cộ cho nữa, nên Thư Trạch bắt đầu lái xe chạy ngược chạy xuôi. Dừng xe, chúng tôi nắm tay cùng đi vào công ty. Chưa bước vào đến cửa, tay của tôi đã ướt nhột mồ hôi. Thư Trạch hình như cảm giác được, liền kéo tay tôi đặt lên môi hôn một cái, rồi kéo tôi vào công ty.

Đồng nghiệp thấy chúng tôi cùng nhau đi vào công ty như vậy đều không khỏi kinh ngạc nhưng lại không phản ứng gì, khiến tôi cũng thấy giật mình. Từ lúc nào mà tư tưởng của người ta trở nên rộng rãi phóng khoáng thế nhỉ. Thế nhưng, sâu trong nội tâm tôi vẫn vô cùng hoảng loạn. Buổi chiều gặp Ann ở hành lang, thái độ của cô ấy có chút mất tự nhiên, lúc đi đến trước mặt tôi thì thoáng cười cười tự giễu.

“Nghĩ không ra, đánh bại tôi không phải Lucy, mà lại chính là anh! Haha, lúc đó anh hằn cho rằng tôi rất ngu ngốc phải không?”

“Tuyệt đối không có! Xin lỗi!” Tôi quả thực không còn mặt mũi nào mà đối mặt với Ann nữa.

“Không cần phải xin lỗi. Cũng chẳng phải lỗi của anh! Tôi chỉ là thấy hơi mất mặt mà thôi!”

Tôi sững sờ đứng đó mà chẳng biết nói gì cho phải. Ann cũng không nói thêm gì nữa, chỉ bĩu môi, “Quên đi, đâu phải không có người nào đó thì sống không nổi! Tôi tuổi trẻ xinh đẹp thế này còn lo không tìm được người nào tốt chắc?!”

Tôi cười cười, thầm nghĩ cô bé này nói quả không sai. Đáng tiếc là tôi đã cướp mất Thư Trạch từ tay nàng mất rồi.

Trong lòng vừa có chút kiêu ngạo lại không khỏi cảm giác hổ thẹn.

Công khai quả thực cũng đâu khó như tôi vẫn nghĩ. Thậm chí có thể nói là đơn giản đến cực điểm. Tôi tin chắc là trong công ty đã không còn ai là không biết quan hệ của tôi và Thư Trạch rồi. Vậy mà mọi người lại không hề tỏ ra một chút bất ngờ, chán ghét, chỉ tỏ hay gì khác. Nghĩ thế nhưng tôi vẫn chẳng thể vui vẻ thoải mái được, ngược lại lại nghĩ thế này thực có chút không bình thường.

Đêm, tình cảm mãnh liệt qua đi, tôi ghé vào trong lòng Thư Trạch, khẽ đùa nghịch với vành tai cậu ấy, hỏi.

“Cậu có cảm thấy thái độ mọi người trong công ty rất kỳ quái không?”

“Có gì kỳ quái đâu?” Thư Trạch vuốt tóc tôi, cười hỏi lại.

“Không cảm thấy sự bình tĩnh của bọn họ có hơi... quá sao?”

“Đây là thời đại nào rồi chứ? Những năm gần đây đồng tính luyến ái đã không còn gì đáng ngạc nhiên nữa rồi!”

“Đừng coi tôi là kẻ ngốc được không?! Hẳn là cậu đã sớm nói gì đó với bọn họ rồi chứ gì?”

Tôi kéo khuôn mặt Thư Trạch lại, dõi theo ánh mắt cậu. Thế nhưng, Thư Trạch lại né tránh cái nhìn của tôi, ngáp một cái.

“A~ Mệt quá! Bảo bố nhí, ngủ đi!”

“Đừng có giả bộ nữa! Trả lời tôi mau!” Tôi kéo hai má cậu, không cho cậu đánh trống lảng.

“Tôi biết anh lo lắng những chuyện gì, việc này tôi sẽ không làm anh phải chịu tổn thương đâu. Tôi luôn tự tin như thế, chỉ có anh là không tin mà thôi.”

Thư Trạch nhìn vào mắt tôi, bàn tay phủ lên gò má tôi. Tôi cúi đầu, hung hăng cắn một cái trên đầu vai của cậu.

“A!! Anh là cún à? Sao lại cắn tôi?!” Thư Trạch đau đến kêu lên một tiếng.

“Sau này bất cứ chuyện gì cậu cũng phải chia sẻ với tôi. Nghe không?”

“Được rồi, tôi sẽ cố gắng.”

Tôi lại hướng vai bên kia của cậu ấy cắn một phát nữa.

“A, sao lại cắn tôi?!”

Chớp mắt, kì nghỉ tết cũng sắp tới. Theo thường lệ tôi phải về nhà cùng cha mẹ đón mừng năm mới. Tết âm lịch vé tàu hỏa rất khó mua, tôi đã nhờ người mua từ trước mấy ngày. Mà cha mẹ Thư Trạch hình như không ở đại lục, tết cũng không biết cậu ấy có về nhà hay không.

“Tết cậu có về nhà không? Mua được vé chưa? Bây giờ vé máy bay, vé tàu xe đều rất khó mua đấy.” Buổi tối lúc đang ăn cơm, tôi vô tình nhắc tới việc này.

“Tôi không về nhà. Ở đây thôi.” Thư Trạch đạm mạc đáp lại một câu.

“Cậu ở lại một mình? Thế sao được? Về nhà đi!”

“Năm nay tôi mà trở về mới là không ổn ấy! Không có việc gì đâu ~ cũng có phải là lần đầu tiên đón năm mới một mình đâu, tôi đã sớm quen rồi! Anh bao giờ trở về nấu cái gì ngon ngon cho tôi là được rồi!”

Thư Trạch thoải mái cười cười với tôi. Nhưng lòng tôi lại có chút thấy không đành.

“Theo tôi về nhà nhé! Về thăm bố chồng mẹ chồng đi!” Tôi đối cậu ấy ha ha cười, tay xoa xoa đầu cậu ấy.

“Là nhạc phụ nhạc mẫu mới đúng chứ!” Thư Trạch trừng mắt với tôi.

“Có khác gì nhau đâu! Nói thật lòng đấy, theo tôi về đi. Nhà của tôi chỉ có ba người, thêm người càng vui. Huống hồ không có cậu, lâu không gặp, tôi sẽ rất nhớ cậu!”

“Thực sự muốn dẫn tôi về?” Thư Trạch nhìn tôi, ánh mắt thoáng vẻ phức tạp.

“Đương nhiên! Chẳng phải cậu đã là người của tôi rồi sao?”

Tôi cười tủm tỉm tiếp tục vò vò đầu cậu. Nhưng chưa kịp làm gì thì cậu ta đã một tay kéo tôi vào phòng ngủ, đem hành động thực tế chứng minh ai mới là người của ai.

——o0o——

14. Chương 14

Đừng nghĩ rằng có thể giấu giếm được cha mẹ, họ còn nhạy cảm hơn nhiều so với bạn tưởng tượng đấy

Tuy rằng đã đáp ứng sẽ đem Thư Trạch về nhà, nhưng sau khi trở về sẽ phải đối mặt với cha mẹ như thế nào lại làm tôi đau đầu. Công khai quan hệ ở công ty tôi còn miễn cưỡng có thể chấp nhận, cùng lắm thì chỉ phải nghe một hai câu nhàn ngôn toái ngữ rồi thôi. Dù có phải nghe đi nghe lại đến mức chịu không nổi nữa, thì rồi cũng sẽ lắng đi thôi. Nhưng còn ba mẹ thì khác! Quê tôi chỉ là một thành phố hạng ba, cha mẹ đều là công nhân đã về hưu. Tôi đến nay đã ba mươi tuổi đầu vẫn chưa có lấy một cô bạn gái, vậy mà tết năm nay lại dắt về một người đàn ông. Cha mẹ tôi không nổi điên mới là lạ?!

Tôi ngồi trên sofa, bất đắc dĩ cười khổ.

“Nghĩ cái gì đấy?”

Thư Trạch ngồi xuống bên cạnh, đem tôi kéo vào trong lòng hôn một cái.

“Ừm... Đây, Thư Trạch, lần này về nhà trước hết chúng ta đừng nói cho cha mẹ biết được không? Tư tưởng của bọn họ không được thoáng như thanh niên đâu. Huống hồ bọn họ chỉ có một người con là tôi. Chờ tôi sau này từ từ thuyết phục họ được không. Tôi không muốn làm họ sợ.”

“Vậy anh định giới thiệu tôi như thế nào?” Thư Trạch nhìn tôi, vẻ mặt không còn thoải mái như trước.

“Trước hết cũng chỉ cần giấu quan hệ là người yêu, còn lại đều có thể nói. Lúc này không phải tôi không có lòng tin đối với cậu, mà là không tin vào cha mẹ. Tôi cần bản không dám nghĩ tới nếu bọn họ biết đứa con của mình bị đồng tính thì sẽ phản ứng thế nào.”

“Tôi hiểu rồi, vậy cứ làm theo ý của anh đi! Nhưng mà, buổi tối hai ta vẫn phải ngủ chung giường nhé!”

“Nhà tôi còn một phòng thừa dành cho khách.”

“Haha, cũng được cũng được!” Thư Trạch vỗ vỗ ngực, chậm rãi thả khí.

“Nhưng mà không cần đâu!”

“A ~?! Tôi không nên ngủ chung giường với cậu!”

Thư Trạch bắt màn làm bầm, tôi cười ha ha, ôm đầu cậu dựa vào ngực mình. Tôi thích cậu ta thỉnh thoảng tính tình trẻ con như vậy.

Sau khi quyết định cùng tôi về thăm cha mẹ, Thư Trạch khá là căng thẳng. Cậu ấy nói cậu ấy không biết phải sống chung với trưởng bối như thế nào, rất sợ cha mẹ tôi không muốn gặp cậu. Trước khi đi, cậu ấy còn lôi kéo tôi ra cửa hàng mua đồ ăn, lại còn định mua cho mẹ tôi một chiếc áo choàng lông cừu, cho ba tôi một cái đồng hồ Thụy Sĩ. Tôi vừa đầu đầy hắc tuyến lôi cậu ta đi, vừa đành bất đắc dĩ nhìn cậu.

“Lần này cậu cùng tôi về nhà, trên danh nghĩa bạn bè, đồng nghiệp. Không phải là đi diện kiến cha mẹ vợ tương lai, mua mấy thứ này không thấy khoa trương quá à?”

“Vậy chẳng lẽ đến tay không?”

“Đến siêu thị mua ít đồ uống, hoa quả là được rồi.”

Thư Trạch gạt đầu, kéo tôi đến siêu thị, mua gần quá nửa cái xe kéo rồi mới rời khỏi đó.

Hai mươi chín tháng Chạp, chúng tôi lên tàu về quê tôi. Lúc xuống tàu thì đã hơn mười giờ tối. Thành phố quê tôi không có nhiều taxi như D thành, hơn nữa còn đang cận kề ngày tết, tôi và Thư Trạch đợi mãi mà vẫn không bắt được cái xe nào. Tôi lạnh run cả người, Thư Trạch cũng chẳng khảm khá hơn là bao. Cậu

ấy ôm chặt tôi từ phía sau mà hai mũi cũng sục sục sục. Tôi quên mất không nói cho cậu ấy biết quê tôi lạnh hơn nhiều so với D thành.

“Đừng đợi nữa, lên xe bus đi. Đợi thêm chút nữa thì xe bus cũng không có đâu.”

Tôi nắm lấy bàn tay nóng ấm, lôi kéo Thư Trạch tay xách nách mang đi bắt xe buýt. Nhà tôi cách trạm khá xa, lúc xuống xe qua hai cái ngõ nhỏ nữa là về đến nhà, trong đó có một cái đã tòi tàn đến mức không đi được nữa. Ngồi trên xe lửa sáu tiếng liền, giữa mùa đông lạnh giá còn vác theo đủ thứ đồ đạc linh tinh, tôi và Thư Trạch chỉ muốn mau mau chóng chóng về đến nhà mà sưởi ấm rồi đánh một giấc. Ấy thế mà hết lần này đến lần khác ông trời đâu có chiều lòng người, chưa ra khỏi đầu ngõ chúng tôi đã bị bốn tên thanh niên chặn lại. Sắp sang năm mới, khoảng thời gian này an ninh không được yên ổn như ngày thường nữa. Tôi thầm kêu không ổn, nghĩ thầm một kẻ sống đến gần này tuổi như mình vốn sợ dây vào phiền phức, coi an toàn là số một, vậy nên định đưa cho chúng cái gì đó cho xong. Nào ngờ chưa kịp nháy mắt ra hiệu với Thư Trạch, tiểu tử này đã quăng đồ sang một bên, một cước nhanh như chớp vật ngã tên đứng gần nhất, ngay sau đó là một quyền phóng sang thẳng đứng bên trái, một thẳng nữa thì bị ăn một cú cạnh sườn. Còn lại một tên, không đợi Thư Trạch ra tay nốt thì đã sợ đến tè cả ra quần mà chạy thực mạng. Tất cả đều diễn ra quá nhanh, hoàn toàn không để cho tôi kịp phản ứng gì. Thân thủ của Thư Trạch quả thực nhanh như tia chớp, thế như chẻ tre. Nhìn mấy tên đang chật vật chạy trốn, tôi đứng trân tại chỗ phát ngốc.

“Anh làm sao vậy? Không bị thương đấy chứ?” Thư Trạch đi đến bên cạnh vỗ vỗ vào người tôi.

“Tôi... tôi không ngờ thân thủ của cậu lại khá đến vậy.”

Thư Trạch cúi đầu, hơi gờ gờ khóe miệng, “Lúc đi du học tôi cũng đã từng đụng độ với xã hội đen.”

Xã hội đen?! Lúc cậu ta đi du học bất quá cũng mới có 21, 22 tuổi, vậy mà đã từng chạm trán đánh nhau với lũ người nước ngoài vai u thịt bắp?! Thực không thể tưởng tượng nổi cái cảnh tượng ấy. Thư Trạch của tôi, Thư Trạch tràn trề sức trẻ của tôi không ngờ đã từng trải qua những việc đáng sợ như vậy.

“Rất cực hồi ở Mỹ cậu còn cái gì chưa từng trải qua nữa đây?” Tôi đè thấp thanh âm, lòng có chút khó chịu.

“Không nhiều lắm.” Thư Trạch cười hi hi, mà cái điệu cười này lại mang ít nhiều chút bi thương.

Cuối cùng, lúc chúng tôi về đến nhà thì đã mười một giờ đêm.

“Ba, mẹ, con đã về! Đây là bạn đồng nghiệp mà hôm trước con đã kể với ba mẹ, Tổng Thư Trạch.”

“Bác trai, bác gái, mừng năm mới hai bác.” Thư Trạch cuống quýt chào hỏi cha mẹ tôi, biểu tình hơi cứng nhắc, nhìn buồn cười không chịu được.

“A, chào cháu. Vào đi.”

Mẹ tôi gật gật đầu với Thư Trạch, cũng không tỏ ra quá nhiệt tình, mà ba tôi cũng vậy. Lòng tôi thoáng mất hứng, nghĩ thầm có lẽ là vì lễ mừng năm mới đem bạn về nhà, dù có thế nào thì ba mẹ cũng làm sao có thể vui mừng cho được. Thư Trạch cũng nhìn ra sự lạnh nhạt của ba mẹ tôi, có chút xấu hổ đứng ở玄关.

“Bọn con vừa bị bốn tên chặn đường cướp của, may là có Thư Trạch giỏi võ đã đánh cho bọn đó chạy mất. Mấy thứ này đều là Thư Trạch mua tặng ba mẹ đó. Cha mẹ cậu ấy hiện không ở trong nước, lễ mừng năm mới không thể quay về, nên mới đến nhà chúng ta ở nhờ vài bữa.”

“Bị cướp?! Các con không bị làm sao chứ? Cứ cho bọn đó ít tiền là được rồi, còn đấu đá với chúng làm gì?! Vạn nhất xảy ra chuyện gì thì làm sao? Thế thì mẹ mày làm sao mà sống được?!”

Mẹ tôi vừa nghe có chuyện xảy ra, sợ đến nỗi vội vàng sờ sờ khắp khuôn mặt tôi kiểm tra xem có hề hấn gì không.

“Bác gái, có cháu ở đây, nhất định sẽ không để Dương Duệ gặp bất trắc gì đâu.” Thư Trạch nhìn mẹ tôi trình trọng tuyên bố như đinh đóng cột.

“Được rồi, cũng khuya lắm rồi. Ba với mẹ đã chuẩn bị cơm cho hai đứa rồi đấy, ăn đi, rồi nghỉ sớm một chút.”

Ba tôi quay sang nhìn Thư Trạch một thoáng, rồi kéo mẹ tôi đi.

“Mao Mao (*), con ngủ ở phòng khách, để phòng ngủ cho bạn của con nhé.” Mẹ tôi trước khi bị ba kéo đi còn không quên để lại một câu.

“Sao lại ngủ ở phòng khách ă?! Lạnh chết mất! Con ngủ cùng cậu ấy cũng được mà, bình thường bọn con cũng ngủ chung giường đấy chứ.” Tôi bĩu môi, mẹ tôi quay lại lườm tôi một cái.

“Con...”

Mẹ tôi đang định nói cái gì nữa thì đã bị ba lôi về phòng. Tôi và Thư Trạch qua loa ăn chút gì đó, đi tắm rồi lên giường luôn.

“Ba mẹ anh có vẻ không thích tôi. Có phải họ đã biết quan hệ của chúng ta rồi không?”

Thư Trạch kéo kéo, vẻ mặt uể oải nhìn tôi. Đối với thái độ khác thường của ba mẹ, tôi cũng hiểu được có điểm không bằng lòng. Thế nhưng bọn họ làm sao mà biết được! Trước giờ tôi chưa từng để lộ chút sơ hở nào, ba mẹ cũng không thể có khả năng thông qua người khác mà biết được. Tuy rằng trong lòng đang thấp thỏm bất an, nhưng vẫn cúi đầu vùi mặt hôn lên ngực Thư Trạch trấn an.

“Nhất định là không thể nào?! Cậu đừng suy nghĩ nhiều quá, ba mẹ tôi là vậy. Không phải là vì không thích cậu đâu.”

Thư Trạch nhìn tôi cười cười, sau đó hỏi, “Nick name của anh là Mao Mao? Haha, thật đáng yêu!”

Xấu hổ buồn bực, tôi lườm cậu ta một cái, “Không được gọi cái tên này nữa! Lúc còn bé tôi vì cái tên này mà trốn nhà đi mấy lần rồi đấy.”

“Vì sao?”

“Bởi vì con chó nhà hàng xóm cũng tên như thế. Mỗi lần mẹ tôi ở ngoài gọi to tên tôi, con chó đó sẽ sủa liên tục.”

“Hahaha.”

Thư Trạch cười to, đặt lên mặt tôi hai nụ hôn thật kêu. Tay cũng bắt đầu không an phận sờ soạng lung tung.

“Này! Không được! Ba mẹ tôi đang ở ngay sát vách.”

Tôi kéo cái tay đang với vào trong quần áo tôi, hung hăng trừng mắt với cậu ta. Thế nhưng sự đe dọa của tôi một chút hiệu quả cũng không có, ngón tay cậu ta vuốt ve âm nang (**) của tôi một chút cũng không thả lỏng.

“Ba mẹ anh không thích tôi, khiến tôi tổn thương lắm lắm ỷ, đến cả anh cũng không an ủi tôi sao?!”

“An ủi cái của khi! Nếu bị ba mẹ phát hiện, không đợi nghe giải thích tường tận cũng sẽ trực tiếp làm thịt cậu.”

“Vậy anh đừng kêu thì sẽ không bị phát hiện! Mao Mao ngoan, hảo Mao Mao~”

“Còn gọi Mao Mao nữa cậu sẽ

~~~”

Ba chữ “chết chắc đấy”, tôi còn chưa kịp vượt ra khỏi miệng đã bị Thư Trạch ngăn chặn. Đêm nay có vẻ cậu ấy sẽ cực lực không buông tha nơi mẫn cảm của tôi. Tôi dùng ánh mắt ‘còn quây nữa là giận thật đấy’, nhưng Thư Trạch hoàn toàn coi như không, môi lưỡi chuyên tâm liếm lộn thứ đã đứng thẳng của tôi, bàn tay to lớn với kỹ xảo thành thực vẫn đang xoa vuốt. Tôi bị cậu ấy làm cho toàn thân tê dại, nhưng hết lần này tới lần khác chỉ có thể cắn răng không dám thốt ra. Thư Trạch cười xấu xa nhìn tôi, tựa hồ rất thỏa mãn khi thấy vẻ muốn kêu mà không kêu được của tôi. Khi bị cái thứ to lớn ấy của cậu ta đi thật sâu vào cơ thể, tôi không nhịn được cắn lên vai cậu ta một cái. Chỉ thấy hàng mi cậu ta nhanh chóng nhắm lại, cắn răng trừng mắt với tôi. Tôi quay sang làm mặt quỷ với cậu ta! Hừ ~ đáng đời! Dựa vào cái gì mà bắt một

mình tôi chịu đựng?! Cơ mà chưa kịp vui sướng vì trả thù thành công, đã bị Thư Trạch kịch liệt luật động khiến đầu óc một mảnh trống rỗng.

Ngày hôm sau, tôi và Thư Trạch ngủ thẳng một lèo đến tận trưa. Thư Trạch vừa mặc quần áo vừa lo lắng hỏi, “Xong, xong rồi, ngủ dậy muộn thế này có sợ ba mẹ anh giận không?”

Với cái sự vừa mở mắt đã than vãn của cậu ta, tôi chỉ trừng mắt một cái nói. “Đừng có than vãn nữa! Như ông già ấy! Bình thường tôi toàn ngủ thẳng đến trưa, ba mẹ tôi cũng quen rồi, có gì mà phải giận!”

Thế nhưng, khi chúng tôi bước ra khỏi phòng, quả đúng vừa vặn thấy mẹ tôi ngồi trong phòng khách vẻ mặt âm trầm trừng mắt nhìn hai đứa.

“Bác gái, chào buổi sáng ạ! Cháu xin lỗi, tốiqua mệt quá nên hôm nay cháu dậy hơi muộn.”

Thư Trạch thấy sắc mặt mẹ tôi không tốt, vội bày ra khuôn mặt tươi cười. Thế nhưng mẹ tôi lại coi cậu ấy như không tồn tại, một chút phản ứng cũng không có.

“Mẹ, mới sáng ra mẹ đã làm sao vậy?” Tôi hơi khó chịu liếc mắt nhìn bà.

“Mao Mao, bác Trương đồng nghiệp của ba con vừa giới thiệu cho con một cô bé, là một hộ sĩ, con đi xem mặt đi.”

“Mẹ! Mẹ làm cái gì vậy?! Con không gặp đâu!” Vừa nghe đến đó, ngay lập tức tôi đã từ chối.

“Con phải đi!!!!”

Nghe lời cự tuyệt của tôi, mẹ dường như tức thì phát hỏa. Giọng điệu đột nhiên đề cao lên mười đề xi ben, làm tôi và Thư Trạch đều chấn động tại chỗ.

——oOo——

(*) Mao mao: = “chíp bông” (so kute =)))))))))

(**) âm nang: là 2 cái tròn tròn ở 2 bên vật đó đó :”>

15. Chương 15

Cha mẹ luôn là người yêu bạn nhất, vô luận quyết định của bạn là đúng hay sai, họ cũng không bao giờ muốn bạn đau khổ

Đi xem mặt? Ba mươi tuổi, ném Thư Trạch sang một bên mà đi hẹn hò với con gái? Tôi rất không bằng lòng, không hiểu rốt cuộc mẹ tôi bị làm sao vậy. Tôi đang chuẩn bị lý sự cùng mẹ thì Thư Trạch kéo tôi lại, lắc đầu.

“Dù không thích hay không, anh cũng nên đi một lần đi. Giải quyết cho nhanh gọn một chút.”

Ba vẫn ngồi một bên này giờ lúc này mới lên tiếng. Trong gia đình, lời nói của ba rất có trọng lượng, cũng đã nhiều tuổi rồi, tôi thực sự không muốn tìm đến phiền phức. Đẳng nào cũng phải đối mặt, nhất quyết từ chối còn hơn, cho ba mẹ khỏi hi vọng làm gì.

“Cũng không còn cách nào khác! Chắc tôi đành phải đi ứng phó một lần cho xong thôi. Yên tâm, tôi sẽ tốc chiến tốc thắng, dốc hết sức đối phó! Cậu ở nhà chờ tôi, dù ba mẹ tôi có nói cái gì cũng đừng để bụng nhé.”

Tôi thay quần áo xong, lặng lẽ ngồi bên Thư Trạch thì thăm vài câu. Thư Trạch vuốt ve mặt tôi, gật đầu cười.

Lần này đi xem mặt với tôi là một cô gái hộ sĩ. Không đẹp lắm, nhưng bộ dáng lại rất nhã nhặn lịch sự. Ba tôi có lẽ là sợ tôi trốn mất, nên không hề rời khỏi quán cà phê, mà ngồi ở một bàn khá xa nhìn về phía này trông chừng tôi. Lúc này tôi thực sự không có hứng thú nói chuyện với cô gái trước mắt, lòng chỉ lo lắng mẹ tôi ở nhà sẽ làm khó Thư Trạch.

“Anh đang có việc đúng không, trông anh có vẻ sốt ruột.” Cô gái tên Khiếu Gia Tuệ nhấp một ngụm cà phê, cười với tôi hỏi.

“Vâng, ở nhà còn có người đang chờ tôi.”

“Anh có vẻ như đối với cuộc hẹn xem mắt ngày hôm nay không có hứng thú cho lắm. Không phải là anh đã có bạn gái rồi đó chứ?”

“Không có. Nhưng tôi có bạn trai.”

Nếu đã không có ý định tiến tới với cô ấy, thì nên nói thật hết cho xong. Dù sao sau này cũng không còn gặp lại cô ấy nữa, cứ thẳng tay dọa cho cô ấy sợ một lần là hay nhất.

“Ý của anh là gì?”

“Không có gì cả. Tôi thích đàn ông, đồng thời cũng đã có bạn trai.”

Vừa dứt lời, một chén nước đã hắt thẳng vào mặt tôi. Thực uống công tôi vừa này còn đang thâm tán dương cô ta. Cơ mà cô ta đã chọn nước trắng để hắt tôi chứ không phải cà phê, chứng tỏ thực chất cô ta cũng có chút lương tâm hiền thực đấy chứ. Để phòng hờ sẽ lại bị hắt thêm phát nữa, tôi vội vàng uống hết cốc cà phê trên bàn, lại không ngờ cà phê nóng bỏng rát cả lưỡi.

“Rốt cuộc con bị làm sao vậy?” Ba tôi ngồi xuống bên cạnh, trừng mắt mắng tôi.

“Con không làm gì cả. Là cô ấy coi thường con, còn hắt nước vào mặt con. Con chẳng làm gì cô ấy cả!”

“Ba và mẹ mày đã nuôi mày lớn bằng chường này, mày lại báo đáp chúng ta như thế sao?”

“Ba, con chỉ là không muốn kết hôn mà thôi. Sao ba lại nói như con đã phạm vào tội gì cực kỳ đại nghịch bất đạo như thế?”

“Mày đem đàn ông về nhà! Như thế còn không gọi là đại nghịch bất đạo à?” Ba tôi tức tối rống lên.

“Ba... ba, sao ba biết được quan hệ của con và Thư Trạch?” Tôi đầu óc trống rỗng nhìn sang ba.

“Ba và mẹ mày đã nuôi mày ba mươi năm, mày đừng coi chúng ta như những kẻ ngốc! Ba và mẹ mày đã sớm biết mày không bình thường, nhưng lúc ấy chúng ta chỉ nghĩ rằng khi ấy mày vẫn chưa hiểu chuyện, sau này tất sẽ hiểu ra mà thôi. Nhưng năm ngoái đã có người gửi cho chúng ta một bức thư, bên trong là ảnh mày và Tổng Thư Trạch đang nắm tay nhau. Cũng vừa vặn ngay sau đó mày lại dẫn nó về nhà. Mày rốt cuộc muốn thế nào đây? Con gái nhà người ta tốt như thế không muốn, lại hết lần này đến lần khác cứ thích dây dưa với đàn ông, mày có biết hành động như thế đáng ghê tởm đến mức nào không?”

“Ba, hai người đều đã biết, vậy thì con cũng không cần phải giấu nữa. Đúng, Thư Trạch là bạn trai của con. Con muốn sống cùng cậu ấy. Vậy nên, ba đừng... sắp xếp chuyện hôn nhân của con nữa. Con không cưới vợ đâu.”

“Không cưới?! Mày định suốt đời làm một thằng khốn nạn sao?! Mày định để Dương gia chúng ta tuyệt hậu chứ gì?! Mày đúng là, thằng bất hiếu! Mày với thằng nhóc đó làm sao mà dài lâu được. Tốt nhất nên sớm tỉnh ngộ đi con, bỏ ngay cái ý nghĩ đó trong đầu, tìm một cô gái thích hợp mà kết hôn đi. Ba mẹ chẳng bao giờ muốn điều không tốt cho mày cả!”

“Con biết hai người luôn muốn tốt cho con. Nhưng các người lại nhấn tâm hại con gái nhà người ta là sao?! Ba, con bẩm sinh đã không thể yêu phụ nữ, đối với phụ nữ con hoàn toàn không đứng lên được. Từ khi còn bé ba đã dạy con sống phải có cái tâm trách nhiệm, vậy mà hiện tại lại muốn con trở thành một kẻ vô trách nhiệm cưới một cô gái mà mình không yêu về. Ba, con yêu Thư Trạch, Thư Trạch cũng thương con. Cậu ấy vì con mà bị biến thành như vậy, con phải có trách nhiệm đối với cậu ấy, cũng như cậu ấy có trách nhiệm đối với con vậy. Ba, hãy thông cảm và ủng hộ chúng con được không ba?”

“Ủng hộ cho chúng mày? Ủng hộ cho chúng mày làm đồng tính luyến ái? Hai thằng đàn ông sống cùng nhau?! Người thân, rồi bạn bè xung quanh sẽ nhìn chúng mày bằng con mắt gì?! Những khó khăn này chúng mày đều muốn trải qua hay sao?”

“Ba, chúng con sống không phải vì người khác. Chỉ cần tự bản thân chúng con thấy hài lòng là được.”

“Nói dễ nghe nhỉ! Con người chẳng ai có thể tách biệt khỏi xã hội! Rồi mọi người xung quanh mày sẽ điều ra tiếng vào, chỉ chỉ trỏ trỏ, mày cho là như thế sẽ hạnh phúc được sao?”

“So với lấy một cô gái mà con không yêu, thì còn có thể hạnh phúc hơn! Được ở bên Thư Trạch, dù cho có chuyện gì đi chăng nữa, chúng con đều sẵn sàng đối mặt. Vậy là đủ rồi.”

“Mày thấy đủ, nhưng tao thì không! Tao muốn được nhìn thấy mày cưới vợ, sinh con để cái, hưởng thụ cuộc sống gia đình ấm áp. Chứ không phải là cùng một thằng đàn ông cả đời. Mày có hiểu hay không?”

“Con hiểu. Nhưng ba à, con đã ba mươi tuổi! Con có thể tự chịu trách nhiệm với cuộc đời mình. Không chỉ có thể, con còn có thể chịu trách nhiệm cho nửa đời sau của ba và mẹ, thậm chí cả cuộc đời của Thư Trạch. Con là con của ba, ngoại trừ việc thích đàn ông, thì so với những người đàn ông khác chẳng có gì khác nhau cả. Con sẽ giống như những đứa con khác có trách nhiệm với cha mẹ sinh thành, sẽ làm người có ích. Vậy nên, xin hãy tin tưởng con, tin tưởng rằng con nhất định sẽ hạnh phúc, được không?”

Tôi ngồi trong quán cà phê nói chuyện với ba một lúc lâu, nhưng ba vẫn chưa thực sự chấp nhận chuyện giữa tôi và Thư Trạch. Thế nhưng... ít nhất... đã có thể bình tĩnh mà nói chuyện với tôi. Kỳ thực tôi cũng không có ý nghĩ nhất định phải nhận được sự chúc phúc của bọn họ, chỉ hi vọng bọn họ có thể thông cảm được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu mà thôi. Nhưng khi cùng ba rời khỏi quán cà phê về nhà thì đã chẳng thấy bóng dáng Thư Trạch đâu nữa. Phút chốc, lòng tôi như thất lạc.

“Mẹ, Thư Trạch đâu?” Tôi hỏi mẹ, cố gắng giữ cho giọng điệu thật bình tĩnh, chỉ mong sao bà đừng nói ra đáp án mà tôi không mong đợi nhất.

“Đi rồi!” Mẹ tôi không buồn liếc nhìn tôi, chỉ ngồi ở sofa lạnh như băng buông hai tiếng như thế.

“Cậu ấy đi đâu hả mẹ? Mẹ đuổi cậu ấy đi phải không?” Lòng run rẩy kịch liệt, tôi thực rất giận, nhưng đối mặt với mẹ thì chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn.

“Đúng vậy! Mẹ đuổi nó đi rồi! Sao? Mày không muốn để chúng ta sống được yên ổn những năm tháng còn lại sao? Mày ra ngoài sống, mấy năm nay lại chỉ học được cái thứ hành vi giao du với đàn ông thôi sao?” Mẹ tôi mắng tôi té tát, ném mấy cái gối dựa trên sofa ném vào người tôi.

“Mẹ! Mẹ tức giận thì có thể mắng con, đánh con cũng được! Nhưng sao lại đuổi cậu ấy đi? Ở đây cậu ấy không quen biết ai, chỉ có con. Đối với hai người mà nói cậu ấy vẫn chỉ là một thằng nhóc. Đúng ba mươi tết thế này, sao mẹ lại có thể đuổi cậu ấy đi!? Cậu ấy có thể đi đâu được chứ?! Dù có là không vui, thì đáng ra cũng nên cố cho qua giao thừa đi đã chứ! Sao lại có thể đối xử tàn nhẫn với cậu ấy như vậy? Là con đã khiến cậu ấy biến thành đồng tính luyến ái, cậu ấy không hề sai một chút nào! Dù cậu ấy có là một người xa lạ, các người cũng không thể đối xử với cậu ấy như vậy, huống chi cậu ấy còn là người con yêu, là người mà con trai của các người muốn chung sống suốt đời!”

Tôi khóc, đã hai mươi năm tôi chưa từng khóc trước mặt ba mẹ. Thế nhưng chỉ vừa nghĩ đến Thư Trạch đang cô đơn lang thang ở một góc nào đó trong thành phố, nước mắt đã không khống chế được mà trào ra. Ba mẹ tôi rõ ràng cũng bị nước mắt nam nhi của tôi làm cho kinh ngạc, mẹ nhìn tôi rơi lệ, đột nhiên cũng bật khóc, chỉ hận rên rết không thành thép (ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn) đối với tôi.

“Sao mày lại như thế hả con? Vì một thằng đàn ông mà khóc? Chính vì bởi đó là người mày thương nên mẹ mới đuổi nó đi đấy! Mày và nó sẽ chẳng có kết quả gì đâu! Hai người đàn ông cho dù sống hạnh phúc bên nhau, cũng làm sao có thể có con? Làm sao có được chứng nhận kết hôn hợp pháp? Đến khi mày già thì phải làm sao? Ai chăm sóc cho mày? Một thời gian nữa thằng nhóc đó hiểu ra nhiều chuyện, không thương mày nữa, thì mày phải làm sao? Mày cũng đã ba mươi, làm việc gì sao cũng không biết suy nghĩ trước sau như thế?!”

“Mẹ, con đã lớn rồi. Con không dám nghĩ đến sẽ có thể cùng Thư Trạch bách niên giai lão, vì chuyện tương lai không ai có thể đoán trước được. Nhưng giờ khắc này chúng con yêu nhau, thì sẽ sống cùng nhau. Nếu sau này không còn yêu nữa, chúng con cũng sẽ không níu kéo. Nhưng ba mẹ phải biết rằng, dù cho con không có Thư Trạch cạnh bên, con vẫn không thể sống như ba mẹ mong muốn được đâu. Con thích đàn ông, và cũng không có khả năng lấy phụ nữ, sinh con cái. Vậy nên đừng đối xử với Thư Trạch của con như thế có được không?”

Tôi lau nước mắt, xoay người rời khỏi nhà. Có lẽ cả tôi và cha mẹ tôi, đều cần có thời gian suy nghĩ cho thấu đáo. Bây giờ tôi sẽ đi tìm Thư Trạch, thời khắc đón chào năm mới sắp đến rồi, thời khắc để dành cho

giây phút gia đình đoàn tụ, dù có thế nào tôi nhất định sẽ không để cậu ấy cô đơn một mình. Thế nhưng, biết giờ Thư Trạch ở đâu đây? Mẹ tôi nhất định đã nói những lời khó nghe đối với cậu ấy. Liệu cậu ấy từ nay về sau có cắt đứt liên lạc với tôi luôn không? Giống như tình tiết trong phim truyền hình, cố ý né tránh tôi, từ nay về sau bất vô âm tín. Tôi sợ, hóa ra, tôi lại sợ mất cậu ấy đến thế.

Tôi lấy di động thử gọi vào số cậu ấy, chỉ nơm nớp sẽ nhận lại là giọng nói từ tổng đài truyền lại mà thôi. Nhưng thật may mắn, điện thoại được kết nối.

“Alo, bảo bối nhi, xem mắt xong rồi à? Anh đã giải quyết dứt khoát chưa, sao lại lâu thế?”

Giọng điệu pha trò của Thư Trạch từ đầu bên kia truyền đến, khiến tôi không khỏi ghen ngào.

“Mao Mao, anh làm sao vậy? Khóc đấy à? Ba mẹ anh nói gì anh đúng không?” Thư Trạch dịu dàng hỏi han.

“Xin lỗi...”

“Xin lỗi làm gì? Là tôi phải xin lỗi mới đúng, làm ba mẹ anh cũng không có được một lễ mừng năm mới vui vẻ.”

“Thôi không nói nữa! Thư Trạch, cậu đang ở đâu?”

“Tôi đang ở trong một phòng của khách sạn KEM.”

Thư Trạch chưa rời đi, thực sự chưa rời đi. Tôi cúp điện thoại, bắt taxi nhanh chóng đến cái quán đó. Khi Thư Trạch vừa mở cửa, thoáng cái tôi đã như gấu Koala lao đến nhào vào trong lòng cậu ấy, hai chân ôm lấy thắt lưng cậu, say sưa ôm cổ cậu không chịu buông tay.

“KAO... Này này, mao mao bảo bối nhi à ~ anh cũng là một đại lão gia hơn 130 cân (2 cân = 1kg) rồi đấy nhé, anh đột nhiên nhiệt tình như thế, thắt lưng tôi chịu không nổi đâu.”

Thư Trạch nhẹ nhàng đỡ hông và thắt lưng tôi, ôm tôi lên giường. Lúc này tôi không có tâm tình nói gì với cậu ấy nữa, chỉ ôm cổ cậu mà hung hăng hôn lên môi cậu ấy. Thư Trạch dịu dàng hôn tôi, vuốt ve tôi, còn tôi, thì khát cầu cậu ấy mãnh liệt, chỉ chăm chăm quấn lấy thắt lưng Thư Trạch mà cọ cọ vào nơi ấy của cậu. Thẳng đến khi Thư Trạch mạnh mẽ xâm nhập vào cơ thể, tôi mới chậm rãi thở ra, tự nhủ với lòng rằng bất luận thứ gì cũng không thể khiến chúng tôi xa nhau.

“Mẹ tôi có phải đã nói gì với cậu phải không? Tôi còn tưởng cậu sẽ... không bao giờ gặp tôi nữa.”

Sau một hồi diên loạn đảo phượng, tôi nằm trong lòng Thư Trạch mà tâm vẫn còn sợ hãi. Bàn tay to lớn của cậu ấy vuốt ve hông tôi, nhìn tôi mà cười rộ lên.

“Haha, anh bị nhiễm mấy cái phim truyền hình thiếu muối đấy à?! Tôi đâu có yếu đuối như thế. Mẹ anh càng đe dọa mắng chửi, tôi càng hùng hực quyết tâm muốn đem anh đi.”

“Lại ăn nói huyền thuyên gì đấy? Lòng tôi đang lo lắng muốn chết mà cậu còn tâm tình đùa cợt à!” Tôi cả giận bất đắc dĩ trừng mắt với Thư Trạch.

“Tôi nói nghiêm túc đấy chứ! Anh yên tâm, tôi sẽ không rời xa anh, lại càng không bao giờ để anh rời khỏi tôi đâu. Tôi không phải kẻ yếu đuối như vậy, tôi rất kiên cường đấy. Bởi vì nếu không kiên cường, thì làm sao có thể bảo vệ anh.”

“Thư Trạch, tôi nói rồi, tôi không cần cậu bảo vệ. Tôi chỉ muốn đem đến hạnh phúc cho cậu mà thôi.”

“Có thể được sống cùng anh, có thể bảo vệ anh đối với tôi đã rất hạnh phúc rồi. Hôm nay là giao thừa, anh mau mau về nhà với cha mẹ đi. Tôi ở lại khách sạn vài ngày rồi mình hẹn gặp lại ở D thành được không?”

“Tôi muốn ở lại cùng cậu, tôi không để cậu đón năm mới một mình đâu.”

“Không sao mà, tôi quen rồi. Anh mau về nhà đi, nếu anh không trở lại, ba mẹ anh sẽ càng ghét tôi hơn đấy.”

“Tôi không về! Ba tôi có mẹ tôi bên cạnh rồi, tôi muốn ở lại với cậu. Hơn nữa dù có về nhà, ba mẹ thấy tôi cũng chẳng vui về nổi đâu.”

“Trở về đi, hảo hảo đón năm mới cùng ba mẹ đi, vui vẻ nói chuyện với bọn họ. Như thế thì sau này tết âm lịch hàng năm chúng ta mới có thể yên tâm thoải mái ở bên nhau.”

“Thư Trạch...” Tôi cúi đầu, chẳng biết nói gì cho phải.

“Cậu tin là có thể thuyết phục được bọn họ sao?”

“Mặc kệ có thuyết phục được hay không, tôi vẫn sẽ ở bên anh. Chắc chắn là như thế.”

Tôi mỉm cười nhìn Thư Trạch, lần thứ hai cúi đầu hôn lên môi cậu.

——o0o——

16. Chương 16

Con cái không phải không thể thắng cha mẹ, nhưng muốn thắng được họ, trước hết vẫn phải suy nghĩ cho tương tận.

Suốt cả buổi chiều hôm đó tôi ở lại khách sạn với Thư Trạch. Tôi đã nói rằng sẽ không để Thư Trạch phải đón tết một mình, nhưng cuối cùng vẫn bị bức phải nuốt lời. Tôi không thể dẫn Thư Trạch về nhà, Thư Trạch cũng không cho tôi ở lại. Vì vậy, sau một hồi đắn đo cân nhắc, tôi đã nghĩ ra một phương án rất hay ho, để cho Thư Trạch làm đến sức cùng lực kiệt. Chờ cho lừa được cậu ấy ngủ say tôi sẽ về nhà cùng ba mẹ đón giao thừa.

Thế nhưng, khi tôi y như kế hoạch mà làm thì mới phát hiện, mình thực sự là ngu không chữa được. Một ‘tiểu lão đầu’ đã ba mươi tuổi sức lực chẳng bằng ai lại mưu đồ dùng cái thân thể ốm o yếu đuối của mình để vắt kiệt sức lực của một thanh niên mới hai mươi mấy tuổi mạnh như rồng như hổ, vậy thì kết quả có vắt tay lên đầu gối cũng tưởng tượng được là thê thảm đến mức nào. Sau một hồi bị Thư Trạch lật qua lật lại ăn cho không còn một khúc xương, tôi nằm vật trên giường bị thấm rên rĩ.

“Ừm... cảm giác sắp rời ra từng mảnh mất...”

“Bảo bối nì, đừng đại quỵên rũ tôi nữa nhé.” Thư Trạch nằm bên cạnh tôi, cái tay vẫn không chịu buông tha mông tôi.

“Quỵên rũ cái đầu mi, cầm thú!” Tôi lăm bằm mắng một câu, ngay cả sức lực để trợn mắt ra oai cũng chẳng còn.

“Haha, ngay từ đầu anh là người liên tục quỵên rũ tôi cả buổi chiều cơ mà, thực không ngờ anh lại thích tự tìm khổ như thế đấy.”

Thư Trạch cười khanh khách như một đứa trẻ, lộ ra đôi má lúm đồng tiền to đẹp, ôm thắt lưng tôi, từ phía sau hôn một cái.

“Được được được, là tôi quỵên rũ cậu! Cậu đúng là đồ trẻ con, đừng có dè tôi nữa. Thắt lưng tôi sắp bị cậu lộng đến đứt ra rồi đây này.”

“Haha, anh cứ giễu cái mông trắng trẻo gợi cảm trước mắt tôi thế này thì biết sao giờ! Mao mao bảo bối à ~ thêm một lần nữa nha!”

Thư Trạch vừa dứt lời liền kéo chân tôi lên, ý đồ cướp thành từ phía sau.

“Cậu không muốn sống thì tôi vẫn còn muốn đẩy nhé!” Dùng hai chữ cầm thú để hình dung cậu ta lúc này vẫn còn là nhẹ nhàng lắm rồi.

“Mao mao ~ mới được có sáu lần. Lát nữa là anh phải về rồi, làm thêm một lần nữa đi! Hôm nay là đêm 30 a! Anh sẽ bỏ tôi lại mà giờ không hảo hảo bồi thường cho tôi sao? Lúc chiều mới làm có vài lần căn bản là không đủ mà!”

Thư Trạch vẻ tội nghiệp nhìn tôi. Tôi khinh! Không ngờ ngay từ đầu tên nhóc này đã biết rõ ý đồ của tôi?! Miếng ăn đưa đến tận miệng tôi gì không ăn chứ gì?! Thật muốn nhắc chân đá tên này xuống giường mà. Thế nhưng, chân tôi nhắc lên chỉ có thể bắt lực mà như ôm lấy thắt lưng cậu ta.

‘Mi đúng là đồ hèn hạ mà! Bị ăn thật đáng đời!’, tôi thầm mắng chính mình, nhưng trước động tác của Thư Trạch lại không tự chủ được mà bật lên tiếng rên rỉ.

Sau khi làm xong lần cuối, chúng tôi cùng nhau đi tắm, sau đó kêu phục vụ phòng, gọi cơm và cùng dùng bữa tối. Ăn xong, tôi lại cùng Thư Trạch lên giường nằm.

“Đi ngủ sớm đi, đừng xem TV nữa. Mai tôi sẽ đến tìm cậu.”

Trước khi đi, tôi không quên dặn dò Thư Trạch. Tám giờ tối, tôi rời khỏi khách sạn, về nhà.

“Mày đã đi đâu? Mày vừa đi tìm thằng nhóc đó phải không?”

Tôi vừa về đến nhà, mẹ tôi đã đứng ngoài cửa, vẻ mặt bi phẫn nhìn tôi. Lòng tôi vốn đã có hơi buồn bực, giờ lại càng khó chịu hơn. Tôi nhìn những nếp nhăn nơi khóe mắt của mẹ, thở dài.

“Mẹ, Thư Trạch đối với con rất quan trọng, mẹ và ba cũng vậy. Hôm nay là lễ mừng năm mới, đừng nói gì nữa, được không mẹ?”

Mẹ tôi nhìn tôi, môi khẽ giương lên, rốt cục không nói một lời nào, xoay người quay vào bếp làm sủi cảo. Tôi ăn bữa cơm tất niên cùng ba mẹ. Vì cả buổi chiều làm việc quá độ, chưa chờ đến 12 giờ đêm, tôi đã lăn ra ngủ một mạch.

Ngày hôm sau, rời giường, tôi nhanh chóng đánh răng rửa mặt, chạy vào nhà bếp gói một phần sủi cảo cho Thư Trạch. Ba tôi đứng cạnh cửa bếp buồn rầu hỏi.

“Con vẫn còn muốn đi tìm cậu ta?”

“Vâng.” Tôi kiên định gật đầu.

“Ba mẹ cũng hết cách với mày. Mày đã ba mươi tuổi, ba và mẹ mày đã sớm không quản được mày nữa rồi! Nhưng mày vẫn phải nhớ cho kĩ, chúng ta mặc kệ, không có nghĩa là đã đồng tình với cách làm của mày.”

“Ba...”

“Mày từ nhỏ đã thế, có đâm đầu vào tường cũng không quay đầu lại. Ba và mẹ mày nói cái gì cũng vô dụng. Nếu như mày tin tưởng làm như vậy mày sẽ được hạnh phúc, vậy mày phải sống hạnh phúc để cho ba mẹ thấy! Nếu như sau này mày không hạnh phúc, cũng đừng quay về cái gia đình này, cũng đừng trách bà và mẹ trước đó đã không khuyên can mày.”

“Ba, cảm ơn ba. Con sẽ cố gắng để mình hạnh phúc.”

Tôi đến gần ba, ôm lấy ba. Tôi biết, nói ra những lời này đối với ông mà nói quả không dễ dàng gì. Ngay lúc này, mẹ cũng bước vào, khóc lóc oán trách ba.

“Ông điên rồi sao? Sao lại dung túng cho nó như thế?! Tôi không đồng ý! Tôi nói đồng ý cho Mao Mao đi lâu lóng với một thằng đàn ông khi nào hả?”

Ba đẩy tôi ra, đi đến bên mẹ nắm lấy vai bà, thở dài, “Cá tính của con bà, là mẹ bà còn không rõ ràng sao?! Chiều theo nó đi thôi. Nếu đã là lựa chọn của nó, là phúc hay họa thì nó đều sẽ phải tự gánh chịu.”

Tôi mang theo món sủi cảo rời khỏi nhà đến khách sạn tìm Thư Trạch. Trong đầu còn đang nhớ lại lời ba nói, lòng khó tránh khỏi nôn nao.

“Thư Trạch, chúng ta phải hạnh phúc. TMD chúng ta nhất định phải hạnh phúc! Nếu không, tôi sẽ chẳng còn gì để mất nữa!”

Tôi hưng hăng ôm ghì lấy Thư Trạch, thân thể lạnh run.

“Yên tâm, sẽ hạnh phúc! Chỉ cần anh tin tưởng tôi!”

Thư Trạch cũng ôm chặt lấy tôi, làm xương sườn tôi nhói đau, thế nhưng lại cảm thấy an tâm lạ thường.

Quê tôi không rộng lớn lắm, chỉ mất hai ngày là tôi có thể dẫn Thư Trạch đi dạo hết một vòng. Sau đó hai chúng tôi đến một bãi trượt tuyết có suối nước nóng du lịch khoảng hai ngày, thả lỏng tâm tình. Khi tôi còn đang mắc kẹt mãi ở đường trượt dưới với đôi giày trượt thì Thư Trạch đã lướt tít lên đường trượt trên

trên cái ván trượt của cậu ta. Tên nhóc này còn có cái gì là không giỏi nữa đây! Buổi tối sau khi ngâm mình trong suối nước nóng, chúng tôi nằm trên chiếu tatami ngủ. Tết âm lịch năm nay trôi qua không thể tính là trọn vẹn, nhưng có cậu ấy làm bạn quả cũng vui vẻ. Thư Trạch dành cho tôi sự an bình cùng yêu chiều mà khi còn ở với Trữ Uy không bao giờ có thể có được. Nhắc tới Trữ Uy, tôi bất giác nhớ tới những tấm ảnh mà ba tôi đã nói lần trước.

Kết thúc kì nghỉ tết, tôi và Thư Trạch hòa cùng dòng người trùng trùng điệp điệp đi nghỉ xuân trở lại D thành. Trước đây, tôi đối với nơi đây không có mấy cảm tình, thế nhưng lúc này đây cùng Thư Trạch trở lại căn nhà mà hai người trọ chung lại khiến tôi có cảm giác như trở về nhà. Cái loại thân thiết quen thuộc này khiến tôi vừa vui lại vừa hỗn loạn.

Nhưng, chuyện khiến tôi không ngờ tới chính là, khi chúng tôi trở về, trong nhà đã có một vị khách không mời mà đến. Hôm ấy, khi tôi và Thư Trạch sau một ngày đường mệt mỏi đẩy cửa đi vào, phát hiện một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt thoát nhìn có vài phần giống Thư Trạch, đang ngồi ở sofa nhìn chúng tôi. Về mặt của Thư Trạch có vẻ như có quen biết vị này, tôi đứng tại chỗ đợi Thư Trạch mở lời giới thiệu. Thế nhưng cậu ta lại chỉ lạnh băng nhìn người đàn ông đó, hỏi.

“Sao ông lại đến đây?”

“Lâu rồi cậu không về nhà, cũng không gọi điện thoại. Tôi đến thăm cậu. Không định giới thiệu tôi một chút với bạn của cậu à?”

Người đàn ông phát âm không được tiêu chuẩn so với tiếng phổ thông cho lắm, nhìn Thư Trạch, lại quay sang quan sát tôi một phen.

“Tôi khỏe, không có việc gì thì mời ông đi cho.”

Còn chưa nói được hai câu, Thư Trạch đã mở lời đuổi khách, tựa hồ cũng không có ý định cho tôi biết người đàn ông này là ai. Tôi cũng sững sờ đứng im thin thít chẳng biết nên xưng hô ra làm sao. Không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng gật đầu với người nọ, nhưng cũng không bắt chuyện.

“Lúc cậu xin tôi giúp đỡ đâu có cái thái độ này. Làm người như vậy không hay đâu!” Người nọ ưu nhã cười, tuy rằng không còn trẻ nữa, nhưng vẫn là một người đàn ông rất có mị lực.

Thư Trạch nghe xong, cũng quay ra đáp lại bằng vẻ mặt tươi cười tương tự, “Chịu thôi, đây là vấn đề gen di truyền rồi.”

“Cậu không còn là trẻ con nữa, gia đình không thể dung túng cho cậu chơi bời mãi được.” Người đàn ông thu hồi vẻ mặt tươi cười, nghiêm túc nhìn Thư Trạch.

Thư Trạch cười nhạt, “Lẽ nào ông vẫn nghĩ tôi ra ngoài chỉ suốt ngày lêu lổng? Tôi không nghĩ là mình còn được ung dung thoải mái như thế nữa đâu!”

“Tôi không phí lời với cậu nữa, cậu đã trưởng thành rồi, trách nhiệm của tôi cũng coi như hoàn thành.”

Người đàn ông cầm lấy chiếc áo khoác Ferre lông dê vắt trên sofa, vẫn giữ vẻ ưu nhã như cũ mà rời khỏi nhà chúng tôi.

Tuy rằng Thư Trạch không nói, nhưng từ cách nói chuyện của bọn họ, cùng với vẻ ngoài hao hao giống nhau của họ, tôi đoán chắc họ là cha con. Trước đây tôi chỉ biết có vẻ như cậu ấy và người nhà không hòa hợp cho lắm. Người nọ đi rồi, tôi liền hỏi Thư Trạch.

“Người đó là ba cậu à?”

“Không! Tôi đói bụng, Mao Mao, làm cơm cho tôi ăn đi!”

Thư Trạch nói rồi liền kéo tôi vào nhà bếp. Tôi biết ngay là cậu ta muốn chuyển hướng câu chuyện ngay tại đây rồi.

Từ khi đi làm chính thức, công ty phân bổ lại nhân sự. Thư Trạch được thăng lên làm trưởng phòng dự án. Cái đó thì không nói làm gì, bất ngờ hơn cả với tôi chính là, tôi thực không hiểu, chỉ đơn thuần đi làm trả nợ, vậy mà lại được thăng lên làm trợ lý trưởng phòng. Tôi nghĩ đây nhất định là yêu cầu của Thư Trạch, bằng không Trương Khắc chắc chắn sẽ không có chuyện đề bạt tôi. Đầu tiên là quan hệ của tôi và Thư

Trạch đã công khai ở công ty, hiện tại là đặc biệt thăng chức cho tôi làm trợ lý của cậu ấy. Đồng nghiệp trong công ty ngoài mặt mặc dù không nói gì, nhưng trong lòng chắc cũng tức muốn cắn cả lưỡi rồi.

Buổi tối về nhà, tôi buồn rầu oán trách Thư Trạch.

“Cậu yêu cầu Trương Khắc thăng chức cho tôi đúng không? Tôi chẳng làm gì mà tự nhiên được thăng chức trợ lý, lại còn là trợ lý trưởng phòng dự án. Như vậy có khác gì mặc danh kì diệu đập tôi vào chỗ khó đối mặt với đám tiểu sau lưng! Hơn nữa, Trương Khắc vì sao lại nghe lời cậu như thế? Anh ta không thể có lý do gì mà chấp nhận yêu cầu vô lý của cậu như vậy được.”

“Chúng ta làm cùng một chỗ, có chuyện gì thì anh đều có thể giúp tôi. Có gì anh không hiểu tôi cũng có thể chỉ cho anh bất cứ lúc nào! Tôi là đang muốn nhanh chóng bồi dưỡng nhân tài cho công ty, sao Trương Khắc lại không đồng ý cho được?! Anh được thăng làm trợ lý, hàng tháng còn được thưởng thêm vào tiền lương nữa còn gì!”

Thư Trạch bĩu môi phản biện. Nhưng tôi càng ngày càng thấy thân phận của Thư Trạch tại công ty tựa hồ không hề đơn giản như mình vẫn tưởng tượng. Ở công ty, con đường thăng tiến của cậu ta vô cùng thuận buồm xuôi gió. Trương Khắc đối với cậu ta không chỉ đề bạt mà còn rất thoải mái. Suy nghĩ sâu xa hơn, thì có khi việc tôi gặp cậu ta có khi cũng mười phần là một vở kịch. Tôi không phải là kẻ thích động não, không muốn nghĩ nhiều, nhưng mà thăng nhóc này cứ càng ngày càng coi tôi không ra gì đấy chứ.

Tôi muốn biết rõ ràng tất cả, nhưng hết lần này tới lần khác đều chỉ là kẻ không hiểu chuyện gì. Từ khi chia tay Trữ Uy, tôi cũng chẳng còn liên hệ nữa. Thư Trạch thông minh và hiểu tôi như vậy nhất định cũng nhận ra nghi ngờ của tôi, vậy nên tôi cũng chẳng hỏi gì, tôi đợi cậu ấy một ngày sẽ nói ra đáp án với tôi.

Vì vậy, tôi dẹp bỏ những hoang mang lại, chuyên tâm làm một trợ lý tốt của Thư Trạch, yên bình trải qua cuộc sống chung của hai người. Tôi là kẻ dễ dàng thỏa mãn như vậy đấy, thích ứng mọi hoàn cảnh, cũng không đối với nhau yêu cầu quá cao. Vậy vì cái gì lại không cho tôi được hạnh phúc đây?

Tuy rằng tôi làm trợ lý của Thư Trạch, nhưng trên thực tế cũng không hiểu biết lắm đối với công việc của cậu ấy. Chỉ biết là cậu ấy đang theo dự án đầu tư vào dự án “Thịnh Thế Vân Đình”, cũng là hạng mục mà cậu ấy đã theo từ khá lâu. Việc của tôi về cơ bản chỉ có là đi photo, dọn dẹp, nhắc nhở giờ giấc cho cậu ấy.

Thế nhưng, có một lần trong lúc thu xếp tài liệu, tôi tình cờ thấy trong danh sách đầu thầu vào dự án “Thịnh Thế Vân Đình” có tên công ty của Trữ Uy.

——o0o——

17. Chương 17

Ba người đàn ông dễ sinh nhiều chuyện hay ho, nhưng bình thường cũng không đến nỗi biến thành hài kịch. Trước giờ hình như tôi chưa từng nhận ra Thư Trạch cùng Trữ Uy là đối thủ cạnh tranh trong công việc.

“Tôi vừa xem thấy trong danh sách đầu thầu có công ty của Trữ Uy.”

“Ừm.” Thư Trạch vừa ngồi phê tài liệu, vừa gật đầu ừ một tiếng.

“Cậu đã biết từ trước?”

“Ừm.” Cậu ta lại ừ một tiếng nữa, con mắt vẫn chăm chú dán vào tập tài liệu, không buồn liếc nhìn tôi.

Tôi đứng một bên, cũng chẳng rõ đến tột cùng là mình đang muốn hỏi chuyện gì. Chỉ cảm thấy trong lòng có chút kỳ lạ.

“Được rồi, đêm nay có bữa tiệc rượu cho dự án ‘Thịnh Thế Vân Đình’. Anh đi cùng tôi nhé.” Cuối cùng Thư Trạch buông tài liệu trên tay xuống, ngẩng đầu nhìn tôi.

“Đêm nay? Sao lại không nói sớm cho tôi biết?! Tôi còn chưa chuẩn bị gì cả.” Tôi có chút hờn giận nhìn Thư Trạch. Cậu ta chẳng bao giờ nói cho tôi biết chuyện gì, trước thì là chuyện thăng chức cho tôi làm trợ lý, sau thì những việc khác cũng tuyệt không để cho tôi biết trước bao giờ.

“Anh không cần chuẩn bị gì cả, chỉ cần theo bên cạnh tôi là được.” Thư Trạch nheo nheo mắt, lộ ra đôi má lúm đồng tiền thật to, nhưng tôi lại chẳng cảm thấy chút ánh sáng tươi đẹp nào từ nụ cười ấy cả.

Bữa tiệc “Thịnh Thế Vân Đình” được tổ chức tại một khách sạn xa hoa, đến dự chủ yếu là các nhân vật có máu mặt trong giới bất động sản, người nổi tiếng, đại biểu các cơ quan tài chính, còn có đại diện của rất nhiều công ty. Tôi không thích xã giao, trước giờ cũng chưa từng tham gia bữa tiệc nào như thế này, vậy nên tâm tình không được vui vẻ cho lắm. Chỉ miễn cưỡng đi theo Thư Trạch, quen hay không quen cũng mỉm cười, nói chuyện vài ba câu với mấy ông giám đốc. Toàn bộ bữa tiệc, thứ duy nhất hấp dẫn tôi chính là những cao lương mỹ vị đồ ăn thức uống xa hoa bày trên bàn.

“Mặt tôi sắp cứng đờ luôn rồi! Tôi ra kia ăn chút gì đó đã được không?”

Thực ra là vì tôi đang cảm nhận rõ ràng cái sự ngu ngốc của mình, cứ tò tò theo sau Thư Trạch, bên phải một ông sếp, bên trái một ngài giám đốc, chỉ biết dằn dợn cười cười, gật đầu, tiếp chuyện. Vậy nên tôi đành ghé vào tai Thư Trạch ngỏ lời xin xỏ, muốn tranh thủ chút thời gian chiếu cố cho cái bụng của mình một chút.

“Tôi đi cùng anh.”

“Không cần không cần!”

Thư Trạch ngay lập tức nói muốn cùng đi với tôi, nhưng tôi thẳng thừng từ chối. Chẳng biết Thư Trạch đã quen biết nhân vật nổi tiếng này từ lúc nào mà cứ bắt chuyện với nhau mãi không dứt, trong lúc Thư Trạch còn đang nhí nhằng ỉ ỏi đòi đi cùng tôi, thì chủ tịch của “Thịnh Thế Vân Đình” đã đi đến chỗ cậu ta. Thư Trạch tiến lên bắt chuyện với ông ta. Nhân cơ hội này, tôi vội vàng chạy lại bàn ăn tống đầy đồ ăn vào đĩa, rồi trốn ra ban công hưởng thụ thú vui của kẻ phàm ăn.

“Dương Duệ, lâu rồi không gặp.”

Giữa lúc tôi đang tập trung cao độ vào việc an ủi cái bụng rỗng thì một thanh âm quen thuộc truyền vào lỗ tai mình.

“Lâu lắm rồi nhỉ, em có cảm thấy thế không?”

Tôi ngẩng đầu, bắt gặp gương mặt cười cười mà mình đã từng yêu say đắm.

“Dạo này khỏe không?”

Ánh mắt Trữ Uy tha thiết nhìn tôi, y vẫn anh tuấn như cái lần sơ ngộ năm năm trước ấy. Chỉ là, không còn thấy rung động nữa.

“Nhờ phúc của anh, cũng coi như là ổn. Cha mẹ tôi đã ngầm đồng ý quan hệ của tôi và Thư Trạch rồi.” Tôi cười nhạt.

“Ngầm đồng ý?” Về mặt Trữ Uy đột nhiên biến sắc, vẻ khó có thể tin nhìn tôi.

“Thất vọng lắm sao? Đúng, hẳn là thất vọng rồi nhỉ! Mấy tấm ảnh chụp lại chẳng có tác dụng gì! Hẳn là vì mấy tấm ảnh này mà anh đã tổn không ít tâm tư đâu nhỉ?!”

“Tôi biết em giận tôi. Nhưng tôi không có ác ý. Tôi chỉ muốn em sớm tỉnh ngộ mà thôi. Dù cho ba mẹ em đồng ý, vậy ba mẹ hẳn thì sao? Dương Duệ, em không hợp với hẳn đâu. Vô luận là em hay là hẳn, hiện thực đều không thể không kết hôn. Tốt nhất hãy quay lại với tôi, tôi hứa sẽ không bao giờ ra ngoài quan hệ lung tung nữa.” Trữ uy đứng gần bên tôi, môi ghé sát vào lỗ tai tôi.

“Không ra ngoài quan hệ lung tung nữa? Cũng không ở bên vợ? Anh đúng là một chút cũng không thay đổi!” Tôi thở dài, tự nhiên thấy giận chính mình vì sao trước đây cứ một lòng một dạ yêu y.

“Dương Duệ! Đừng cố tình gây sự nữa. Tôi mới là lựa chọn tốt nhất, điều này em hẳn là rõ ràng. Chúng ta đã chung sống năm năm, hiểu rất rõ nhau. Tôi so với tiểu tử kia trưởng thành hơn, có sự nghiệp hơn! Tôi có thể cho em những gì tốt nhất. Đã nói, án kiện lần đó là do tình thế bắt buộc mà thôi! Em nghĩ rằng thằng nhóc đó có bản lĩnh tranh đoạt với tôi sao? Nếu muốn, tôi có thể cho thằng nhóc đó tuyệt đường công danh sự nghiệp!”

“Được rồi! Trữ Uy, kỳ thực anh cũng đâu hề muốn tái hợp với tôi. Anh chỉ là không thể chịu được khi thấy tôi hạnh phúc mà thôi! Anh nhìn tôi sống như vậy nên thấy chướng mắt chứ gì!” Tôi bị phần nhìn y.

“Đúng! Tôi không thể chịu đựng được sau khi em rời khỏi tôi rồi mà vẫn có thể hạnh phúc đấy! Kể có tư cách mang đến hạnh phúc cho em chỉ có tôi mà thôi!” Trữ Uy ngang ngược rống lên với tôi.

“Đừng có tự cho rằng mình vĩ đại như thế! Anh căn bản chỉ bởi vì hiện tại bản thân anh không được hạnh phúc, nên mới không cam tâm khi thấy tôi hạnh phúc mà thôi! Anh là đồ đê tiện!”

“Không sai, em nói đúng! Chỉ có em mới đi guốc trong bụng tôi như thế, tôi làm sao có thể đơn giản buông em đi được đây?! Dương Duệ, muốn trách thì hãy trách chính em không nên hiểu tôi như thế! Không nên khờ dại sống bên tôi năm năm, khiến tôi đã quen với cảm giác có em ở bên như thế! Em nói, một chút cũng không sai, dù cho em không trở về với tôi, tôi cũng không thể chịu được khi thấy em hạnh phúc bên người khác.”

Trữ Uy tiến lại gần, gắt gao nhìn chằm chằm vào mắt tôi, làm tôi có chút sợ hãi.

“Dương Duệ, trở về đi. Đây mới là lựa chọn tốt nhất. Không nên hại người hại mình nữa.”

Trữ Uy ôm ngang thắt lưng tôi, chóp mũi cách mặt tôi không quá 2cm. Một loại áp lực nặng nề áp bách khiến tôi ngừng thở. Trong lòng tôi kêu gào cái tên Thư Trạch, thế nhưng hầu như lại không phát ra tiếng được nào. Kỳ thực tôi vẫn chẳng thể thoát ra khỏi cái bóng ám ảnh của Trữ Uy.

Giữa lúc tôi đang không biết phải xử trí như thế nào, đột nhiên có người chạy ào ra ban công, đâm Trữ Uy một đâm. Người đó chính là Thư Trạch! Thư Trạch dùng cả hai nắm tay túm cổ áo của Trữ Uy, đâm vài đâm đã làm mặt y chảy máu. Tôi nghĩ thế cũng đủ để dọa Trữ Uy rồi, liền bước lên phía trước kéo Thư Trạch lại.

“Bỏ tay ra! Tôi phải đánh chết thằng này!” Thư Trạch hất tay tôi ra, nhắm đánh Thư Trạch không tha.

“Được rồi, đừng đánh nữa! Chúng ta về nhà thôi!” Tôi bất chấp cái hất tay kia, cố sức kéo cậu ta ra, lôi cậu ra ngoài. Ban công là không gian độc lập, nhưng hai người đàn ông to cao mà ẩu đả thì kiểu gì cũng khiến người ta chú ý. Trên đường về, cậu ta mặt mũi hầm hầm, không nói một lời. Thẳng đến khi về đến nhà liền dùng dùng nổi điên với tôi.

“Anh và thằng đó ở ban công làm những chuyện gì? Sao anh lại để hấn ôm anh?”

“Tôi và anh ta chẳng có gì cả. Tôi không hề ngờ tới lại gặp anh ta ở ban công.”

“Vậy sao anh thấy hấn lại không bỏ đi? Vì sao không gọi tôi?” Thư Trạch kích động rống lên với tôi.

“Cậu đừng kích động như vậy, tôi cũng là đàn ông, anh ta làm gì tôi được chứ?”

“Đàn ông? Chẳng phải hấn đã từng là người đàn ông của anh rồi đấy ư?”

Lời này của Thư Trạch thoáng chốc khiến lòng tôi chùng xuống, tôi ghét nhất bị kẻ khác coi như phụ nữ, không ngờ trong lòng Thư Trạch cũng có suy nghĩ như vậy.

“Xin lỗi, Mao Mao! Tôi không có ý đó. Là tôi giận quá mất khôn. Lời nói vừa rồi là tôi không cố ý đâu.”

Thư Trạch thấy mặt tôi biến sắc, cũng tự biết mình nói sai, liền dễ dàng xin lỗi tôi. Cậu ấy hiểu tôi, cũng giống như tôi hiểu rõ Trữ Uy vậy!

“Mao Mao, tôi nói rồi, tôi sẽ khiến anh được hạnh phúc, sẽ bảo vệ anh. Nhưng anh phải tin tưởng tôi! Một lòng một dạ trao tình cảm cho tôi đi! Tôi không thích thấy anh cùng người khác dây dưa không rõ. Dù cho đó là do người đó chủ động quyến rũ anh, tôi cũng không thể chịu được.”

Thư Trạch nắm lấy tay tôi, vội vàng cuống quýt lo lắng nhìn tôi. Nhìn cậu ta như vậy, tôi chẳng thể tức giận nổi.

“Tôi biết. Tôi sẽ cố gắng tránh xa anh ta.” Tôi thở dài, cũng nắm lại tay Thư Trạch. “Thư Trạch, case của ‘Thịnh Thế Văn Đình’ lần này, cậu có nắm chắc phần thắng không?”

“Sao lại hỏi vậy?”

“Không có gì, chỉ tò mò thôi.”

“Tôi sẽ cố gắng.” Thư Trạch cười cười, sờ tóc tôi.

“Nếu như không chắc chắn, tôi nói là ‘nếu như’ thôi nhé, thì có ảnh hưởng lớn gì đến cậu không?” Tôi dè dặt hỏi.

“Không. Tôi nói rồi, anh phải tin tưởng tôi chứ!”

Sau khi trở lại công ty, tôi cố gắng hết mình bang trợ Thư Trạch. Những năm qua, tôi chưa từng nỗ lực bỏ nhiều công sức cho công việc như vậy. ‘Thịnh Thế Văn Đình’ là case đầu tiên kể từ khi Thư Trạch được thăng chức trưởng phòng dự án. Tôi không muốn cậu ấy cứ như vậy bị Trữ Uy đánh bại. Thế nhưng không hiểu là do tôi vô dụng, hay vì nguyên nhân gì khác mà Thư Trạch dường như không muốn cho tôi nhúng tay vào hạng mục này, giao cho tôi toàn những công việc dớ dẩn chẳng liên quan, khiến tôi chẳng biết tốn công sức vào đâu, chỉ có thể ủng hộ cậu ấy hết mình trên phương diện tinh thần. Tuy nói tôi đối với case này không hiểu rõ lắm, nhưng tình trạng hiện tại thực sự khiến tôi không an tâm cho được.

“Thư Trạch, tôi muốn giúp cậu. Dù năng lực có hạn nhưng tôi vẫn muốn giúp cậu. Huống hồ như cậu đã nói, tiện thể còn có thể dạy tôi kia mà. Vậy mà hiện tại cậu lại không cho tôi tham gia vào. Rốt cuộc là vì sao vậy?” Có lần tôi than vãn với Thư Trạch sự bất mãn của mình. Rõ ràng là nhỏ hơn tôi mấy tuổi, nhưng hết lần này tới lần khác lúc nào cũng một bộ gia trưởng, cái gì cũng tự mình giải quyết không cần tôi quan tâm, khiến tôi có cảm giác mình là một con sâu mọt vô dụng.

“Tôi biết anh muốn giúp tôi. Giờ đối với tôi, chỉ cần trong bất cứ tình huống nào anh cũng đứng về phía tôi, ấy đã là giúp đỡ lớn nhất rồi. Tôi cam đoan với anh, những case sau này nhất định sẽ giao cho anh, cùng nhau làm việc! Còn ‘Thịnh Thế Văn Đình’ thì tôi nhất định phải tự ra tay!”

Thư Trạch kiên định nói với tôi như thế. Tôi không hiểu vì sao cậu ấy đối với case này lại lưu tâm đến vậy. Đúng như cậu ấy nói, ‘Thịnh Thế Văn Đình’ đều do cậu ấy toàn quyền phụ trách. Không riêng gì tôi, cả phòng dự án ai cũng đều không có đất mà nhúng tay vào.

Thư Trạch coi trọng cái case này như vậy, càng khiến tôi bất an. Lời uy hiếp của Trữ Uy vẫn quanh quẩn vang trong đầu tôi. Tôi không quan trọng chuyện Thư Trạch thua hay không, dù cậu ấy có hai bàn tay trắng đi nữa, tôi cũng vẫn có lòng tin sẽ có thể cùng nhau bắt đầu lại. Tựa như một câu nói vĩ đại thường thấy trong phim kịch: “Luận nhân sinh hào mại, đại bất liễu trọng đầu tái lai!” (Một đời cứ sống cho thoải mái, cùng lắm thì là quay đầu trở lại mà thôi!). Tôi chỉ sợ Thư Trạch lại quá coi trọng chuyện thắng thua mà thôi.

——o0o——

18. Chương 18

Tái ông thất mã (*), “phúc” chính là ông vẫn còn ngựa?

Gần đây Thư Trạch hình như phải đi quan hệ xã giao rất nhiều, thường xuyên không ở công ty.

Nếu muốn giành chân làm kẻ thắng lợi cuối cùng trong dự án ‘Thịnh Thế Văn Đình’, những thứ cần chuẩn bị quả thực là không ít. Tuy ngày nào cũng thấy Thư Trạch tất bật đi vào đi ra, nhưng tiến triển của hạng mục dự án này như thế nào tôi lại hoàn toàn chẳng hay biết gì. Mỗi lần hỏi, cậu ấy đều hời hợt đáp lại một câu “Đừng lo”, mấy lần như thế, về sau tôi cũng chán chẳng buồn hỏi nữa.

Mà không hiểu Trữ Uy từ đâu moi được số điện thoại mới của tôi, không có việc gì cũng cứ hay gửi mấy cái tin nhắn quấy rầy. Về phần nội dung, đơn giản vẫn là muốn tôi trở lại với y hoặc dọa sẽ khiến Thư Trạch thân bại danh liệt. Tôi không để ý tới y, bởi vì tôi tin Thư Trạch sẽ không thể bị y làm cho điêu đứng đơn giản như vậy. Thư Trạch luôn muốn tôi tin tưởng cậu ấy, vậy thì tôi sẽ tin.

Sau nửa tháng, cuối cùng buổi mở thầu cũng bắt đầu. Cũng đến ngày tôi phải cùng Thư Trạch đến buổi đấu thầu, không tránh khỏi gặp Trữ Uy.

“Cậu dùng cách nào cũng vô ích thôi! Case này cậu đừng hòng giành được!”

Trữ Uy đứng trước mặt tôi và Thư Trạch, nhìn Thư Trạch bằng vẻ ngạo mạn. Đến giờ y vẫn như thế, không ai bì nổi. Sau đó, y quay đầu nhìn tôi, nói, “Dương Duệ, suy nghĩ kĩ lời tôi nói lần trước đi. Như vậy sẽ tốt cho cả ba chúng ta.”

Tôi trừng mắt nhìn y, chỉ thấy khuôn mặt y càng ngày càng đáng ghét. Mà cùng với đó trong lòng tôi cũng thầm cầu khẩn, khẩn cầu thượng đế đừng để Thư Trạch thua y trong lần cạnh tranh này.

“Còn chưa biết được ai là kẻ cười cuối cùng đâu!” Thư Trạch tự tin cười nhìn Trữ Uy, sau đó khoác vai tôi cùng đi đến chỗ ngồi. Lời này của Thư Trạch khiến tôi an tâm hơn hẳn, từ trước đến nay cậu ấy nói gì là sẽ làm được.

“Vậy chúng ta cùng xem xem!” Trữ Uy khinh khỉnh liếc mắt nhìn Thư Trạch, rồi ngồi xuống một chỗ bên cạnh.

Một lúc sau, Lý chủ tịch của Thịnh Thế Vân Đình tiến lên trước đài, cầm trong tay một phong bì, bên trong là tờ giấy viết tên công ty cuối cùng giành được chiến thắng. Giây phút ấy cảm giác có thể nghe rõ tiếng tim mình đập thành thạch trong ***g ngực, tôi cầm tay Thư Trạch lúng túng hỏi.

“Cậu có nắm chắc không?”

“Đừng lo, hãy tin tôi.” Thư Trạch cười cười, cũng nắm lại tay tôi.

Lý chủ tịch đứng trên bục lải nhải nói nói cái gì đó mất một lúc lâu, mới mở tờ giấy trên tay ra. Thần kinh tôi cũng lập tức căng ra như dây đàn.

“Hiện tại tôi xin tuyên bố, lựa chọn cuối cùng trong hạng mục đầu tư của Thịnh Thế Vân Đình là công ty Phong Thái của Trữ Uy tiên sinh. Từ giờ công ty chúng tôi sẽ cùng Phong Thái hợp tác xây dựng tòa nhà Thịnh Thế Vân Đình.”

Phong Thái? Chứ không phải là Kỳ Tín?! Thư Trạch thực sự không được chọn?

Tôi nhìn Trữ Uy một bộ ngắc cao đầu, như một con gà trống oai hùng kiêu ngạo đi lên bục bắt tay Lý Đồng, còn quay đầu lại khinh miệt nhìn tôi và Thư Trạch, mặt vẽ một vẻ cười thắng lợi đều đặn.

Thoáng chốc trong đầu tôi nổ oanh một tiếng. Quay sang nhìn Thư Trạch, thật may, sắc mặt của cậu ấy không có biến đổi gì, tựa hồ như chẳng có gì xảy ra. Lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ lên đùi Thư Trạch, cười cười.

“Không sao, cậu còn trẻ, lần tới nhất định sẽ thành công. Đối với tôi, cậu không hề thua cuộc.”

“Chỉ cần những lời này của anh là đủ rồi.”

Thư Trạch cười ôm tôi, không chút kiêng kị ánh mắt của người khác mà hôn lên môi tôi. Nụ hôn vừa dứt, liếc nhìn lên bục, thoáng thấy vẻ mặt Trữ Uy biến sắc.

Thư Trạch nắm tay tôi mau chóng rời khỏi hội trường, trở về nhà. Chẳng rõ cuộc đấu thầu lần này đến tột cùng là có ảnh hưởng đến tâm tình của Thư Trạch hay không.

“Bảo bối à, cậu... đừng nghĩ nhiều nữa làm gì. Ừm... Dù sao cũng là lần đầu tiên nên không tránh khỏi chưa đủ kinh nghiệm mà! Không được cái này thì còn có cái khác kia mà! Tuổi còn trẻ, đời còn dài, cậu thấy có đúng không?”

Tôi vụng về an ủi Thư Trạch, nhớ tới những lời uy hiếp của Trữ Uy, chợt nghĩ hay là khuyên Thư Trạch đổi sang làm trong lĩnh vực khác.

“Mao Mao à, có lẽ anh thực không biết cách an ủi người khác rồi.” Thư Trạch bắt đầu dĩ nhìn tôi.

“Haha, vậy an ủi trên giường thì có được không?” Tôi xấu hổ cười cười, ôm lấy cổ Thư Trạch, liếm liếm bờ môi của cậu.

“Ừm ~ đúng là trẻ ngoan dễ bảo!”

Thư Trạch khoe miệng khe khẽ, ôm chặt lấy thắt lưng tôi làm nụ hôn thêm triền miên quần quýt.

Hôm sau, báo chí đăng tin Thịnh Thế và Phong Thái đã hợp tác. Phong Thái đầu tư 45% cổ phần, trở thành cổ đông lớn nhất của tập đoàn Thịnh Thế. Điều này có nghĩa, nếu ‘Thịnh Thế Vân Đình’ chính thức đi vào hoạt động thì hàng năm Phong Thái đứng đằng sau hậu đài cũng thu về chỉ ít là vài trăm vạn tiền lợi nhuận. Lúc này hẳn là Trữ Uy đang vô cùng đắc ý đây! Không chỉ hạ đài tôi và Thư Trạch, mà còn thu về cho mình một khoản kinh doanh siêu lời.

Giai đoạn gọi thầu của ‘Thịnh Thế Vân Đình’ tuy rằng đã kết thúc, nhưng Thư Trạch cũng chẳng được rảnh rồi ngay lập tức, bình thường vẫn suốt ngày tất bật ra ngoài, chẳng biết lại bận rộn với việc gì. Mà khoảng thời gian này Trữ Uy cũng không hề đến tìm tôi. Sự thực đã một lần nữa chứng minh, Trữ Uy không hề quan tâm xem tôi có trở lại với y hay không, mà là chỉ muốn phá đám tôi và Thư Trạch, không ngừng muốn chứng tỏ với chúng tôi rằng trước đây tôi rời khỏi y là một quyết định ngu xuẩn.

Nhưng điều khiến người khác không ngờ được chính là, sau chưa đầy hai tháng, tập đoàn Thịnh Thế đột nhiên phá sản. Dự án ‘Thịnh Thế Vân Đình’ thi công chưa được phân nửa đã bị bỏ hoang. Mà ngài chủ tịch của bọn họ thì đã ôm tiền bỏ chạy từ lúc nào.

Tôi thở dài, thời buổi bây giờ loại người bất nhân như thế quả thực không ít! Lại nhớ tới thằng cha giám đốc khôn kiếp trước đây đã hại tôi không những hai bàn tay trắng, mà còn mắc thêm món nợ 200 vạn. Khi đó, Trữ Uy đã từng ở trước mặt tôi bày ra bộ dáng như một ông thần, ban cho tôi nụ cười tỏa nắng mà phán rằng sẽ giúp tôi trả nợ. Lại không ngờ rằng mới chỉ sau một năm, y cũng lại lâm vào hoàn cảnh tương tự. Chỉ có điều, tình cảnh lần này của y so với tôi ngày trước xem ra lại càng nan giải hơn. Trữ Uy đang nắm trong tay mấy nghìn vạn cổ phiếu bỗng chốc trở thành một đồng giấy vụn. Dù có đem toàn bộ đồng tài sản đi đấu giá cũng không hoàn nổi khoản nợ khổng lồ. Nghĩ mà càng cảm thấy may mắn khi hồi đó Thịnh Thế không lựa chọn Kỳ Tín của chúng tôi.

Thế nhưng, nhìn Trữ Uy lâm vào hoàn cảnh khốn khó như vậy, tôi một chút vui vẻ vì trả được đũa cũng chẳng có. Dù sao y cũng từng là người mà tôi yêu suốt năm năm. Tôi và y, vẫn còn những ân ân oán oán chẳng thể cắt nghĩa, những dây dưa lẫn lẩn si ngốc. Đối với Trữ Uy, thực ra tôi cũng không thù hận đến mức cực đoan. Dù đã kết thúc mọi chuyện, tôi vẫn mong sao hai người đều có thể sống tốt. Chỉ là, hiện tại muốn nói gì cũng đều đã muộn mất rồi, tôi không có tư cách gì để đi an ủi y, càng chẳng có khả năng để mà giúp đỡ y nữa.

Con người, quả nhiên chẳng thể nắm giữ được số phận.

Buổi tối, lúc ăn cơm tôi nhắc đến chuyện này với Thư Trạch.

“Chủ tịch tập đoàn Thịnh Thế chạy trốn rồi. Cậu biết chưa?”

“Có, trên báo cũng nói rồi.” Thư Trạch gật đầu, mặt cảm cúi vào đĩa rau.

“May là lúc đó họ không chọn chúng ta.”

“Haha. thế mới gọi là cuộc sống muôn màu, không phải sao?!” Thư Trạch hềnh hếch cười.

“Cái này có gì mà đáng cười. Họ Lý kia chạy rồi, kéo theo hàng đồng người chết theo, không thì cũng rắc rối tận mạng.” Tôi thở dài.

“Anh lo cho tên Trữ Uy kia đấy à?! Kẻ dính đòn đau nhất lần này là hắn còn gì!” Thư Trạch liếc mắt nhìn tôi, giọng điệu vừa lạnh lùng vừa chua chát.

Tôi chỉ nhìn cậu, không nói lại câu nào. Thư Trạch, tuy thừa mạnh mẽ nhưng lại thiếu niềm tin, cậu ấy không hề truy cứu quá khứ của tôi và Trữ Uy, nhưng lại cũng tuyệt đối không cho phép tôi hiện tại dây dưa bất cứ điều gì với Trữ Uy nữa. Chỉ cần tôi thoáng nhắc đến cái tên Trữ Uy thôi là cậu ấy liền không vui vẻ ngay. Về mặt này quả thực cậu ấy có đôi phần quá cố chấp. Tôi không muốn to tiếng, vậy nên tốt nhất là im lặng.

Đêm, lúc trên giường, Thư Trạch chẳng chút dụi dằm đè tôi ra mà làm liên tục. Thẳng đến khi nhũ thủ của tôi đã bị duyệt cần đến phát đau, nơi đó bị làm đến mức vừa sưng vừa đỏ cậu ấy mới bằng lòng buông tha cho tôi. Tôi biết, là bởi vì lúc ăn tối cậu ấy đã nghe phải chuyện không vui, mới cố ý trút giận lên người tôi. Mà tôi thì đã bị cậu ta dẫn dắt đến mức không còn khí lực mà đá cậu ta xuống giường nữa. Cái cách

thức trừng phạt này của cậu ta quả thực làm tôi vừa tức lại vừa không khỏi bất đắc dĩ. Mỗi lần muốn giận cậu ta đều sẽ bị cậu ta dịu dàng ôm vào lòng, dỗ dành mà đi vào giấc ngủ.

Đây chính là chỗ khéo léo của Thư Trạch, cậu ấy rất hiểu tôi, biết rõ lần tìm đến chỗ nào thì sẽ khiến tôi đầu hàng. Mà tôi, từ trước đến nay lại là một kẻ dễ bằng lòng và ưa được dỗ dành, lần nào cũng vậy, tôi chưa kịp phát hỏa thì cậu ấy đã có sẵn một chậu nước lạnh, đem tôi dỗ dành đến quên trời đất. Còn Trữ Uy, y chưa bao giờ làm như vậy với tôi.

Sự kiện này rình rang không bao lâu sau, công ty Trữ Uy cũng gần đến bờ vực phá sản. Về phần Trữ Uy hiện tại như thế nào tôi cũng không rõ lắm, nhưng tất nhiên là sống cũng không sung sướng gì rồi. Tôi không có ý định gọi điện nói lời an ủi hay làm gì khác, mà nghĩ bụng lúc này chỉ nên giữ im lặng là tốt nhất. Cứ chiếu theo tính cách của Trữ Uy mà nghĩ, nếu như tôi gọi điện đến, chắc chắn sẽ bị y hiểu lầm thành giấu đố bìm leo, gọi đến là để chê cười y.

Dây dưa giữa tôi và Trữ Uy từ lâu đã là một sai lầm. Vậy nên, tôi chỉ còn biết yên lặng chúc phúc cho y sau này sẽ không bao giờ gặp phải điều không may như thế nữa!

‘Thịnh Thế Vân Đình’ thất bại, Phong Thái cũng phá sản. Thế nhưng Thư Trạch mỗi ngày vẫn cứ thần bí bí ra ngoài, thực chẳng hiểu rốt cục là cậu ấy còn đang bận với cái công việc gì nữa. Mà dù là có thật đi, thì cũng làm gì mà phải giấu giếm như thế!? Cậu ấy cái gì cũng không chịu nói với tôi, riêng điểm này khiến tôi thực sự càng ngày càng thấy bất mãn lắm rồi!

Có lần ở công ty, tôi định gõ cửa vào phòng Thư Trạch báo cáo tình hình công việc thì nghe thấy tiếng Thư Trạch đang nói chuyện với ai đó ở trong phòng. Giọng nói của người nọ nghe có chút quen tai, nhất thời nghĩ mãi không ra là mình đã nghe thấy ở đâu. Dù biết hành vi nghe trộm chẳng tốt đẹp gì, nhưng cơ bản là tại Thư Trạch chẳng chịu nói chuyện gì với tôi, nên càng khiến tôi không thể không tò mò. Vì vậy, không thể làm gì khác hơn là căng cái lỗ tai lên dán chặt vào cửa mà nghe.

“Cậu vẫn còn muốn tìm người phụ nữ đó?” Giọng nói quen thuộc mà xa lạ kia hỏi.

“Liên quan gì đến ông?” Là tiếng của Thư Trạch.

“Đừng có thử thách sự chịu đựng của chúng ta nữa.”

“Nếu tôi nói không thì sao?!”

“Cậu hẳn biết cách giải quyết trong nhà là như thế nào rồi chứ?”

“Tôi xúc phạm cấm kỵ của ‘bề trên’, đối với các người chẳng lẽ không phải là chuyện cực tốt sao?”

“Thư Trạch, đừng có mà cố chấp. Đối với một số người, một số việc, thì chỉ nên giữ trong lòng là tốt nhất. Cố tìm ra chân tướng chỉ càng chuốc lấy đau khổ thôi.”

“Tôi không sợ đau khổ, chỉ sợ phải làm kẻ không biết gì mà thôi.”

“Đó là bởi vì cậu còn quá trẻ. Sau này cậu sẽ biết trân trọng cái gọi là ‘không biết gì mới là đáng giá.’”

...

Cuộc nói chuyện của bọn họ có vẻ sắp kết thúc, tôi vội vàng bước nhanh khỏi cửa. Một lúc sau cửa mở, tôi mới được nhìn thấy mặt cái người lạ mà quen ấy, phát hiện kẻ đang đi ra khỏi cửa chính là người khách không mời lần trước xuất hiện ở nhà chúng tôi, cũng là người đàn ông mà tôi nghi ngờ là ba của Thư Trạch.

——oOo——

(*) Tái ông thất mã, họa phúc khôn lường: Tái ông mất ngựa; họa phúc khôn lường (một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đến an ủi ông, ông bảo rằng: ‘làm sao biết đó không phải là cái phúc?’. Ít lâu sau, con ngựa của ông quay trở về kéo thêm một con ngựa nữa. Mọi người đến chúc mừng, ông bảo biết đâu đó lại là họa. Quả vậy, con trai ông vì cưới tuần mã bị ngã què chân. Mọi người đến an ủi, ông bảo không chừng thế lại là phúc. Chẳng bao lâu, có giặc, trai tráng phải ra trận, riêng con ông vì tàn tật được ở nhà sống sót. Ví với chuyện không hay trong một hoàn cảnh nào đó có thể biến thành chuyện tốt)

19. Chương 19

Nếu muốn tôi tin tưởng cậu, chẳng bằng hãy nói thật với tôi đi

Rốt cục người đàn ông này là ai? Thư Trạch cùng người đó lúc này là đang nói đến chuyện gì?! Thư Trạch đang tìm một người phụ nữ, mà còn là rất quyết tâm phải tìm được. Cô ta và cậu ấy trước đây là người yêu? Và còn ‘bề trên’ mà Thư Trạch nhắc tới là ai?

Một loạt những nghi vấn không ngừng xuất hiện trong đầu tôi, khiến tôi phiền lòng xen lẫn bất an không thôi. Nghĩ đến trong lòng Thư Trạch vẫn luôn có một người phụ nữ khác, toàn thân tôi liền cảm giác như bị rút hết khí lực.

Tôi đẩy cửa đi vào phòng làm việc của cậu ấy, lơ đãng hỏi, “Tôi vừa gặp người khách lần trước đến nhà chúng ta ở hành lang. Ông ta là ai vậy? Tìm cậu có chuyện gì?”

“Không có gì, đừng để ý đến ông ta. Được rồi, tình hình công việc hôm nay thế nào?”

Đánh trống lảng đúng là sở trường của Thư Trạch. Trước đây tôi không hỏi, chỉ là vì không muốn ép cậu ấy, muốn dành cho cậu ấy chút không gian riêng tư. Nhưng bây giờ xem ra tôi đã dung túng quá mức, nên mới để cậu ấy càng ngày càng rời xa mình như vậy.

“Rốt cuộc ông ta là ai? Tìm cậu có chuyện gì? Có chuyện gì mà cậu không thể nói với tôi?!” Lần này tôi nhất định không để cậu ấy trượt qua cửa nữa, vẫn đứng nguyên trước mặt cậu ta mà chất vấn cho bằng được.

Thư Trạch cũng nhìn tôi, ánh mắt bất đắc dĩ mà kiên quyết. Trầm mặc một lúc mới đáp, “Ông ta chỉ là một người họ hàng, nhưng quan hệ của tôi và ông ta cũng không thân thiết cho lắm. Ông ta chủ yếu là đến xem xem công việc, cuộc sống của tôi dạo này thế nào thôi.”

“Ông ta là ba của cậu đúng không?”

“Không phải. Dương Duệ, tôi biết có nhiều chuyện đã không để anh được biết. Tôi không nói chỉ bởi vì tôi thấy việc đó hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến việc chúng ta ở bên nhau. Trong lòng tôi thật sự có một số chuyện muốn cất giữ không thể nói ra được. Tôi nghĩ hẳn trong lòng anh cũng có những chuyện như thế đúng chứ.”

Về mặt Thư Trạch chân thành tha thiết, nhưng lại chỉ càng khiến lòng tôi lạnh lẽo. Luôn có chuyện muốn cất giữ trong lòng ư? Cậu muốn cất giữ cái gì chứ? Lẽ nào tôi lại phải chấp nhận cho cậu ôm ấp bóng hình một người phụ nữ khác trong lòng?! Tôi nhìn cậu không nói gì, xoay người đi ra khỏi phòng làm việc của cậu. Ở đây dù sao cũng là công ty, tôi cũng không tiện tranh luận với cậu ấy những vấn đề riêng tư. Huống hồ nhìn tình hình lúc này, có nói thêm nữa cũng chẳng có kết quả gì.

Cả ngày hôm đó ở công ty tôi cảm thấy bồn chồn không yên, mặc dù rất gần nhau, nhưng tôi cũng chẳng nói gì với Thư Trạch. Lúc tan tầm ngồi trên xe suốt quãng đường cũng không nói gì. Tình trạng mệt mỏi này khiến tôi bức bối. Mà khó chịu nhất chính là đối với sự im lặng của tôi, Thư Trạch cũng chẳng nói gì. Cậu ấy rõ ràng biết tôi là người dễ xiêu lòng như vậy, vậy mà cũng không chịu nhượng bộ trước. Chẳng lẽ Trữ Uy và ba mẹ tôi nói đúng, tôi với Thư Trạch chẳng thể dài lâu được. Chờ khi cậu ấy trưởng thành hơn, cảm giác mới mẻ qua đi, hai chúng tôi cũng coi như kết thúc!

Tuy rằng đang chiến tranh lạnh, nhưng sau khi về đến nhà chúng tôi vẫn làm cơm tối như bình thường. Sau đó hai người đều yên lặng ăn cơm. Bầu không khí này thực sự khiến tôi không thể nuốt vô. Vì vậy tôi ăn qua loa vài miếng, rồi ôm một bụng hờn giận đi tắm, chưa đến tám giờ đã bò lên giường đắp chăn đi ngủ. Qua một hồi lâu, tôi nghe thấy tiếng bước chân, ngay sau đó, chăn liền bị một người nhấc lên. Thư Trạch đứng bên giường nhìn tôi, sau đó nắm tay tôi từ trên giường kéo ra.

“Cậu làm gì vậy? Buông ra!”

Tôi quát cậu ấy, nỗ lực bỏ tay cậu ấy ra. Cậu ấy không thèm để ý phản kháng của tôi, chỉ gắt gao túm chặt lấy tôi kéo vào phòng tập thể dục.

“Dương Duệ, nếu không vui thì chúng ta đánh một trận! Đừng giữ trong lòng như thế, anh khó chịu, tôi cũng chịu không nổi! Chúng ta đừng chiến tranh lạnh nữa được không?”

Thư Trạch bắt đầu nhìn tôi.

“Đánh một trận? A! Cậu muốn tôi cùng một tay đánh đấm có nghề như cậu đánh một trận, cậu cũng đủ ác đấy nhỉ! Thế nào? Định giết người diệt khẩu phải không?”

Tôi vẻ mặt không thiện cảm nhìn cậu. Thế nhưng cậu ấy lại chỉ cười rộ lên, lại gần ôm lấy tôi, tay xoa xoa đầu tôi.

“Được được được, tôi sai rồi! Tôi để anh đánh đến khi nguôi giận, không đánh lại cái nào, được không nào?!”

Tôi một tay đẩy cậu ra, một tay nắm thành quyền hướng cậu ấy đánh tới. Nhưng tiểu tử này lại chỉ lắc mình một cái liền nhanh chóng né được. Tôi tức giận mắng to, “Ai cho né?! Không giữ lời gì cả! Vừa mới nói sẽ để tôi đánh cho đến khi nguôi giận đấy còn gì!”

“Haha, phản ứng bản năng đó mà! Không phải cố ý mà. Được rồi, bây giờ cho anh đánh đến khi thỏa mãn thì thôi. Bấm đấm không né, cũng không trả đòn!” Thư Trạch cười ha ha đứng trước mặt tôi.

“Hừ, tôi chẳng cần! Dù có muốn đánh cậu thật cũng địch cần cậu nhường!”

Tôi tung một quyền nữa, nhưng cũng chỉ là dọa dọa cậu ấy thôi, căn bản không dùng chút lực nào.

“Haha, tôi biết anh không nỡ đánh tôi mà!”

Thư Trạch mặt dày ôm tôi cười. Còn tôi thì cười không nổi.

“Tổng Thư Trạch, cậu có yêu tôi không?” Tôi chăm chú nhìn cậu.

“Yêu.” Cậu ấy thẳng thắn trả lời.

“Để tôi gặp người nhà cậu được không! Dù chỉ là dưới thân phận đồng nghiệp hay bạn bè cũng được!” Tôi cần phải hiểu rõ hơn về cậu ấy, muốn khai mở cái bí mật này.

“Mao Mao, đừng nói nữa. Anh là tất cả của tôi, là người nhà của tôi. Trừ cái người lần đó ra.”

“Thư Trạch, không phải tôi muốn xen vào chuyện đời tư của cậu hay cái gì khác. Tôi đã nói rồi, tôi chỉ là muốn chia sẻ với cậu mà thôi.”

“Tôi biết.”

Thư Trạch hơi gật đầu, nắm tay tôi kéo về phòng ngủ. Thế nhưng đối với lời yêu cầu vừa rồi của tôi lại vẫn im lặng không nói gì. Bất đắc dĩ, tôi đành phải chịu thua! Nếu Thư Trạch đã không muốn nói, thì dù có là nghiêm hình bức cung, cường bức dụ dỗ cũng chẳng ăn thua. Cậu ấy khiến tôi lần đầu tiên thấy hận những kẻ kín miệng như thế!

Đêm, nằm trên giường, Thư Trạch đột nhiên ôm tôi hỏi.

“Nếu có một ngày tôi thất nghiệp, thì làm sao đây? Anh sẽ vẫn ở cạnh bên tôi chứ?”

Tôi ngáp một cái, nói, “Đầu năm mà thất nghiệp thì cũng là chuyện bình thường thôi! Có cái gì phải buồn chứ, tốt xấu gì cậu cũng là học sinh du học về nước cơ mà! Sao vậy? Trương Khắc dọa sa thải cậu à?”

“Không có, tôi chỉ hỏi thế thôi.”

“Haha, may là tôi không lo bị thất nghiệp! Tôi gán thân cho Kỳ Tín 80 năm cơ mà! Trừ khi công ty phá sản, nếu không thì tôi chẳng bao giờ thất nghiệp!”

Thư Trạch lại phá lên cười, lại gần hôn lên miệng tôi, hỏi tiếp, “Nếu như tôi mất việc, cũng không còn tiền nữa, ngay cả một căn hộ cũng không có, thực sự là hai bàn tay trắng, anh có rời khỏi tôi không?”

“Hừ! Vậy bây giờ cậu có tiền chắc?! Mà căn nhà này vốn dĩ cũng đâu phải của cậu. Không phải trước đây cậu nói là của một người họ hàng sao?”

“Haha, nói vậy là anh sẽ không rời khỏi tôi phải không?”

“Chúng ta hai đại nam nhi chẳng nhẽ không tự nuôi nổi mình?! Nghĩ nhiều vậy làm gì?”

Tôi lườm cậu ấy một cái, trở mình đi ngủ. Thư Trạch ôm tôi từ phía sau, dán vào lỗ tai tôi thì thầm ba chữ.

Cuối cùng những đợt sóng gió bất hòa vừa rồi cũng qua đi. Thư Trạch lại bắt đầu theo một case mới. Lần này là dự án sát nhập hai công ty thực phẩm. Thư Trạch không thể tránh khỏi công việc lu bù lên, thường xuyên phải ra ngoài bàn việc xã giao. Càng nói lại càng thấy hổ thẹn, tôi mang tiếng là một trợ lý mà kinh nghiệm lại chẳng có mà giúp được cho cậu ấy nhiều nhiều một chút. Vì vậy đa số thời gian tôi đều ở trong phòng làm việc giúp cậu ấy sắp xếp lại tài liệu, văn kiện. Ngăn kéo làm việc ngập mắt toàn giấy má với tài liệu, trong số đó có rất nhiều về dự án ‘Thịnh Thế Vân Đình’ lần trước. Nghĩ chắc hạng mục này đã xong, mà chủ tịch cũng đã chạy mất, phỏng chừng giữ lại cũng chẳng có giá trị gì, vậy nên tôi liền lôi hết toàn bộ đóng tài liệu này ra. Dem xấp giấy tờ sắp xếp gọn gàng rồi xếp vào ngăn kéo.

Thế nhưng, những tư liệu về ‘Thịnh Thế Vân Đình’ tôi cũng không dám tự tiện cho đi làm rác thải luôn. Thầm nghĩ bên trong biết đâu lại còn có thứ gì đó mà Thư Trạch chưa dùng xong hay tài liệu liên quan đến công việc khác, tôi liền tỉ mỉ lật xem lại một lượt. Đối với những tư liệu về ‘Thịnh Thế Vân Đình’, Thư Trạch tìm hiểu ghi chép rất đầy đủ chi tiết, những phân tích báo cáo cũng cụ thể toàn diện mà chuẩn xác, ngay cả những dự toán đầu tư cũng được tính toán rất tinh diệu. Vậy mà, tại sao khi đó lại vẫn bại trước Trữ Uy?! Nhưng kể ra thua cũng tốt, nếu không thì hôm nay tôi và Thư Trạch đã vô cùng thê thảm rồi. Lật xem tiếp, tôi tình cờ phát hiện tập hồ sơ liên quan đến nội bộ tài chính của tập đoàn Thịnh Thế dưới lớp cuối cùng. Ngay phía trên đã ghi lại rất rõ ràng, tập đoàn Thịnh Thế từ lâu đã là một cái vỏ không. ‘Thịnh Thế Vân Đình’ bất quá cũng chỉ là một màn kịch nguy trang mà thôi.

Thì ra Thư Trạch đã sớm biết từ trước! Thì ra cậu ta đã cố tình kích Trữ Uy đầu tư vào tập đoàn Thịnh Thế. Cậu ta đã lừa mọi người, trong đó có cả tôi! Cậu ấy căn bản không hề có ý định cạnh tranh. Mà tôi lại vẫn đinh ninh rằng cậu ấy là một cậu bé mới lớn dù thông minh nhưng vẫn rất đơn thuần. Ai mà ngờ được rằng cậu ta là một con hồ ly, một con sói trong bầy sói.

Vậy mà từ trước đến giờ tôi lại cứ luôn lo lắng cậu ta sẽ vì chuyện không thắng thầu mà khổ sở, lo lắng Trữ Uy sau này sẽ gây bất lợi cho cậu ta. Nhưng trên thực tế thì sao, cậu ta đã sớm dự định tung một đòn quyết định làm Trữ Uy vĩnh viễn không thể trở mình được nữa. Tôi thực sự là ngu ngốc mà.

Cùng lúc ấy, Thư Trạch cũng trở lại công ty, thấy tập tài liệu trong tay tôi liền cứng đờ bất động.

“Cậu đã sớm biết tập đoàn Thịnh Thế chỉ là cái vỏ rỗng có tiếng mà không có miếng đúng không? Là cậu cố tình khiêu khích Trữ Uy đầu tư vào đó đúng không?” Tôi giương mắt nhìn cậu ta, thanh âm thoảng run rẩy.

“Đúng.” Thư Trạch nhìn tôi, hít một hơi thật sâu, bình tĩnh đáp.

“Vì sao cậu lại làm như thế?” Tôi lớn tiếng nói, ném tập tư liệu cho cậu ta.

“Sao anh lại tức giận? Thấy thương cho tên Trữ Uy bị tôi chính cho thảm thương như vậy sao?” Thư Trạch ánh mắt lạnh như băng nhìn tôi, giọng nói cũng không mang một tia ấm áp nào.

“Không liên quan đến anh ta! Đừng có lôi chuyện anh ta vào đây nữa!” Tôi không thể nhịn được nữa rống lại.

“Nếu không liên quan đến hần, vậy vì sao anh phải tức giận?! Hần phá sản khiến anh không vui như vậy sao? Nếu hần ta không một mực muốn thắng tôi cho bằng được, thì đã không chuốc phải hậu quả ngày hôm nay!”

“Tôi đã nói không liên quan gì đến Trữ Uy ở đây! Tại sao cậu vẫn lừa dối tôi?”

“Nếu như nói cho anh biết, vậy thì anh nghĩ tôi có thể chinh Trữ Uy được một trận như thế không?” Thư Trạch cười nhạt phủ nhận lại.

“Tôi và anh ta không còn liên quan gì nữa! Cậu còn làm vậy để làm gì?! Cậu có nghĩ cho người nhà của anh ta không, có nghĩ tới những nhân công đang làm việc cho anh ta không?! Nếu như anh ta chịu không nổi đả kích này mà tự sát thì sao? Dù sao đó cũng là một mạng người! Nghĩ cho người khác một chút cũng chính là chừa cho mình một con đường lui đấy cậu biết không?”

“Tôi chưa bao giờ biết đường lui là như thế nào! Hắn đã từng đối xử với anh như vậy, lẽ nào anh đều đã quên? Tôi chỉ muốn giúp anh báo thù mà thôi! Nếu như hắn chỉ vì chút chuyện con con này mà tự sát, vậy thì hắn không xứng là một người đàn ông nữa! Cái tôi muốn chính là khiến hắn trở nên suy sụp đấy, ai bảo hắn cứ mơ tưởng đụng vào người của tôi!”

“Cậu... tôi không còn gì để nói với cậu nữa!”

Tôi chán nản, đẩy cậu ấy ra định đi ra ngoài, lại bị cậu ấy nắm tay kéo lại.

“Anh định đi đâu? Mẹ kiếp, tại sao anh vẫn nhớ đến thằng khốn nạn đó?” Thư Trạch nắm cánh tay tôi chặt đến nỗi cả gân xanh mà rổng to hơn.

“Tôi đã nói không còn dây dưa gì với Trữ Uy nữa cả! Nếu cậu muốn tôi tin tưởng cậu, vậy thì đừng trốn tránh nói thật với tôi! Còn nếu cứ để tôi phải ép mình tin tưởng cậu như thế này, thì quả thực ngu ngốc không còn gì bằng!”

Tôi hất tay Thư Trạch khỏi người mình, nhanh chóng rời khỏi phòng.

——o0o——

20. Chương 20

Tôi yêu cậu, đó là lý do để tôi tin tưởng cậu! Tôi yêu cậu, nên tôi sẽ tin cậu!

Tôi tức giận rời khỏi công ty, nhưng lại phát hiện bản thân không có chỗ để đi!

Chẳng biết từ bao giờ, tôi đã chẳng thể thoát khỏi Thư Trạch được nữa. Ở nơi làm việc, cậu ta là trưởng phòng của tôi; ngoài cuộc sống, cậu ấy là chủ nhà của tôi. Tôi thậm chí còn giữ tiền của cậu ấy, đã từng bảo đảm với ba mẹ chắc nịch rằng, tôi sẽ hạnh phúc! Những người xung quanh đều đã biết cậu ấy là người yêu của tôi. Tôi làm sao có thể rời khỏi cậu ấy đây?! Làm sao lại không hạnh phúc cho được đây?! Mà Đại Hùng thì đã kết hôn, chắc chắn là sẽ không thể cho tôi trú nhờ những lúc như thế này được nữa. Mọi chuyện cứ như một âm mưu đã được sắp đặt từ lâu, và hình như đã trúng mục tiêu mà kẻ chủ mưu định trước rồi.

Tôi lang thang một mình trên phố, ngẫm lại bản thân mình đúng là chẳng được cái nước gì. Một kẻ vô tích sự 30 tuổi đầu, đang công trên lưng món nợ 200 vạn, người yêu cũ là một tên khốn vừa cuồng vọng lại tự đại, mà người yêu hiện tại lại thần bí âm hiểm như hồ ly. Đời tôi quả đúng là bầy nổi ba chìm mà.

Tôi cứ bước đi vô mục đích, trong túi chỉ còn 50 đồng. Phen này mà rời khỏi Thư Trạch dù chỉ một ngày thôi cũng là cả vấn đề.

Lời ba nói hôm tết về thăm nhà vẫn còn vang vọng bên tai tôi.

“Nếu đã là lựa chọn của mi, là phúc hay họa thì mi đều phải tự gánh chịu lấy.”

Đúng vậy, nếu đã lựa chọn, thì phải tự mình gánh chịu. Tôi phải hạnh phúc! Tôi đã tự thề với lòng, và còn hứa với cả ba mẹ nữa rồi kia mà!

Đôi khi ‘hạnh phúc’ của con cái lại chính là một loại trách nhiệm đối với cha mẹ. Thế nhưng, mới chỉ không lâu trước đây, tôi còn tin tưởng vững chắc vào nghi ngờ ngay trước mắt, thì giờ đây, dường như nó càng ngày càng rời xa tôi.

Tôi lang thang như thế không biết bao lâu, mà tâm tình vẫn chẳng thể nào bình ổn. Tôi biết tôi không có gì xuất sắc, nhưng tôi sống một cuộc sống hoàn toàn nghiêm túc không làm gì sai trái, vì có gì lại cứ bị đời trêu cợt.

Khi tôi mười bốn tuổi, đối tượng đầu tiên mà tôi thầm mến là thành viên trong ban thể dục, một nam sinh cao lớn khỏe mạnh. Một đêm giữa cơn mơ tỉnh dậy, thấy quần trong đã bắt đầu ẩm ướt, tôi trốn trong toilet lặng lẽ khóc. Không ai hay biết ngày ấy tôi mười bốn tuổi, đã sợ hãi và kinh hoàng đến mức nào.

Hơn hai mươi tuổi, lần đầu tiên gặp một người ưu tú như Trữ Uy ở quán bar, tôi vui mừng cho rằng rốt cục mình đã có được hạnh phúc. Nhưng sau năm năm vướng mắc, tôi lại vác một thân thương tích cả về thể xác lẫn tinh thần mà rời khỏi nơi đó.

Gần ba mươi tuổi, tôi hai bàn tay trắng, buồn đời với đồng nợ trên vai. Ngay lúc tuyệt vọng nhất ấy lại gặp Thư Trạch dịu dàng giúp đỡ. Cậu dành cho tôi sự quan tâm cùng yêu thương sâu sắc khiến tôi ngỡ tưởng rằng liệu có phải cuộc đời mình đã sang một trang mới. Nhưng ai ngờ đâu, cậu ấy lại có nhiều bí mật không muốn chia sẻ với tôi đến thế.

Cuối cùng, tôi cũng dừng lại ở một nơi mà đứng đực mặt ra, quán bar trước đây thường lui tới. Tôi không phải kẻ thích sự mới mẻ, nhiều năm qua vẫn chỉ đi đến một bar duy nhất, và cũng chỉ uống một loại bia duy nhất.

Sáu năm trước, lần đầu tiên đến quán này, tôi gặp Trữ Uy, và bắt đầu một cuộc tình.

Lần cuối cùng đến đây là một năm trước, tôi gặp người tình một đêm, và kết thúc một cuộc tình.

Và giờ, sau một năm quay trở lại đây, tôi vẫn chẳng thể nào hình dung nổi tâm tình mình lúc này. Trên người chỉ có 50 đồng, còn chẳng đủ để uống một trận cho thỏa thích nữa.

Tôi ngồi ở quầy bar, mờ mịt và uể oải. Tôi không định chia tay Thư Trạch, mà ngược lại, tôi chỉ muốn hạnh phúc yên ổn mà sống cùng cậu ấy. Tôi tức giận, không phải vì cậu ấy ra tay quá nặng với Trữ Uy, mà vì không thể xác định vị trí của mình trong lòng cậu. Cậu ấy dường như là toàn bộ cuộc sống của tôi, mà tôi đối với cậu ấy lại chẳng khác gì một kẻ ngoài cuộc. Sau khi chia tay Trữ Uy, tôi càng thấy sợ hãi cái cảm giác phải chờ đợi như thế này. Tôi đã 30 tuổi, đã càng ngày càng không dám xác định liệu có thể tìm được hạnh phúc hay không khi cùng một người đồng giới có cùng cấu tạo thân thể và sinh lý như mình.

Tôi nhìn thứ chất lỏng màu hổ phách đang cầm trên tay, ngần ngừ nghĩ, không lâu sau, có người đi tới bên cạnh nhắc cốc bia khỏi tay tôi. Tôi bực tức ngẩng đầu, thì nhận ra Thư Trạch đang đứng trước mặt.

“Mao Mao, về nhà đi! Sau này đừng đến những nơi thế này nữa!” Thư Trạch nhìn tôi, ba phần thương cảm, bảy phần bất đắc dĩ.

“Sao cậu biết tôi ở đây?” Tôi vẫn ngồi im tại chỗ không có ý định đứng dậy. Từ khi sống cùng với Thư Trạch, tôi chưa từng đến đây lần nào.

“Hình như, tôi hiểu anh nhiều hơn anh tưởng tượng đấy.” Thư Trạch nâng cốc bia đặt sang chỗ khác, nắm tay tôi.

“Rốt cuộc cậu còn bao nhiêu chuyện muốn giấu tôi đây?”

“Dương Duệ, tôi yêu anh. Nhất định sẽ dùng hết khả năng để khiến anh hạnh phúc. Vậy còn chưa đủ sao? Còn muốn tôi phải nói ra những chuyện cũ không muốn nhắc tới nữa sao?”

Vẻ buồn bã trong mắt Thư Trạch khiến tôi khó chịu, tôi thích thấy cậu ấy ung dung tươi cười mà lộ ra đôi má lúm đồng tiền. Tôi ngồi trên chiếc ghế chân dài mà ôm cậu, đem mặt chôn vào ngực cậu.

“Thư Trạch, chúng ta nhất định phải hạnh phúc! Tôi đã hứa với ba mẹ, cậu cũng đã đáp ứng tôi! Thế nhưng, cậu như lúc này, khiến tôi thấy xa vời quá! Cứ tựa như cho tới bây giờ tôi vẫn chưa chân chính hiểu được cậu vậy! Tất cả đều chỉ như một màn kịch! Tôi sợ! Tôi đã sớm không còn lòng tin vào hạnh phúc nữa rồi!”

Giọng nói của tôi nhuốm vẻ nghẹn ngào. Mà Thư Trạch chỉ chặt chẽ ôm tôi, để đầu tôi chôn vào ngực cậu sâu hơn nữa, thật lâu vẫn không nói gì.

Sau đó, tôi cùng Thư Trạch về nhà. Tuy trong lòng bất an, nhưng không thể không yêu, Thư Trạch đối với tôi là như vậy.

Buổi tối, chúng tôi ôm nhau nằm, không làm gì, chỉ là trán chạm trán mà thôi.

“Mao Mao, đừng bao giờ đến quán bar đó nữa, càng không được uống rượu nữa!”

“Rốt cuộc cậu làm thế nào mà biết tôi ở đó? Lẽ nào... cậu chính là...” Tôi bỗng dưng bừng tỉnh, ngực bỗng dâng lên một ý nghĩ kỳ lạ khiến tôi giật nảy mình.

“Vậy là anh vẫn chưa nhớ ra tôi.” Thư Trạch cười khở.

“Người cùng tôi cái đêm một năm trước chính là cậu?” Mọi chuyện khiến tôi thực sự không thể tin được.

“Ừm.”

“Ngay từ lần đầu tôi đến Kỳ Tín, cậu đã nhận ra tôi? Cậu đã biết ngay từ đầu?”

“Tôi biết. Vẫn biết. Nhưng anh lại hoàn toàn không nhớ ra tôi.” Thanh âm mang chút đáng thương.

“Vì sao cậu không nói cho tôi biết?” Tôi tức giận trách.

“Tôi muốn anh tự mình nhớ ra.”

“Chúng ta quen nhau cũng nằm trong sắp xếp của cậu?”

“Không, chỉ là trùng ngay mục tiêu đã định trước mà thôi.”

“Vậy còn chuyện sống chung khi đó?” Tôi hỏi tiếp.

“Đã tính toán từ lâu!”

“Cậu còn có chuyện gì chưa nói cho tôi biết nữa không?”

“Rất nhiều, chờ sau này anh sẽ biết tất cả. Anh còn có cả đời để tìm hiểu, nên cứ từ từ không phải vội đâu. Hãy cho tôi một thời gian nữa, để tôi dần dần nói cho anh biết.” Thư Trạch cười cười, một tay ôm tôi, một tay xoa tóc.

Tôi đem mặt vùi vào trong lòng Thư Trạch, gấu gao ôm cậu, vô cùng giận dữ mà nói.

“Tôi tin cậu! Tôi tin chúng ta sẽ hạnh phúc! Ngoại trừ tin tưởng, tôi không còn lựa chọn nào khác! Vậy nên cậu nhất định đừng để tôi thất vọng!”

Có vẻ như những người trẻ nói ra hai chữ “cả đời” thật dễ dàng. Tuy đã tới từng này tuổi, nhưng tôi từ lâu đã không còn tin vào những lời hứa hẹn “cả đời” như thế nữa. Thế nhưng, lúc này, ngoài việc tin tưởng, thì còn biết làm thế nào đây?

“You have my word! (Tôi xin thề với anh)” Thư Trạch nghiêm túc nhìn tôi, trịnh trọng tuyên bố.

“Mẹ kiếp, đừng có mà hoa ngôn xảo ngữ!” Tôi vò đầu cậu trút giận.

Thư Trạch không chỉ là một kẻ cuồng công việc, mà còn là một nhà đầu tư thiên tài. Sau khi thành công mỹ mãn dự án sáp nhập hai công ty thực phẩm, cậu ấy được nhận một khoản hoa hồng kék xù, cũng từ đó mà nổi danh trong giới tài chính, trở thành một chuyên gia đầu tư trẻ tuổi đầy quyền lực và hứa hẹn. Cũng bởi những thành công ấy cậu Thư Trạch, mà hai chúng tôi càng bận rộn lu bù hơn. Rất nhiều công ty tìm đến Thư Trạch để cố vấn đầu tư, mà Thư Trạch cũng bận mặg liên tiếp nhận thêm case. May là tôi cũng đã tiến bộ không ít, về cơ bản có thể giúp Thư Trạch khá nhiều trong công việc.

Đã mấy tháng nay chúng tôi không về nhà đúng giờ tan tầm, mỗi ngày đều phải đi công tác xã giao liên tục. Thư Trạch thì chẳng nói làm gì, dù sao cũng còn trẻ trung sức dài vai rộng. Còn tôi mỗi ngày trở về đều mệt đến nỗi không nhắc nổi cả ngón tay ngón chân.

Hôm nay tôi cùng Thư Trạch đi gặp chủ tịch công ty Á Thái Âu để trao đổi tài liệu liên quan đến việc thôn tính một công ty nọ. Sau vài tiếng nói chuyện trong phòng làm việc của chủ tịch, chúng tôi chuyển sang một nhà hàng tiếp tục bàn bạc, sau đó lại từ nhà hàng chuyển sang quán bar. Ngay khi vị chủ tịch kia định đề xuất ý kiến chuyển sang một nơi khác thì cuối cùng Thư Trạch đã đứng dậy khéo léo từ chối, rồi kéo tay tôi về nhà.

Sau khi trở về, tôi tắm rửa qua loa rồi gục luôn trên giường mà ngủ. Lúc sau Thư Trạch cũng tắm xong leo lên giường. Cậu ấy xốc chăn lên, sau đó cởi áo ngủ của tôi ra. Tôi mơ mơ màng màng lâm bầm kháng nghị.

“Đừng quậy nữa, tôi đang mệt chết đây...”

“Bảo bối, khổ cực cho anh rồi! Tôi giúp anh xoa bóp nhé!”

Dứt lời, cậu ấy khóa ngồi trên hông tôi, hai bàn tay to lớn xoa bóp vai và lưng tôi. Cảm giác thoải mái dễ chịu khiến tôi phát ra một tiếng rên thật nhỏ. Trong lòng buồn bực, con người này, sao chuyện gì cũng có thể làm tốt như vậy?!

Thế nhưng, đôi vuốt sói chết tiệt ở phía sau tôi, hình như đang bắt đầu sờ mó làm loạn. Áo ngủ, thậm chí cả phía trong đồ lót của tôi cũng bị cậu ta lột xuống. Tiếp đó là những nụ hôn vụn vặt dịu dàng và âu yếm rơi xuống từ lưng xuống hông tôi.

“Này! Cậu định lấy luôn cái mạng già của tôi đó hả?!” Tôi quay người lại, tức giận trừng mắt liếc cậu ta, ngay cả sức lực đá cậu ta xuống giường cũng chẳng có.

“Mao Mao, lâu lắm rồi chúng ta chưa làm. Lần nào anh cũng như vậy, có phải là anh không thương tôi nữa không?”

Thư Trạch ôm tôi làm nũng, môi dán chặt lên ngực tôi không chịu buông.

“Vớ vẩn! Ai bảo cậu nhận một lúc cả đồng việc như vậy?! Ngày nào cũng làm việc liên tục làm tôi mệt chết đi được ấy. Vậy mà cậu còn có sức để làm cái chuyện này à?”

“Bảo bối à, hay tôi để anh về bộ phận cũ nhé! Nhìn anh khổ cực, tôi cũng đau lòng lắm!”

“Dù tôi có được nhàn rồi, thì cậu vẫn khổ cực, làm sao tôi không đau lòng cho được! Thật ra thì số tiền kiếm được từ case lần trước, nếu tiêu xài tiết kiệm thì cậu cũng đã có thể ung dung cả đời rồi, sao còn phải liều mạng như vậy nữa làm chi? Tiền, cũng đâu có quan trọng đến mức ấy.” Tôi ôm lấy khuôn mặt Thư Trạch, chân thành khuyên cậu ấy.

“Tôi biết. Thứ tôi cần không phải chỉ có tiền, mà là cơ hội.”

“Cơ hội gì?” Tôi mù mờ hỏi.

“Có được cơ hội thắng lợi, cơ hội mang lại hạnh phúc cho anh.”

Không đợi tôi hỏi thêm câu nào nữa, Thư Trạch đã cúi đầu hôn lên môi tôi, khóa chặt lấy tay tôi không cho tôi giãy giụa. Đêm nay xem ra lại bị cậu ta tập kích thành công rồi.

——o0o——

21. Chương 21

Thượng đế dựa vào cái gì mà định đoạt số phận con người?

Trong khoảng thời gian phụ giúp Thư Trạch ở công ty, tôi mệt đến nỗi cả ngày không vực nổi tinh thần. Cậu ấy nhìn thấy không đành lòng, nên cho tôi ba ngày nghỉ. Thực ra nếu tối hôm đó không bị cậu ấy lán qua lán lại cả đêm đến nỗi không đứng dậy nổi, thì tôi cũng chẳng muốn nghỉ đâu. Ở nhà, tôi nằm thẳng đến tận trưa, thấy hơi buồn chán. Bỗng chốc được giải thoát khỏi đồng công việc bộn bề, tôi lại thấy không quen! Vì công việc quá bận rộn, nên việc nhà cũng lười đưng tới. Sàn nhà đã phủ một lớp bụi. Tôi đứng dậy quyết định tận dụng ngày hôm nay rảnh rỗi để quét tước nhà cửa một chút. Lúc lại bàn ăn, tình cờ nhìn thấy lịch để bàn mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật Thư Trạch. Chết thật, xem chút nữa là tôi đã quên khuấy mất. Phải công nhận là về phương diện này mình đúng là kẻ hay đăng trí mà. Thảo nào hôm qua Thư Trạch lại cứ nằng nặc kêu tôi nghỉ ở nhà, chắc là muốn tôi có nhiều thời gian để chuẩn bị quà đây mà. Thằng nhóc này nhiều lúc tính tình thực chẳng khác gì trẻ con! Giả mà hôm nay tôi quên thật, thì chắc tiểu quỷ này sẽ hờn dỗi một trận cho xem!

Tôi nhìn đồng hồ, thời gian không còn nhiều nữa, liền vội vàng gọi điện đặt bánh gato. Về phần quà sinh nhật nên tặng cái gì, tôi vẫn chưa nghĩ ra a! Tiền lương mỗi tháng của tôi hơn phân nửa phải trả lại công ty, trong tay căn bản là chẳng có tiền. Huống hồ về mặt vật chất Thư Trạch cũng chẳng thiếu thốn thứ gì. Vậy phải làm sao bây giờ đây? Quẩn bách quá, tôi đành lên mạng hỏi ý kiến bạn bè xem có sáng kiến gì không, nhưng rốt cục vẫn chẳng kiếm ra cái gì hay ho! Nhưng, cuối cùng, có một tin nhắn phản hồi độc xông khiến hai mắt tôi sáng bừng: tự gói mình làm quà, dành cho cậu ấy một đêm tiêu hồn khó quên.

Um ~ Đúng là một món quà không những tiết kiệm tuyệt đối, mà còn tràn ngập thành ý! Cơ mà, một kẻ tướng mạo tầm thường tuổi tác cả xấp như tôi ở trước mặt Thư Trạch uốn éo ưỡn ẹo, vừa nghĩ đã thấy không khỏi nổi da gà! Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, đành dứt khoát quyết định không nghĩ đến vậy. Đầu tiên, tôi đi tắm rửa, sau đó *** nằm trên giường bày ra mấy tư thế liêu nhân, lấy điện thoại di động chụp vài pô diễm tình. Chụp xong, tôi chọn ra ba bức: bức thứ nhất là tư thế nằm trên giường, chặn đắp hờ hững chỉ lộ nửa thân trên; bức thứ hai chụp hai chân; bức cuối cùng chặn đã kéo ra gần hết hé lộ toàn bộ cơ thể không một mảnh vải che thân, chính giữa tiểu bảo bối còn bị tôi dùng bút vẽ hình một cái nơ bướm. Tôi cười thầm gửi ba bức ảnh này cho Thư Trạch, không biết phản ứng của cậu ấy sẽ ra sao nhỉ. Tôi hoàn thành xong công tác chuẩn bị này, cũng vừa lúc bánh gato được đưa tới! Thế nhưng, chờ mãi vẫn không thấy tin nhắn lại của Thư Trạch làm tôi có chút mất hứng. Chẳng lẽ bị tôi dọa sợ rồi chẳng?!

Nhưng, thật không ngờ chưa đầy hai mươi phút sau, Thư Trạch đã hấp tấp chạy về.

“Ồ, còn chưa tới bốn giờ cơ mà! Sao đã về rồi?” Tôi buồn bực hỏi.

“Lão yêu tinh nghịch ngợm, còn không phải vì anh sao?”

Thư Trạch hung hăng nói, sau đó cười tà tà đi về phía tôi. Ngay lập tức, những nụ hôn cực nóng đã rơi xuống môi tôi. Cậu ấy ôm tôi ném lên giường, cuối cùng giật phăng cái áo choàng tắm đang khoác trên người tôi.

“Không ngờ Mao Mao đại thúc nhà ta lại là một yêu tinh nghịch ngợm thế nha!”

Đầu lưỡi Thư Trạch vừa đùa giỡn với sự mẫn cảm của tôi, vừa cười một điệu cười rất chi là đứng đắn. Cái gì mà lão yêu tinh? Khó nghe chết được! Tôi trừng mắt nhìn cậu ta, lòng lại nghĩ tới hôm nay là sinh nhật cậu ta, thôi kệ không thêm chấp nữa.

“Sinh nhật vui vẻ! Tùy ý ngài hưởng dụng! Món quà này đã thể hiện được thành ý của tôi chưa thưa ngài?”

Tôi nằm trên giường, hai chân tách ra quần lên thắt lưng Thư Trạch, biếng nhác cười với cậu.

Đột nhiên Thư Trạch vỗ vỗ đầu một cái, nói, “À, đúng rồi, quên mất tiêu. Lúc tôi nhận được tin nhắn của anh có cả Daniel và Jason ở đó. Mấy bức ảnh động tình liêu nhân của anh đã vô tình bị hai người bọn họ thấy hết rồi!”

“A?!!!!!!” Tôi hét lên một tiếng, sợ đến nỗi rơi phịch xuống giường, mặt mũi tái mét.

“Hahahahaha, trông anh bị dọa cho sợ rồi kìa! Mặt mày tái mét thế kia, tôi đùa đó! Nếu có ai nhìn thấy bộ dáng gợi tình của anh thì tôi đã móc mắt họ ra rồi!”

Thư Trạch sung sướng lăn lên giường, ôm tôi chặt muốn chết. Khó khăn lắm tôi mới vắt hết mặt mũi mà làm ra cái món quà đó, vậy mà cậu ta còn hù tôi một trận hết cả hồn, đều thế không biết!? Bầu không khí gợi tình của buổi tối hôm đó bỗng chốc bị cậu ta làm cho tan thành mây khói. Tôi tức giận giơ chân đá cậu ta một cái, xoay người xuống giường, thế nhưng, chân còn chưa chạm đất đã bị cậu ta kéo lại.

“Mao Mao bảo bối à, đây là lần sinh nhật vui vẻ nhất của tôi đấy! Bây giờ tôi sẽ bắt đầu hưởng thụ món quà được nhận đó nha!”

Lửa dục hừng hực trong mắt Thư Trạch, đôi bàn tay với những ngón tay thon dài linh hoạt cùng đôi môi khêu gợi như đốt cháy da thịt tôi. Dục vọng ngủ say trong tôi dưới kỹ thuật điêu luyện của cậu ta đã bị khơi dậy. Tôi giơ chân lên chủ động gác lên vai cậu, dành lối cho cậu ấy đi vào mà xâm chiếm. Rồi theo từng tiết tấu luật động của cậu mà không nhận được tiếng rên rỉ. Thư Trạch ngậm cắn hai điểm nhỏ trước ngực tôi, ôm lấy thắt lưng tôi, cuối cùng, sau vài lần sát nhập đã để lại trong cơ thể tôi thứ tình hoa của cậu ấy.

“Mao Mao, anh là người đầu tiên dành cho tôi một ngày sinh nhật thật sự.” Thư Trạch gất gao ôm tôi, đầu vẫn chôn nơi gáy tôi, mà thứ đó của cậu ta vẫn ở trong cơ thể tôi không chịu rời khỏi.

“Từ nay về sau tôi sẽ luôn luôn cùng cậu đón sinh nhật.” Tôi xoa xoa lên mái đầu kia, đặt một nụ hôn lên vành tai cậu.

“Trước đây, lúc nào cũng chỉ có mình tôi. Nhưng vì vẫn luôn cô đơn, nên tôi đã không còn cảm thấy cô đơn nữa. Giờ thì đã có anh, không còn cô đơn, thì lại cảm thấy sợ cô đơn vô cùng.”

Tôi dịu dàng ôm lấy cậu dỗ dành, “Tôi nhất định sẽ luôn ở bên cậu, sinh nhật vui vẻ!”

Ngay từ đầu, cậu muốn được cùng với tôi, cũng bởi vì cô đơn sao?

Tôi khẽ thở dài, lòng thoáng cơn phiền muộn.

“A! Mừng tuổi mới nào, dậy cắt bánh gato đi!”

Một lát sau, tôi bò khỏi giường, lôi kéo Thư Trạch dậy theo.

“Anh còn mua cả bánh gato?”

“Đương nhiên rồi! Không có bánh sao gọi là sinh nhật?! Đợi một lát, tôi vào bếp làm ít mì trường thọ (*) đã nhé.”

“Được!”

Thư Trạch tủm tỉm cười nhìn tôi, đôi má lúm đồng tiền như tỏa ánh dương quang ấm áp.

Tôi vào bếp nhanh chóng nấu mì, chỉ một lát sau đã bung ra một bát mì nóng hôi hổi. Sau đó lôi bánh gato ra, cắm nến lên.

“Nói điều ước đi!” Tôi mỉm cười đến bên cạnh Thư Trạch.

“Chỉ được ước một điều thôi à?” Cậu ấy cong khóe miệng nhìn tôi.

“Ừm... Trông cậu ngoan ngoan thế này, thôi ngoại lệ, cho ước hai điều đấy!”

“Ờu ~ anh có phải thượng đế đâu.”

“Tôi có thể tặng cậu lời ước đó.”

Tôi tủm tỉm cười nhìn cậu ta, cậu ta liền ôm chầm lấy tôi mà nồng nhiệt hôn hít.

Ước xong, chúng tôi cũng cắt bánh gato, sau đó ăn mì trường thọ. Chưa ăn xong, điện thoại Thư Trạch đã reo. Cậu ta nhìn dây số trên màn hình, liền đứng dậy đi về phòng bắt máy. Vừa cúp máy xong là cậu ta vội vàng khoác áo định đi ra ngoài.

“Sao vậy? Cậu định đi đâu?” Tôi buồn bực kéo cậu ấy lại hỏi.

“Tôi có việc gấp, xong việc tôi sẽ về.” Cậu ấy sốt ruột giải thích qua loa một câu rồi đi.

“Tôi đi cùng giúp cậu nhé!” Tôi vừa định quay về phòng thay quần áo thì đã bị Thư Trạch kéo lại.

“Không cần, anh ở nhà chờ tôi về.” Nói xong liền vội vàng hoảng loạn chạy đi.

Không biết đã xảy ra chuyện gì mà một Thư Trạch luôn bình tĩnh lại thành ra như vậy. Tôi ở nhà mà lòng thấp thỏm đợi chờ cậu ấy. Cậu ấy ra khỏi nhà từ sáu giờ kém, mà giờ đã tám giờ rồi vẫn chưa thấy về. Tôi gọi điện thoại cho cậu ấy, lúc đầu không bắt máy, về sau còn thẳng tay tắt điện thoại. Tôi càng lo lắng hơn, nghĩ muốn ra ngoài tìm cậu ấy mà không biết đi đâu để tìm. Tôi không hiểu cậu ấy được như cậu ấy hiểu tôi. Tôi đứng bên cửa sổ nhìn về phía cổng, chờ đợi và đợi chờ. Thẳng đến mười hai giờ đêm, Thư Trạch mới mệt mỏi trở về. Lúc chiều còn sôi nổi lộn lộn trên giường với tôi như thế, giờ đã đột nhiên tang thương đi rất nhiều.

“Thư Trạch, đã xảy ra chuyện gì? Cậu làm sao vậy?”

Tôi vọt tới trước mặt Thư Trạch, cầm lấy tay cậu nồn nóng hổi. Cậu ấy chỉ nhìn tôi, trong mắt là một cổ bi thương không thể che giấu. Rồi cậu ôm siết lấy tôi, chặt đến nỗi xương sườn tôi phát đau. Tôi không biết cậu ấy tại sao lại như thế, chỉ theo bản năng mà ôm lại cậu ấy, nhẹ nhàng xoa xoa lưng cậu. Qua một lúc lâu, tôi mới nghe được tiếng khóc đang cố nén nơi cậu.

Đêm đó, Thư Trạch vẫn ôm lấy tôi, đem mặt vùi phía sau lưng tôi, không cho tôi nhìn thấy cậu ấy. Cái bộ dạng cố gắng nín nhịn nỗi bi thương tựa một đứa trẻ của cậu ấy khiến tôi càng không thể chịu đựng. Tuy rằng lo lắng, nhưng cũng biết rằng dù thế nào cậu ấy cũng không muốn nói, thì nhất định dù có hỏi gì cũng sẽ không nhận được câu trả lời. Vậy nên, tôi chỉ im lặng, thân thiết nắm lấy tay cậu.

Hôm sau, xuống giường làm bữa sáng, sau đó định cùng cậu ấy đi làm thì bị cậu ấy ngăn lại.

“Anh nghỉ ngơi đi! Tôi đã nói cho anh ba ngày nghỉ mà!”

Thư Trạch vuốt má tôi, cười cười. Nhưng cái nụ cười đó, lại vô cùng nhợt nhạt, chỉ sau một đêm, có cảm giác như cậu ấy đã già đi rất nhiều. Thư Trạch đi rồi, tôi vô lực ngồi lên sofa. Nỗi bi thương tràn ngập chẳng thể che giấu của cậu ấy khiến tôi khó chịu cùng bất lực lắm. Kỳ thực, hai người sống cùng nhau, khổ sở nhất không phải là cùng nhau gánh chịu thống khổ, mà là có thống khổ nhưng không thể chia sẻ cùng nhau.

Buổi tối Thư Trạch trở về, vẫn là bộ dạng buồn bã như thế, vậy mà vẫn cố nặn ra nụ cười khen tôi nấu ngon lắm. Chết tiệt! Nhìn cái hành động che giấu vụng về ấy, tôi quả thực hận không để vào đâu cho hết! Rốt cuộc, chuyện gì đã khiến cậu ấy trở nên như vậy? Trước kia cậu ấy làm cho Trữ Uy thua thảm hại như thế, cậu ấy vẫn che giấu rất giỏi. Nhưng lúc này, rốt cuộc là vì cái gì, mà ngay cả vẻ mặt bi thương cũng chẳng thể ẩn giấu đi được?!

“Cậu định không nói gì với tôi sao? Tôi là kẻ không thể khiến cậu tin tưởng như vậy sao?” Tôi nhìn Thư Trạch, ngực không nén nổi những bức rứt khó chịu.

“Dương Duệ, rốt cuộc Thượng đế dựa vào cái gì mà định đoạt số phận con người?”

Thư Trạch chuyển hướng chủ đề câu chuyện, coi như không nghe thấy câu hỏi của tôi, ánh mắt mờ mịt nhìn ra ngoài cửa sổ. Thực không hiểu, vì sao cậu ấy lại hỏi tôi như thế.

“Có lẽ là... lấy lương thiện và bất lương làm chuẩn chẳng!”

“Vậy những con người bất hạnh là vì họ không lương thiện sao?”

“Cũng không phải thế. Tôi không biết... thực ra tôi là người theo chủ nghĩa vô thần. Nên tôi nghĩ số phận là do chính mình nắm giữ mà thôi.”

“Nhưng khó lắm... Có những người, ngay từ nhỏ số phận đã được định đoạt là phải như thế rồi...” Ánh mắt Thư Trạch trở nên trống rỗng, khiến tôi càng bất an lo lắng.

“Thư Trạch, rốt cuộc cậu bị làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Nói cho tôi biết đi!” Tôi sốt ruột hoảng loạn lắc lắc cánh tay cậu.

“Dương Duệ, món nợ 200 vạn với công ty, anh không phải trả nữa đâu.” Cuối cùng, Thư Trạch đem ánh mắt chuyển về phía tôi.

“Vì sao?” Tôi không hiểu.

“Tôi không giấu anh nữa. Thực ra 200 vạn đó là cá nhân tôi cho anh vay. Số phận quả thực kỳ diệu đúng không? Tôi về nước chưa được bao lâu, quán bar đầu tiên bước chân vào hóa ra lại là một gay bar. Anh ngồi ở chỗ quầy bar say như chết, ngã vào trong lòng tôi vừa khóc vừa cười, ôm chặt cổ tôi chẳng chịu buông. Anh khi đó trông rất bi thương, nhưng lại đáng yêu vô cùng. Khi chúng ta phát sinh quan hệ, tôi còn không nhớ rõ chính mình vì sao lại lên giường cùng anh. Sáng sớm tỉnh lại thì anh đã biến mất rồi. Tôi vẫn nghĩ rằng chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau, nhưng chỉ vài ngày sau đó, anh đột nhiên lại đi đến Kỳ Tín vay tiền. Tôi đã biết đây là số phận, tôi đưa tiền nhờ Trương Khắc cho anh vay, sau đó cùng anh ký hợp đồng, đem anh giữ lại bên mình. Thực ra tôi đã luôn lừa dối anh. Anh có giận tôi không?”

Tôi nhìn Thư Trạch, nắm tay cậu lắc đầu, “Không sao cả.”

Hôm sau, tôi không nghỉ ở nhà nữa, mà cùng đi làm với Thư Trạch. Từ đó đến trưa cậu ấy đều nhốt mình trong phòng làm việc, không nhúc nhích một chút nào. Đến chiều lại đột nhiên chẳng nói chẳng rằng chạy đi đâu mất. Thế nhưng, đến lúc tan sở thì cậu ấy lại rất đúng giờ lái xe đến công ty đón tôi về nhà.

Sau khi về nhà, cậu ấy móc từ trong cặp ra một túi hồ sơ đưa tôi, “Tặng anh.”

Tôi mở ra xem, hóa ra là giấy tờ căn nhà chúng tôi đang ở trọ. Tên chủ hộ đã đổi thành tôi, “Đây là ý gì?”

“Căn nhà này tặng cho anh.”

“Vì sao lại tặng tôi nhà? Còn cả 200 vạn, vì sao không cần tôi trả nữa?” Tôi mù mờ không hiểu.

“Dương Duệ, chúng ta chia tay đi.”

Thư Trạch nhìn tôi, nhẹ nhàng nói. Sau đó xoay người, rời đi.

——o0o——

(*) Mì trường thọ: một loại mì truyền thống của người Trung Quốc. Thường có trong ngày sinh nhật hoặc lễ mừng thọ vì hình như sợi của nó rất dài, mang ý nghĩa chúc cho người đó sống lâu, sống thọ

22. Chương 22

Con người cứ chấp nhất muốn tìm ra sự thật, mặc dù sự thật có không tốt đẹp gì đi chăng nữa!

Chia tay? Vì sao đột nhiên lại nói muốn chia tay? Tôi hoàn toàn ngây ngẩn cả người!

Chờ tôi lấy lại tinh thần đuổi theo thì Thư Trạch đã lái xe đi mất. Tôi từ trước đến nay đều không phải là kẻ sống chết không buông, dù có bị cạy răng cũng sẽ cố nuốt tất cả vào trong bụng, cái chuyện hèn mọn cầu xin tái hợp tôi không làm được. Thế nhưng lần này thì khác, Thư Trạch nhất định là đã gặp phải chuyện phiền phức nào đó.

Hôm sau vừa đến công ty tôi liền vội vàng chạy vào phòng làm việc của Thư Trạch, nhưng căn phòng chỉ còn là trống không. Đến giờ khắc này thì tôi đã thực sự lo sợ, vội đi tìm Trương Khắc, chưa gõ cửa đã vọt thẳng vào.

“Tổng Thư Trạch đâu? Cậu ấy đã đi đâu rồi?”

“Cậu ta xin nghỉ việc rồi. Cậu đến cũng thật đúng lúc, tôi cũng đang muốn gặp cậu. Chuyện 200 vạn chắc cậu cũng đã biết. Bây giờ sẽ khôi phục lại đầy đủ tiền lương cho cậu, tạm thời cậu vẫn cứ làm trợ lý đi, sau này tôi sẽ đề bạt cậu thay chỗ của Thư Trạch. Tiền lương mỗi tháng là 5200.” Trương Khắc nhìn cũng không thèm nhìn tôi lấy một cái, ung dung uống cà phê, mắt dán lên màn hình vi tính.

“Cậu ấy xin nghỉ việc đi đâu? Thân phận của cậu ấy tuyệt đối không đơn giản đúng không? Bằng không sao anh có thể dung túng cậu ấy như vậy được?”

“Haha, xem ra cậu cũng không ngu ngốc đến mức hết thuốc chữa!”

“Rốt cuộc cậu ta là ai?”

“Nếu cậu muốn biết, vậy thì tự tìm cách đi. Tôi không có nghĩa vụ phải nói cho cậu.” Trương Khắc liếc mắt nhìn tôi, cười như tôi thiếu nợ anh ta cái gì.

“Anh không nói thì thôi, tôi sẽ tìm ra cậu ấy!” Tôi liếc nhìn anh ta một cái, vừa định rời đi thì bị anh ta gọi lại.

“Chờ một chút, đừng nói là cậu định ngay trong giờ làm việc bỏ ra ngoài tìm cậu ta đấy chứ?” Trương Khắc nhìn tôi chăm chăm.

“Đúng thì sao? Anh định sa thải tôi?” Tôi hỏi lại.

“Hoàn toàn không, cậu ấy không giao phó cho tôi là được sa thải cậu, nhưng cậu cũng nên một vừa hai phải thôi.”

“Không tìm thấy cậu ấy tôi không thể an tâm làm việc, anh cứ trừ vào tiền lương của tôi là được.”

“Chỉ cậu ta mới có tư cách trừ tiền lương của cậu. Những gì tôi có thể nói cũng chỉ được đến thế thôi.” Trương Khắc nói xong, khoát khoát tay ý bảo tôi ra ngoài.

“Cảm ơn.” Tôi cảm kích nói.

Tôi biết đi đâu tìm cậu ấy đây? Trương Khắc nói chỉ có cậu ấy mới có tư cách trừ lương của tôi, vậy tức là địa vị tại công ty không hề thấp, chẳng qua thích nên mới làm trưởng phòng đầu tư mà thôi. Trương Khắc dung túng cho cậu ấy như vậy, khả năng lớn nhất có thể là cậu ấy là con cái của thế gia sở hữu Kỳ Tín. Không phải là tôi không nghĩ đến khả năng này, nhưng nghe Thư Trạch kể lại những điều đã trải qua trong

quá khứ thì lại không có vẻ gì là cậu ấm gia đình giàu có. Còn một chuyện nữa, người đàn ông hai lần trước đến tìm cậu ấy là ai?

Càng nghĩ tôi càng hoang mang, trước đây tôi chỉ biết Kỳ Tín là một công ty tư nhân ở Hongkong, Trương Khắc là Tổng giám đốc. Về phần nhân vật tai to mặt lớn đứng đằng sau là ai, tôi chưa từng để ý. Hiện tại xem ra cần phải tìm hiểu cho rõ ràng rồi.

Tôi chạy vội tới phòng tài liệu, tìm được một bộ tư liệu ở đó mới hiểu ra đáp án. Trương Khắc tuy là người đại diện về mặt pháp lý, cũng là chủ tịch. Nhưng trên thực tế Kỳ Tín không có chủ tịch, Trương Khắc chỉ là được hội đồng quản trị trao quyền điều hành mà thôi. Mà cổ phần Trương Khắc có trong công ty thực ra cũng rất nhỏ. Phần lớn lượng cổ phần còn lại là do Thư Trạch cùng một người nữa là Tổng Trì Viễn và các nhân vật khác nắm giữ.

Vậy Tổng Trì Viễn này là ai? Người này cũng mang họ Tống. Đáng tiếc là dù tìm thế nào cũng không hề có thêm chút tư liệu nào về nhân vật này. Không còn cách nào khác, tôi bèn nghĩ đến việc thử vận lên mạng tìm kiếm. Không ngờ lại tìm ra được! Nhưng khi nhìn thấy ảnh của Tống Trì Viễn, tôi không khỏi giật mình, người có tên Tống Trì Viễn này đích thị là người đàn ông trung niên thần bí lần trước đến tìm Thư Trạch. Mà lai lịch của ông ta lại càng đáng kinh ngạc, ông ta và hai người em trai là Tống Trì Bân, Tống Trì Thành, hai cô em gái là Tống Trì Đình, Tống Trì Thực cùng đứng đầu tập đoàn Tống thị đại danh鼎鼎. Tống thị là tập đoàn đứng đầu Hương Cảng trong lĩnh vực thương mại tổng hợp, kinh doanh rất nhiều mặt hàng, trong rất nhiều lĩnh vực khác nhau, nhưng đa số là các sản phẩm phục vụ ăn uống. Tống Trì Viễn mặc dù có không ít cổ phần trong Kỳ Tín, nhưng thực chất Kỳ Tín lại không thuộc Tống thị.

Tìm ra được đầu mối này, mọi chuyện dường như bắt đầu từ trong bóng tối hiện ra. Như vậy là cú điện thoại mà Thư Trạch nhận vào hôm sinh nhật, là do Tống Trì Viễn gọi tới? Trước hết tôi nhất định phải làm rõ việc này đã, tìm được số điện thoại, gặp được Tống Trì Viễn, là tôi có thể hi vọng biết được chân tướng sự việc.

Tôi đi tìm cái di động trong phòng khách, định tra xem cuộc gọi Thư Trạch nhận hôm đó là từ số nào. Nhưng vì không biết mật mã của cậu ấy, nên chỉ có thể ngồi mò mẫm pass. Thử mấy cái pass hay dùng, cả ngày sinh nhật của cậu ấy cũng không được, cuối cùng, tôi thử nhập số ngày sinh của mình, không ngờ là đúng. Tìm ra được phần ghi lại cuộc gọi lúc 17:48 hôm đó, là một dãy số lạ, hơn nữa số điện thoại này còn đã duy trì liên lạc với Thư Trạch từ trước hôm sinh nhật cậu ấy.

Tôi ghi lại số máy này, sau đó quay số. Nhưng bất ngờ là người tiếp điện thoại tôi không phải là Tống Trì Viễn, mà là một thám tử tư.

Tôi mang theo một bụng nghi vấn tìm đến văn phòng thám tử, hi vọng có thể tìm được manh mối nào đó.

“Chúng tôi có thể giúp gì được anh?” Vị thám tử họ Trương mời tôi vào phòng làm việc.

“Tôi chỉ muốn biết có phải có một vị tiên sinh tên là Tống Thư Trạch đã nhờ các anh điều tra chuyện gì đó phải không?” Tôi đi thẳng vào vấn đề chính.

“Xin lỗi, mọi thông tin về khách hàng chúng tôi không được phép tiết lộ.”

“Thế này đã tiết lộ được chưa?” Tôi cười cười, rút một xấp tiền mặt từ trong cặp ra đặt trước mặt anh ta, “Cậu ấy đã nhờ các anh điều tra những gì?”

“Tôi nói rồi, chúng tôi không tiết lộ thông tin của khách hàng.” Anh ta vẫn kiên định với nguyên tắc nghề nghiệp của mình.

“Vậy nếu tôi trả tiền nhờ các anh điều tra về Tống Thư Trạch? Case này các anh có nhận không?”

“Nhận! Chỉ cần anh trả tiền. Tống tiên sinh đã trả chúng tôi 6 vạn nhờ giúp đỡ. Nếu anh trả gấp đôi, tôi sẽ giúp anh.”

Phi! Thực đúng là biết cách bắt chẹt người khác! Trước đồng tiền thì mấy thứ nguyên tắc nghề nghiệp này nó cũng chẳng là cái đinh gì gì. Có điều, 12 vạn thì tôi biết kiếm đâu đây?!

“Thực ra anh không nói tôi cũng biết, cậu ấy nhờ anh tìm một người phụ nữ phải không?”

Lần trước tôi đứng ngoài cửa nghe lén cuộc nói chuyện của Tổng Thư Trạch với Tổng Trí Viễn, mơ hồ biết được Thư Trạch đang tìm một người phụ nữ, vậy thì cậu ta tìm đến sự giúp đỡ của thám tử tư 80% là có liên quan đến người đó.

“Xin lỗi, thứ cho tôi không thể nói.”

Thật là một tên chết tiệt mãi không chịu phọt ra câu nào. Tôi thở dài, lấy hết số tiền có trong cặp ra.

“Anh chỉ cần nói cho tôi biết quan hệ của người phụ nữ đó và cậu ấy, số tiền này đều là của anh, những cái khác tôi sẽ không hỏi nữa.”

Đôi mắt hám tiền nhìn chăm chăm số tiền trong tay tôi, không ngần ngại cầm luôn cho vào trong túi, sau đó đối tôi cười cười, “Dù thế nào thì cô ta cũng sẽ không phải là tình địch của anh.”

“Làm sao anh biết tôi và cậu ấy...” Tôi quăn bách hỏi.

“Đừng quên nghề của tôi là gì!” Anh ta đắc ý đáp.

Tuy rằng tên thám tử kia không cung cấp thêm cho tôi tin tức nào có giá trị, nhưng cũng may là không phải về tay không. Người phụ nữ đó nếu không phải là tình nhân của Thư Trạch, vậy khả năng lớn nhất là người nhà rồi. Trong chuyện này, Thư Trạch tuyệt không nói một chút nào, quả thực là càng đáng nghi. Nếu là người nhà, thì có lẽ là chị em gái hoặc mẹ. Chỉ tiếc tôi không biết tuổi của người phụ nữ đó, không thì cơ bản đã có thể khẳng định được rồi. Như vậy, hiện tại nhân vật then chốt nhất rốt cuộc lại quay về Tổng Trí Viễn. Có điều tôi không biết phải làm thế nào để tìm Tổng Trí Viễn. Hơn nữa Thư Trạch có thể đi đâu? Cậu ấy từ chức rồi giao căn nhà cho tôi. Không phải là cậu ấy định rời khỏi D thành đấy chứ? Nghĩ đến đó, lòng tôi càng hoảng loạn hơn, phải mau chóng tìm được Tổng Trí Viễn mới được.

Tôi lần thứ hai chạy về công ty, hiện tại, người duy nhất có thể giúp tôi tìm được Tổng Trí Viễn chỉ có Trương Khắc.

“Cho tôi số điện thoại của Tổng Trí Viễn. Tôi biết anh quen ông ta!” Tôi đứng trước mặt Trương Khắc nhìn anh ta.

“Haha, tìm ra cũng nhanh đấy! Nhưng cậu tìm tôi cũng vô dụng thôi, chuyện của mấy người tôi không muốn nhúng tay.” Trương Khắc bắt lực cười với tôi.

“Không cần anh phải nhúng tay! Chỉ hỏi anh một số điện thoại cũng không được sao?”

“Nói cho cậu biết số điện thoại cũng coi như là nhúng tay vào rồi.”

Tôi tức giận trừng mắt nhìn anh ta, nhưng chẳng nghĩ ra cách nào khác! Sự thật sờ sờ trước mắt chỉ cách một tờ giấy mỏng nữa thôi, vậy mà một tờ giấy ấy thôi tôi cũng không thể nào dỡ xuống được. Tôi uể oải ngồi trong phòng làm việc, đoán xem Thư Trạch giờ đang ở đâu, làm chuyện gì, có nhớ đến tôi hay không. Tôi trước sau vẫn không tin Thư Trạch muốn chia tay tôi là bởi vì thay lòng đổi dạ. Trong lúc tôi đang ngây ngốc thất thần, di động trong túi rung. Tôi tưởng là Thư Trạch vội vàng móc ra xem, kết quả lại là một dãy số xa lạ.

“Alo, ai đấy?”

“Là Dương tiên sinh phải không? Tôi là Tổng Trí Viễn.”

Từ trong điện thoại truyền đến một thứ giọng không chuẩn tiếng phổ thông. Lòng tôi đột nhiên căng thẳng, không ngờ ông ta lại chủ động liên lạc với tôi. Nhưng ông ta tìm tôi có chuyện gì?

“Vâng, tôi là Dương Duệ. Tôi cũng đang muốn tìm ngài.”

“Tôi vừa từ Hương Cảng qua đây. Chúng ta gặp mặt nói chuyện nhé.”

Tôi và Tổng Trí Viễn không hẹn gặp ở bên ngoài, mà là hẹn ở trong nhà Thư Trạch, đương nhiên hiện tại đã đứng tên tôi.

“Ngài tìm tôi có chuyện gì?” Tuy rằng tôi muốn gặp ông ta, nhưng ông ta cũng tìm tôi thì thực là kỳ quái.

“Tôi nghe Trương Khắc nói Thư Trạch đã từ chức. Cậu có biết cậu ta đi đâu không?”

“Không biết, tôi tìm ngài cũng là đang muốn hỏi về việc này.”

“Cậu không biết? Cậu không phải bạn trai nó sao?! Sao lại không biết?” Tổng Trí Viễn nhíu mày hỏi.

“Hóa ra là ngài đã biết quan hệ của chúng tôi. Tôi đây cũng rất muốn được tỉnh giấc quan hệ của ngài và cậu ấy được không?”

“Cậu nghĩ chúng ta có quan hệ gì?” Tổng Trí Viễn hỏi lại.

“Ngài là cha cậu ấy?”

“Cha?! A! Thật không hiểu sao cậu lại có thể là bạn trai của nó được đây! Cậu ngoại trừ biết tên của nó là Tổng Thư Trạch, thì còn cái gì nữa không?” Tổng Trí Viễn cười nhạt, trong mắt tràn đầy mỉa mai.

Tôi không nói lại được gì, vô cùng xấu hổ.

“Tôi không phải là cha nó, mà là anh trai nó.”

Anh trai? Tuổi tác ông ta đáng làm cha của cậu ấy hơn ấy chứ! Mà quan trọng nhất là, nếu như ông ta là anh của Thư Trạch, vậy tức là Thư Trạch cũng là một thành viên của tập đoàn Tổng thị. Nhưng xem tài liệu trên mạng, thành viên ban giám đốc đâu hề có tên Thư Trạch. Hơn nữa, xét theo gia phả của Tổng gia, anh chị em của Tổng Trí Viễn hẳn là sẽ lấy đệm “Trí”, mà tên của Thư Trạch hiển nhiên lại không có trong gia phả. Vậy nói cách khác, Thư Trạch rất có thể là con riêng bên ngoài. Hóa ra là như vậy, trách không được cậu ấy nhất định không nói với tôi về chuyện này!

Tổng Trí Viễn nhìn biểu tình của tôi, biết tôi đã đoán được đại khái, liền nói tiếp.

“Cha tôi thời còn trẻ có một khoảng thời gian ra Hương Đảo kinh doanh, trở nên giàu có ở đó. Ông ấy có ba bà vợ, bốn con trai, hai con gái. Thư Trạch là đứa con út của ông.”

“Vậy mẹ của Thư Trạch thì sao? Hẳn là bà ấy không sống cùng cha ngài?”

“Cậu đoán không sai. Bà ấy là người phụ nữ cha gặp gỡ lúc sang D thành bàn chuyện làm ăn. Nhưng sau đó cha lại chỉ mang về một mình Thư Trạch, mà không dẫn theo người phụ nữ đó về. Cha cũng không hề nhắc đến bà ta, lại càng không cho phép bất luận kẻ nào đề cập đến bà. Thái độ của ông đối với Thư Trạch cũng rất lạnh nhạt. Trong đại gia tộc của chúng tôi, không có sự chăm sóc của mẹ, cũng không có sự che chở của cha, tuổi thơ cũng chẳng được vui sướng. Kỳ thực chúng tôi cũng đều phải trải qua như thế, nhưng Thư Trạch có phần khổ hơn mà thôi. Năm tám tuổi, cậu ấy bị cha gửi sang Mỹ học và ở trong ký túc trường, mười tám tuổi cắt mọi viện trợ về kinh tế đối với cậu ấy. Cậu ấy đã tự mình đi làm kiếm tiền hoàn thành xong mấy năm đại học. Đối với Tổng gia, cho đến giờ cậu ấy không có một chút cảm tình nào. Tôi vốn tưởng rằng cậu ấy sẽ ở lại Mỹ, không ngờ tốt nghiệp xong cậu ấy lại về D thành. Về phần cậu ấy trở về làm gì, cậu hẳn là cũng đoán được!”

“Cậu ấy trở về để tìm mẹ. Ngay cả chuyện mẹ cậu ấy là ai ngài cũng không biết?”

“Tôi không có hứng thú muốn biết. Tuổi tác Thư Trạch cũng gần với con tôi. Còn hơn cả em trai, tôi coi nó như con mình vậy. Tôi đã sớm biết quan hệ của hai người, Thư Trạch vốn chẳng bao giờ xin xỏ điều gì. Thế nhưng vì anh, nó đã hai lần cầu xin tôi. Về sau tôi mới biết được, nó mượn số tiền đó là để giữ lại anh bên mình. Lần thứ hai, nó nhờ tôi sai người đến đồn cảnh sát đem người ra cho dù có phải động chạm đến cảnh sát. Kỳ thực trong nhà có một người là đồng tính luyến ái cũng chẳng phải chuyện thơm tho gì, muốn chia rẽ các người rất dễ. Có điều tôi đã không làm vậy, Thư Trạch sẽ rất cô đơn. Nếu như cậu có thể giúp nó bớt cô đơn hơn, tôi nguyện ý mở một mắt nhắm một mắt (nhắm mắt cho qua). Nhưng mà, xem ra hiện tại, tôi đã có chút đánh giá cao cậu mất rồi.”

“Tôi sẽ tìm được cậu ấy! Sẽ không để cậu ấy phải cô đơn nữa!”

Tôi hứa với Tổng Trí Viễn, càng là đối với chính mình đặt một lời hứa.

——oOo——

23. Chương 23

Đối mặt với tình yêu, đừng cố tỏ ra mạnh mẽ

Mọi chuyện dần dần sáng tỏ hơn. Thế nhưng vẫn có vài điểm tôi không thể hiểu nổi. Nếu như cha Thư Trạch đã cưới ba bà vợ, vậy thì cưới thêm một người nữa cũng đâu có sao? Cha cậu ta vì sao lại đối xử lạnh nhạt với Thư Trạch như thế? Nếu như Thư Trạch đã tìm được mẹ rồi, vậy thì là chuyện vui chứ, sao lại muốn chia tay tôi? Chẳng lẽ cậu ấy đã thực sự thay lòng đổi dạ?!

Sau một hồi thất thần, Tống Trí Viễn đưa danh thiếp cho tôi, “Nếu cậu tìm được Thư Trạch, thì hãy báo tôi biết.”

Tôi nhận danh thiếp, gạt đầu, lại hỏi, “Còn một điều tôi muốn biết. Kỳ Tín không thuộc về tập đoàn Tống thị, nhưng sao ngài và Thư Trạch lại có nhiều cổ phần như vậy? Còn nữa, vì sao trước giờ toàn là ngài đến tìm Thư Trạch mà không phải là cha mấy người?”

“Cậu phải biết rằng, cha tôi đã ngoài bảy mươi. Ông ấy đã sớm không quản được Thư Trạch nữa rồi. Tục ngữ thường nói ‘trưởng huynh như phụ’ (anh cả như cha), lẽ tự nhiên là tôi không thể không quan tâm đến nó. Kỳ Tín đích xác không thuộc về tập đoàn Tống thị, mà là một công ty độc lập, cũng là món quà mà tôi và cha dành cho Thư Trạch. Chẳng qua là ban đầu nó không hề biết, về sau đã biết được, nhưng vì cậu, nó đã không rời đi. Thằng nhóc này từ trước tới nay đều rất không muốn có quan hệ gì với Tống gia! Vốn dĩ từ đầu tôi không có cổ phần trong Kỳ Tín, nhưng lúc trước nó hỏi mượn tôi 200 vạn, rồi nói dùng cổ phần công ty để gán nợ. A, giờ thì hay rồi! Ngay cả công ty nó cũng không cần, lặn mất tăm mất tích!”

Tống Trí Viễn tức giận nhú chặt mày, bọn họ thật không hổ là anh em ruột, ngay cả vẻ mặt cũng rất giống nhau.

Tống Trí Viễn đi rồi, tôi lại rơi vào một mớ mờ mịt. Tôi biết đi đâu tìm Thư Trạch đây?! Sống cùng với cậu ấy lâu như vậy, cậu ấy không có nơi nào đặc biệt thường đến. Bình thường chúng tôi đa số toàn là ra siêu thị mua sắm, đến chợ mua thức ăn, nếu không cũng chỉ là vội vàng vàng đến công ty làm rồi đi công tác. Lòng phiền muộn, tôi khoác áo rời khỏi nhà. Kỳ thực tôi cũng chẳng biết mình sẽ đi đâu, chỉ là trước giờ căn nhà luôn có hai người, giờ chỉ còn một mình, khiến tôi ghen ứ khó chịu. Tôi lang thang bên ngoài, bỗng nhiên nhớ tới quán bar nơi lần đầu chúng tôi gặp nhau, cũng là nơi duyên phận chúng tôi bắt đầu.

Tôi đẩy cửa đi vào quán, nhưng không tìm được người tôi mong đợi. Tôi ngồi vào một góc quán, chỗ có thể nhìn ra phía cửa, gọi một chai bia. Giữa bóng tối lơ mơ của quán lấp lóe ánh sáng xanh nhàn nhạt từ những chiếc đèn trần, bên tai là giai điệu bài hát mà tôi còn nhớ tên, “It’s not goodbye” (*)

How would I ever go on?

Without you there’s no place to belong

Well someday love is going to lead you back to me

but till it does I’ll have an empty heart

Tôi phải làm sao để sống tiếp?

Thiếu vắng người, chẳng còn nơi đâu để thuộc về,

Dẫu một ngày nào đó, tình yêu sẽ đem người về bên tôi,

Nhưng cho đến khi ấy, trái tim tôi vẫn chỉ là một khoảng trống

Đây là nhạc phim “Queer as folk” (**), bài hát mà tôi thích nhất. Vậy mà lúc này đây, ngồi tại nơi đây, nghe bài hát đó lại khiến tôi khó chịu lạ kỳ.

Khách trong quán không đông, có lẽ chỉ là đến để giết thời gian, tìm kiếm bạn tình. Tại quầy bar lúc này đã có một đôi đang bắn tin hiệu cho nhau. Một thanh niên cao gầy khoảng hai mươi và một người lớn tuổi hơn, trên dưới ba mươi tuổi gì đó, đang vận tây trang công sở. Đây là khu vườn để người ta thoải mái thể hiện tình cảm mãnh liệt. Mà mới đây tôi cũng đã có một mối tình cũng bắt đầu từ nơi này.

Một lần xích mích, Thư Trạch tìm được tôi ở đây. Mà giờ, tôi liệu có thể tìm được cậu ấy ở đây không?!

Chỉ tiếc Thư Trạch mà tôi đợi chờ thì chẳng thấy, chỉ thấy không ít những kẻ mon men lại gần. Ở đây vốn là vậy, chỉ cần liếc thấy, tất cả đều sẽ không bỏ lỡ bất kì cơ hội nào. Tôi ngồi cho đến khi quán bar đóng cửa, Thư Trạch vẫn không xuất hiện. Khổ sở, vì sao cậu ấy có thể dễ dàng tìm được tôi như thế, trong khi tôi muốn tìm cậu ấy, lại khó khăn đến vậy! Đúng như lời Tổng Trì Viễn nói, tôi ngoại trừ biết cậu ấy có cái tên Tổng Thư Trạch, thì chẳng hề biết điều gì về cậu ấy nữa cả.

Liên tiếp vài ngày sau đó, ban ngày tôi đi loanh quanh tìm kiếm tung tích Thư Trạch, buổi tối lại đến quán bar cầm sào chờ nước. Tôi nghĩ nếu Thư Trạch đã tìm được mẹ, thì trong khoảng thời gian ngắn nhất định vẫn chưa rời D thành. Cậu ấy rời đi không hề mang theo thứ gì, chỉ phiếu cùng sổ tiết kiệm đều vẫn do tôi giữ. Tiền mà cậu ấy mang theo trong người chắc cũng có một ít tín dụng mà thôi. Cậu ấy từ chức, hẳn là sẽ tìm việc làm mới. Tốt xấu gì tôi cũng từng là trợ lý của cậu ấy, biết rằng trước đây có không ít công ty muốn cậu ấy đầu quân về chỗ họ. Vì vậy theo manh mối này, tôi hạ quyết tâm tìm ra cậu ấy!

Công sức vò võ bao lâu quả là không phụ lòng người, cuối cùng tôi cũng tìm ra được Thư Trạch vừa mới nhậm chức tổng giám đốc một công ty đa quốc gia chi nhánh tại D thành. Tìm được thông tin này, tôi kích động thiếu chút nữa đã nhảy cẫng lên. Thế nhưng, hiện tại tôi không định vội vàng mà lập tức đi tìm cậu ấy. Tôi phải âm thầm tiếp cận cậu ấy, đem tất cả mọi chuyện phơi bày thật rõ ràng, tránh đánh rần động cổ cậu ấy lại chạy mất tiêu. Sau khi tìm được nơi công tác của cậu ấy, tôi còn nắm rõ nơi ở, các nơi thường lui tới. Cậu ấy rời đi mang theo ô tô, nên tôi lên mạng kiểm tra xem có bản ghi chép nào về cậu ấy hay không, muốn biết cậu ấy thường hoạt động ở nơi nào. Quả nhiên tra ra được hai bản ghi chép gần đây về việc cậu ấy đỗ xe trái quy định. Nhưng không ngờ địa điểm lại là khu nhà trọ gần công ty Kỳ Tín của chúng tôi.

Sống mũi cay cay, tôi biết, Thư Trạch vẫn thường âm thầm quay về dõi theo tôi.

Về cơ bản, tôi coi như không quan tâm gì đến công việc tại Kỳ Tín. Không có Thư Trạch ở bên, tôi không có tâm tình công tác. Dù sao thì Trương Khắc cũng đã nói sẽ không sa thải tôi. Tôi thuê một chiếc xe, vừa theo dõi Thư Trạch, vừa phải đề phòng lúc nào cậu ấy sẽ đột nhiên quay về nhìn tôi. Rất nhanh tôi đã biết địa chỉ của cậu ấy, là căn nhà mà công ty hiện tại cấp cho cậu ấy. Nhưng hình như cậu ấy không sống cùng với ai, vì lúc nào tôi cũng thấy cậu ấy chỉ ngồi trong xe ăn qua loa ít sandwich hoặc vài thứ linh tinh khác cho bữa sáng và bữa tối. Nếu cậu ấy đã tìm được mẹ, vậy thì phải ở cùng bà ấy, hẳn là sẽ không phải sống như vậy mới phải.

Tôi ngồi trong taxi từ xa xa nhìn cậu ấy đang đi ra khỏi công ty. Cậu ấy trông tiêu tụy hẳn, sắc mặt rất không tốt. Tôi quay sang bảo tài xế lái xe đưa tôi về nhà. Còn tiếp tục nhìn nữa, tôi sợ sẽ không khống chế được mà chạy ra ôm chầm lấy cậu mất.

Theo dõi cậu ấy ba ngày, tôi phát hiện có một ngày tan tầm cậu ấy không về nhà, cũng không đến gần khu Hoàng Gia Hoa Phủ. Vì vậy tôi vội đi theo cậu ấy, phát hiện cậu ấy lái xe đến một trại an dưỡng nằm khá xa nội thành. Cậu ấy đến trại an dưỡng làm gì? Tôi buồn bực, lẽ nào... lẽ nào mẹ của Thư Trạch ở đây?

Tôi đậu ở góc đường đối diện, qua một lúc lâu, Thư Trạch mới đi ra. Chờ cậu ấy đi rồi, tôi mới xuống xe, đi vào trong đó.

“Tiên sinh, xin hỏi ngài tìm ai?”

Tôi vừa bước vào cửa đã bị một cô hộ sĩ đứng ra ngăn lại.

“A, là như thế này. Mẹ của bạn tôi ở đây nên tôi muốn đến thăm hỏi một chút.”

“Tiên sinh, bệnh nhân của chúng tôi ở đây không thể tùy tiện thăm hỏi. Phải được sự đồng ý của người thân trước.” Cô hộ sĩ mỉm cười xin lỗi.

“Chúng tôi là bạn bè rất thân thiết, mẹ cậu ấy không khác gì mẹ tôi! Tôi chỉ là muốn đến thăm hỏi xem thân thể của bà như thế nào thôi! Không phiền gì chứ. Có để tôi được đi thăm bà một chút có được không. Tôi sẽ không quấy rầy lâu đâu!” Tôi một mực bám lấy cô hộ sĩ xin được vào.

“Chỗ chúng tôi là trại an dưỡng tinh thần, chứ không phải bệnh viện. Bệnh nhân ở đây chưa bao giờ mắc phải bệnh nào, ngài có thể yên tâm. Nếu như ngài muốn vào thăm, lần sau xin hãy đi cùng người bạn đó của ngài.”

Trại an dưỡng tinh thần? Tôi ngây người. Mẹ Thư Trạch lại...

Mùi cay cay, ngực thực khó chịu.

Thư Trạch của tôi khổ sở mà lớn lên! Cậu ấy đã cô đơn hai mươi lăm năm, cuối cùng tìm được mẹ, thì thương để lại nhấn tâm đùa cợt như thế.

Lúc này, tôi mới hiểu vì sao Thư Trạch lại chia tay tôi. Người đàn ông luôn yêu thương chiều chuộng tôi ấy, Thư Trạch thực chất chỉ là một đứa trẻ nhút nhát cùng hay lo sợ. Cậu ấy vừa kiên cường lại rất yếu đuối, vừa kiêu ngạo lại cũng rất tự ti! Hoàn cảnh thân thể như thế khiến cậu ấy nghĩ rằng mình không thể đối mặt với tôi hay sao?!

Tên ngốc này!

Tôi hùng hăng hỏ hỏ bước ra khỏi trại an dưỡng, giờ khắc này chỉ muốn được ở bên Thư Trạch, ôm siết lấy cậu ấy vào lòng.

Tôi gọi xe đi đến nhà trọ của cậu ấy, nhưng lại không thấy ánh đèn hắt ra từ cửa sổ, nhấn chuông cũng không có người ra mở, hình như cậu ấy không về nhà. Cậu ấy đã đi đâu? Tôi quay người, lên xe đến quán bar, lòng thầm mong lần này sẽ không phải thất vọng nữa. Tôi đẩy cửa bước vào, quả nhiên bắt gặp nơi quầy bar bóng lưng cô đơn của Thư Trạch.

Tôi đi đến phía sau cậu, vòng tay ôm lấy cậu, đem mặt dán lên lưng cậu, khẽ gọi hai tiếng.

“Thư Trạch...”

Tôi cảm nhận cơ thể cậu thoáng run lên, sau đó cậu nắm lấy tay tôi, đẩy tôi từ đằng sau ra. Những tưởng rằng cậu ấy sẽ nói những lời kiểu như không cho tôi được quần quýt bên cậu ấy nữa, nhưng không ngờ cậu ấy lại quay đầu lại, câu đầu tiên nói với tôi lại là:

“Tôi đã nói, không cho anh đến những nơi như thế này nữa mà, sao anh còn dám đến?!”

Tim tôi nhảy nhót, không kiềm được mà lần thứ hai ôm chầm lấy cậu, nhiệt tình hôn lên môi cậu. Cậu không đẩy tôi ra, nhưng cũng không hề đáp lại. Tôi ôm cổ cậu, vui mừng trong lòng cậu, kiên trì khiêu khích đôi bờ môi kia. Cuối cùng, cậu ấy cũng đáp lại, vòng tay siết chặt thắt lưng tôi, hé miệng nhiệt tình hôn trả.

Nhiệt liệt của cậu ấy là sự say đắm khó có thể cưỡng lại, nhưng vẫn mang chút hơi thở tuyệt vọng. Tôi thích cậu vì bộ dáng vì tôi mà không thể kiềm chế của cậu ấy, nhưng tuyệt vọng của cậu ấy khiến lòng tôi đau. Cậu ấy ôm hôn một lúc lâu mới buông ra. Mắt tôi phủ một tầng nước khiến mọi thứ trở nên mơ hồ. Thư Trạch đẩy tôi ra, vẻ mặt vừa bi thương lại vừa như tự trách. Tôi muốn cười quá, Thư Trạch của tôi, không ngờ lại là một thằng nhóc đáng yêu đến thế! Thế nhưng, tôi cười không nổi.

Cậu ấy ôm tôi xong, muốn rời đi, nhưng lại bị tôi kéo lại. Tôi vui vào trong lòng cậu, quần quýt như rắn không chịu buông.

“Dương Duệ, đừng như vậy. Chúng ta đã chia tay rồi.” Thư Trạch khổ sở nói ra câu “đừng như vậy”, nhưng lại không có vẻ gì là muốn đẩy tôi ra.

“Chia tay là tự mình cậu nói. Tôi đã đồng ý đâu! Cậu định chạy trốn khỏi tôi sao?!” Tôi siết sao ôm cậu, mặt chôn trong vòm ngực cậu mà bần thần.

“Anh... Anh trở thành kẻ thích bám riết lấy người khác từ bao giờ thế?”

“Là tôi muốn quần lấy cậu đấy! Cậu đã đáp ứng cùng tôi đi đến hết cuộc đời, đã đáp ứng sẽ mang lại hạnh phúc cho tôi. Tôi đã cố gắng để tin tưởng, vậy mà cậu lại chạy mất! Đâu có dễ dàng như vậy chứ!” Tôi ôm cậu, nghiêm khắc nói.

“Xin lỗi! Nhưng tôi thực sự không có lòng tin sẽ đem đến cho anh hạnh phúc!” Thư Trạch khổ sở cúi đầu, giọng nói cũng run run.

“Nhưng tôi tin tưởng cậu! Không vì bất kỳ một điều gì cả, chỉ là tin tưởng cậu mà thôi! Dù cậu không có lòng tin cũng không quan trọng, tôi tin chúng ta sẽ có thể có được hạnh phúc!”

“Dương Duệ, anh hãy quên tôi đi... Những hứa hẹn trước đây không thể thực hiện được nữa, xin lỗi!”

Thư Trạch ôm siết lấy tôi, rồi dứt khoát đẩy tôi ra, rời khỏi quán bar.

—o0o—

(*) It's not goodbye: bài hát do Laura Pausini trình bày, vừa nghe vừa đọc chương này thấy thật hợp tâm trạng mà T^T

Link nghe nhạc

(**) Queer As Folk: là Tv Show series của Mỹ, (thường được gọi là Queer as Folk US, để phân biệt với phiên bản gốc của Anh (Queer as Folk UK) gồm 5 season, được sản xuất từ năm 2000 đến 2005.

Queer as Folk được ca ngợi như bộ phim đầu tiên mô tả chân thật nhất cộng đồng gay, nó không chỉ mang đến những góc khuất chưa từng được biết, mà còn khiến mọi người shock vì sự thực mà những người làm phim đã hết mình thể hiện. Sex, thuốc lắc, tiệc tùng, nghiện ngập, sự kỳ thị, sự phân biệt đối xử với gay, sự tẩy chay của xã hội, những vụ hành hung, cả những khó khăn trong cuộc sống của họ để tìm được chỗ đứng của mình trong cuộc sống và tìm được tình yêu đích thực, tất cả đều được thể hiện không một chút che giấu.

24. Chương 24

Đừng dễ dàng hứa hẹn như vậy, vì nếu tin là thực, tôi sẽ bắt người thực hiện đấy

Thư Trạch là đứa trẻ không có tuổi thơ. Từ nhỏ cậu ấy đã bị buộc phải sống độc lập như một người lớn. Việc gì cậu ấy cũng có thể làm được, rất biết quan tâm đến người khác. Nhưng tận sâu trong cậu ấy, lại vẫn luôn luôn tồn tại một Thư Trạch nhỏ bé non nớt mà yếu đuối.

Khi sống cùng nhau, cậu ấy chăm sóc tôi như đối với một đứa trẻ, sẽ ăn hết những thứ mà tôi bỏ bữa, sẽ nửa đêm khi tôi gặp ác mộng mà kéo tôi vào lòng vỗ về, sẽ cùng tôi đi chợ, sẽ không quên gọi điện nhắc nhở tôi ở nhà phải đóng cửa nẻo, khóa bình gas, đắp chăn cẩn thận những lần đi công tác xa. Còn tôi thì cứ hay cười chê cậu ấy là dài dòng ca cẩm như mấy bà mấy cô, nhưng dần dần cũng thành quen mà rất nghe lời mấy câu lải nhải của Thư Trạch. Thậm chí ngay cả trước khi chia tay, cậu ấy vẫn không quên an trí nhà cửa, công việc ổn định cho tôi.

Thế nhưng, so với Thư Trạch, tôi càng không phải là trẻ con, ba mươi tuổi, hơn ai hết, là một người trưởng thành và kiên cường. Lúc này đây, tôi nhất định sẽ không cho cậu cơ hội trốn tránh đâu.

Tôi biết, kỳ thực Thư Trạch là một đứa trẻ khó có thể chấp nhận mọi chuyện, chuyện của mẹ mình đối với cậu ấy có lẽ là một đả kích rất lớn. Tôi nhất định không thể để cậu ấy trốn tránh mình như thế được. Nếu như bây giờ không nắm chặt lấy cậu ấy, sợ rằng cậu ấy sẽ cùng mẹ rời khỏi đây, khiến tôi không thể tìm thấy cậu ấy được nữa mất. Vì vậy, tôi quyết định tìm tới nơi cậu ấy đang làm việc – Công ty KM.

Trước đây làm trợ lý của cậu ấy cũng thướt tha hay tiếp xúc với KM. Lúc đó tổng giám đốc KM rất có hứng thú đối với Thư Trạch, đã nhiều lần muốn lôi kéo Thư Trạch và tôi đầu quân sang bên ấy. Hiện tại tôi chủ động muốn đầu quân cho bọn họ chắc là sẽ không bị từ chối đâu, cùng lắm thì tôi đặt mức lương thấp đi là được, chỉ cần có thể đem Thư Trạch trở về, làm không lương cũng không thành vấn đề.

Nói là làm, ngày hôm sau tôi đệ đơn từ chức lên Trương Khắc.

“Từ chức? Cậu muốn đi đâu?” Trương Khắc nhìn lướt qua tờ đơn xin nghỉ việc, mặt mũi nhìn tôi.

“Đỡ cho ngài phải nhọc tâm thôi.”

“Cậu thu lại đơn từ chức đi! Tôi không giải quyết được đâu, muốn từ chức thì đi tìm Thư Trạch ấy!”

“Thì chính là tôi đang đi tìm cậu ấy đây!” Tôi thản nhiên cười.

“Vậy đi đi! Nếu có thể vác sếp về đây được thì đúng là công lớn đấy. Không những chức vụ của cậu được giữ nguyên, mà tiền lương cũng chiếu theo đó mà tăng. Cậu mau đi đi.”

“Tôi sao có thể lấy tiền không được?! Nếu không cứ để tôi nghỉ việc đi được không!” Tôi thực nhứt đầu muốn chết đây.

“Thôi! Dù sao thì tiền cậu lấy cũng không phải của tôi. Nếu như thực sự không muốn làm nữa thì mau mau tìm Thư Trạch về đây đi!”

“Cảm ơn! Từ trước tới nay đã chịu ơn ngài nhiều. Lần trước nếu không phải ngài gọi điện thoại thì Tổng Trì Viễn đã không đến tìm tôi!”

“Đi ra ngoài đi.” Trương Khắc hắng hắng giọng, vẻ mặt thoáng vẻ không tự nhiên.

Tôi gọi điện đến Đào Vũ, tổng giám đốc KM, không ngờ anh ta lại nhanh chóng nhận tôi vào làm như thế. Tôi muốn được tiếp tục làm trợ lý của Thư Trạch, vì dù sao chúng tôi cũng đã hợp tác một thời gian dài, kiểu gì cũng rất ăn ý. Thế nhưng Đào Vũ lại phân tôi sang bộ phận chăm sóc khách hàng. Mặc dù có hơi chút thất vọng, nhưng nghĩ lại thì có lẽ là Đào Vũ vẫn chưa hoàn toàn có thể tin nhiệm tôi. Ở đời có mấy ai tự dưng bỏ công ty cũ đang làm với điều kiện cực tốt mà mò sang công ty khác làm với chức vụ và lương lậu kém hơn hẳn đâu. Tôi dặn Đào Vũ đừng nói chuyện tôi đã sang KM làm với Thư Trạch, miễn cho cậu ta lại bị làm cho hoảng mà trốn mất.

Sáng hôm sau, tôi phải đến văn phòng của Đào Vũ báo cáo.

“Đào tổng, anh chưa nói cho Thư Trạch biết chuyện tôi sang đây làm chứ?”

“Đương nhiên rồi.” Đào Vũ khó hiểu nhìn tôi.

“À, ngoài ra, còn chuyện này nữa, nếu cậu ấy tự ý từ chức thì phải bồi thường tổn thất cho công ty đúng không?” Tôi cẩn trọng hỏi.

“Không sai! Làm sao vậy? Có vấn đề gì à?”

“Nếu như cậu ấy đột nhiên từ chức, có phải bồi thường nhiều không?”

“Chúng tôi ký hợp đồng năm năm với cậu ta, nếu như cậu ta nghỉ hẫng việc thì phải bồi thường 500 vạn!”

“Haha, vậy thì tốt rồi. Được rồi, công ty có thể bố trí nhà ở cho tôi được không ạ?” Lòng tôi mừng như điên, chuẩn bị tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch.

“Anh không có chỗ ở à? Chỉ có nhân viên chức vụ cao trong công ty mới được an bài nơi ở. Cấp bậc của anh sợ rằng chưa đủ!”

Chết tiệt thật!

“Thực sự không được cấp chỗ ở à! Gần công ty căn bản là tôi không tìm được nhà ở nào phù hợp. Huống hồ ngài lại trả lương cho tôi ít như vậy! Trước không phải cũng cấp nhà ở cho Thư Trạch đấy thôi? Cứ an bài thẳng cho tôi như thế là được mà! Không những tiết kiệm chi phí cho công ty, hàng ngày tôi còn có thể trợ giúp Tổng giám đốc. Không phải nhất cử lưỡng tiện sao?” Tôi hướng ánh mắt trông mong nhìn Đào Vũ, mãi nhí nhèo với anh ta.

“Anh... với Tổng Thư Trạch thật là...?” Đào Vũ vẻ mặt đủ loại biểu cảm nhìn tôi.

Tôi quý bí cười thay cho câu trả lời. Tôi và Thư Trạch đã công khai ở công ty cũ, tuy rằng chưa công khai với các đối tác làm ăn, nhưng bên ngoài đã có rất nhiều đồn đãi về quan hệ của chúng tôi.

“Đào tổng rốt cuộc có đồng ý hay không?”

“Tôi không liên quan. Anh có bản lĩnh thì chính mình tự bon chen vào đi!” Đào Vũ bày một nụ cười như chưa có gì xảy ra.

Bộ phận chăm sóc khách hàng và bộ phận bán hàng của KM đều nằm ở tầng một của công ty, bộ phận kỹ thuật lại ở tầng hai, phòng thu mua và nhân sự ở tầng ba, tài vụ tầng bốn, Thư Trạch ở tầng bốn có phòng làm việc riêng. Phòng làm việc của Đào Vũ thì ở tầng năm. Khi tôi xuống tầng một vào làm ở bộ phận chăm sóc khách hàng thì mới biết thế giới này nhỏ bé thế nào.

Bởi vì không ngờ Trữ Uy lại đang làm việc ở ngay bộ phận bán hàng đối diện!

Trữ Uy thấy tôi, hiển nhiên lại không ngạc nhiên chút nào. Tôi thực không ngờ, tới nơi này, người đầu tiên mà mình nhìn thấy không phải Thư Trạch mà lại là Trữ Uy. Từ sau khi Trữ Uy phá sản tôi chưa từng gặp

y. Hôm nay gặp thấy y cũng không tệ lắm, tôi cũng yên tâm đi nhiều. Dù sao việc y phá sản, tôi cũng có phần nào trách nhiệm.

“Đã lâu không gặp rồi nhỉ. Không ngờ anh lại làm việc ở đây. Đạo này anh có khỏe không?”

Tôi đi tới trước mặt Trữ Uy bắt chuyện, dù sao sau này cũng là đồng nghiệp, làm mặt lạnh với nhau quá cũng không hay.

“Phá sản rồi thì đành đến đây bán hàng thôi, cậu thấy có được không?!” Trữ Uy nói, dù không thể tính là vui vẻ, nhưng giọng điệu cũng coi như là ôn hòa.

Tôi cứng đờ người, không biết phải nói gì cho phải. Cứ nghĩ đến y là nghĩ đến chuyện Thư Trạch vì tôi mà làm y phá sản, tôi lại thấy áy náy.

“Em không cần phải thể hiện ra cái bộ mặt ấy! Tôi không cần sự thương cảm của em! Trữ Uy tôi không phải là kẻ dễ dàng bị đánh bại như vậy, nhất định một ngày nào đó tôi sẽ trở mình ngay thôi!”

Trữ Uy chính là một kẻ kiêu ngạo như vậy, thế nhưng sự kiêu ngạo của y lúc này lại không làm người khác cảm thấy đáng ghét.

Tôi cười, nói với y, “Tôi biết. Tôi cũng tin rằng một ngày nào đó anh sẽ lấy lại tất cả nhanh thôi. Được rồi, không hàn huyên nữa. Tôi phải làm rồi.”

Dứt lời, tôi xoay người rời đi, bỗng một câu nói của Trữ Uy từ phía sau truyền đến

“Dương Duệ, em đến đây làm việc là vì Tống Thư Trạch phải không?”

Tôi quay lại, cười gật đầu với y, “Phải!”

“Nhìn tôi như vậy còn chưa đủ, còn muốn ở trước mặt tôi biểu hiện em yêu hẳn biết bao phải không?!” Trữ Uy hiu hắt nhìn tôi.

“Tôi không có ý này mà. Chuyện hai ta đã là quá khứ. Thư Trạch là người mà tôi muốn ở bên, còn anh cũng đã có vợ của anh rồi.”

“Sau khi tôi phá sản, cô ta cũng đã ly hôn. Phụ nữ chẳng một ai đáng tin cả!”

“Có lẽ cô ấy ly hôn anh không phải vì anh phá sản, mà bởi anh không yêu cô ấy!”

“Tình yêu của tôi đều đã dành cho em, bảo tôi phải làm sao để yêu cô ta được đây?!”

“Trữ Uy, anh luôn là kẻ không có trách nhiệm như thế. Chưa bao giờ biết quý trọng những gì mình có.”

“Dương Duệ, tôi đã không còn là tôi của quá khứ nữa đâu.” Trữ Uy tha thiết nhìn tôi.

“Tôi cũng không còn nữa.” Tôi cười với y, xoay người rời đi.

Phòng chăm sóc khách hàng đối với các đồng nghiệp nam trong công ty mà nói chẳng khác gì chốn bồng lai tiên cảnh. Cả phòng có mười hai người, ngoại trừ tôi, thì toàn bộ đều là những cô gái trẻ trung xinh đẹp. Giữa một đồng ánh nhìn ghen tị của đám lang sói, tôi hiên ngang bước vào cửa chính của phòng chăm sóc khách hàng. Thế nhưng có trời mới biết, cái “điềm xui xẻo ngọt ngào” này đối với tôi căn bản là một sự lãng phí khủng khiếp. Tôi thà được phân công xuống nhà xưởng toàn công nhân cường tráng thô tục còn hơn.

Công việc chủ yếu của chăm sóc khách hàng là tiếp điện thoại, xử lý những lời phàn nàn tranh cãi. Rất ít khi đàn ông được làm việc ở đây, tôi thực buồn bực nghĩ chẳng lẽ Đào Vũ đang cố tình đùa giỡn tôi. Giờ nghỉ trưa, tôi vẫn không thấy Thư Trạch. Cậu ấy là tổng giám đốc tài chính, rất ít khi xuống tầng một. Tôi có chút ảo não, thật vất vả mới chờ được đến giờ nghỉ trưa, tôi liền vội vàng vàng chạy đến canteen ôm cây đợi thỏ. Mua cơm xong liền tìm một cái bàn có thể trông ra cửa. Thế nhưng chưa thấy Thư Trạch đâu, đã thấy Trữ Uy tiến gần lại chỗ bàn ăn của tôi.

“Đang đợi Tống Thư Trạch à?” Trữ Uy sắc mặt không vui nhìn tôi.

“Đúng vậy! Vậy nên... phiền anh, có thể sang bàn khác không?” Tôi không chút thiện chí nhìn Trữ Uy.

“Em đã chia tay hắn?” Trữ Uy nhú mày.

“Không có! Chúng tôi đang rất tốt đẹp!” Tôi bắt mắt trừng mắt với y.

“Nếu tốt, vậy tôi ngồi đây thì có quan hệ gì đâu?”

“Anh...”

Tôi lườm y một cái, rồi quay ra cửa. Một lát sau, Thư Trạch quả nhiên tiến vào nhà ăn, vẻ mặt uể oải. Tôi hôm qua hình như cậu ấy ngủ không đủ giấc rồi. Nhìn bộ dáng phờ phạc của cậu ấy cứ tưởng rằng cậu ấy sẽ không chú ý tới tôi, thế nhưng vừa bước vào cửa, cậu ấy đã phát hiện ra tôi. Ngay sau đó, khuôn mặt vốn mệt mỏi phờ phạc đột nhiên tựa như bị điện giật mà trừng lớn hai mắt nhìn tôi.

“Dương Duệ?! Anh... sao anh lại ở đây?”

Thư Trạch ngạc nhiên nhìn tôi, rồi quay sang nhìn Trữ Uy đang ngồi cạnh tôi thì sắc mặt đại biến. Lòng tôi thầm kêu không ổn, vội vàng chạy qua kéo tay áo cậu ấy.

“Thư Trạch, tôi tới tìm cậu. Tôi rất nhớ cậu.”

“Tôi tìm tôi? Hay là tìm Trữ Uy?” Thư Trạch hờn giận trừng mắt nhìn tôi.

Tôi quay đầu lại, bắt gặp vẻ mặt hả hê của Trữ Uy, không khỏi thở dài trong lòng: đường tình duyên của tôi quả thực là gặp ghênh quá mà.

——o0o——

25. Chương 25

Tôi có thể buông bỏ sĩ diện của mình, chỉ cần người đáng giá để tôi làm vậy!

“Thư Trạch, tôi thực sự đến đây là vì cậu. Chỉ là không ngờ Trữ Uy cũng làm ở đây thôi.” Tôi nín nín tay áo Thư Trạch, ánh mắt trông mong nhìn cậu.

“Anh tới đây, vậy công việc bên Kỳ Tín thì sao? Anh từ chức rồi à?” Thư Trạch âm trầm nghiêm mặt với tôi.

“Ừm.” Tôi gật đầu. “Nhưng Trương Khắc không đồng ý.”

“Vậy mà anh còn?!” Thư Trạch trừng mắt rống.

“Tôi là trợ lý của cậu, cậu không ở Kỳ Tín, thì tôi ở lại còn tác dụng gì?!” Tôi sừng sộ trừng mắt đáp trả.

“Anh tới đây cũng chẳng tác dụng gì cả đâu. Chúng ta không có khả năng cùng nhau nữa.”

Thư Trạch thở dài, nhẹ nhàng nói bên tai tôi, không để Trữ Uy nghe được. Hành động có chút trẻ con này lại khiến tôi thực thấy an tâm. Tôi biết cậu ấy chỉ là không thể đối mặt với tôi và chính bản thân cậu ấy. Sâu trong lòng, cậu ấy không phải thực sự muốn rời xa tôi, nên đương nhiên sẽ không muốn để Trữ Uy biết chuyện chúng tôi đã “chia tay”.

“Chẳng liên quan. Ở công ty chúng ta đừng nói đến chuyện đời tư. Dù sao tôi vốn cũng muốn đổi sang môi trường làm việc khác. Từ giờ hi vọng được Tổng giám đốc chiếu cố cho ạ.”

Tôi nở một nụ cười ngọt ngào với cậu ấy, suy cho cùng, ở phương diện tình cảm, Thư Trạch vẫn còn là một đứa trẻ non nớt. Tôi không tin cậu ấy thoát được khỏi lòng bàn tay tôi đâu.

Thư Trạch có lẽ không ngờ tôi sẽ nói như vậy, vẻ kinh ngạc nhìn tôi. Sau đó cơm còn chưa ăn đã xoay người rời đi.

Tiếp mấy cuộc điện thoại sau giờ chiều, rốt cục cũng đến giờ tan sở. Tôi vội vàng lên đến cửa lớn đầu tiên chuẩn bị canh me Thư Trạch. Thế nhưng cái tên Trữ Uy này đúng là âm hồn bất tán mà.

“Em đang đợi thằng nhóc đó à? Tôi biết em đã bị hấn bỏ rồi, không cần phải giả vờ nữa đâu. Dương Duệ mà tôi biết không phải là người cứ thích bám riết lấy người khác không buông! Sao hôm nay em lại thành ra như vậy?” Trữ Uy châm chọc nhìn tôi.

“Tôi mà anh biết, chưa bao giờ là tôi hoàn chỉnh nhé!” Tôi cười, không buồn tức giận. Tôi biết y không quen nhìn tôi như vậy.

“Thằng nhóc đó rốt cuộc có cái gì tốt chứ?!” Trữ Uy nắm lấy cánh tay tôi, ánh mắt đầy khó hiểu nhìn tôi hỏi.

“Cậu ấy không có cái gì tốt, nhưng tôi yêu cậu ấy thì biết sao giờ.” Tôi bày vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn y.

“Em...” Trữ Uy bị tôi làm cho tức giận không nói nên lời, chỉ chăm chăm nhìn tôi.

Ngay lúc đó, tôi vừa quay đầu lại thì thấy Thư Trạch đang đứng trước cửa thang máy, cách đây không xa. Tôi muốn qua đó, nhưng Trữ Uy lại cứ cố chấp nắm cánh tay tôi không buông. Thư Trạch hung hăng trừng mắt nhìn hai chúng tôi, sau đó xoay người đi ra lối cửa bên. Tôi không đuổi theo, chỉ bỏ tay Trữ Uy ra, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn y.

“Anh nói anh đã thay đổi, thay đổi cái đêch gì! Anh chỉ không muốn thấy tôi hạnh phúc thôi chứ gì?!”

“Không phải tôi không muốn thấy em hạnh phúc. Tôi chỉ không tin thằng nhóc đó có thể mang đến hạnh phúc cho em được thôi. Hấn còn trẻ, em không nghĩ là hấn đùa cợt với em sao? Đừng ngốc nghếch như vậy nữa, hấn không chấp nhận cuộc sống yên ổn như vậy đâu!”

“Anh sai rồi, cậu ấy là người luôn khát vọng yên bình hơn bất cứ ai. Sau này đừng làm phiền tôi nữa, nếu không đừng trách tôi không khách khí!”

“Không khách khí? Vậy em định làm gì tôi? Nếu không phải vì thằng nhóc đó thì tôi cũng chẳng lâm vào bước đường này. Hiện tại em còn muốn tôi mở to hai mắt ra nhìn các người mất đi mày lại, khanh khanh ta ta với nhau à? Dương Duệ, em mới chính là kẻ quá đáng đấy!”

“Mặc xác anh!”

Tôi hung hăng lườm y một cái, đi khỏi công ty. Đúng là xui tận mạng mới đụng phải cái bản mặt đó ở KM. Dù Trữ Uy đối với tôi có chút tình cảm nào hay không, thì có lẽ y cũng sẽ chẳng để yên cho tôi và Thư Trạch. Đúng là, trăm tính nghìn toán lúc trước cũng chẳng bói ra nổi lại đụng trúng y ở hoàn cảnh thế này.

Rời khỏi công ty xong, tôi thẳng đường đến nhà Thư Trạch đang ở, nhưng chưa thấy cậu ấy về. Có lẽ là đến khu an dưỡng chỗ mẹ cậu ấy rồi. Tôi đứng dưới lầu đợi một lúc khá lâu, hắt xì vì người ngợm lạnh cóng. Đợi khoảng hơn ba tiếng mới thấy xe của Thư Trạch đi vào khu này.

“Sao anh lại ở đây?” Thư Trạch vừa bước khỏi xe, thấy tôi thì không khỏi kinh ngạc.

“Tôi... Hắt xì!” Tôi co ro khoanh hai tay vào người, đang trả lời thì hắt hơi một cái, cái mũi cứ khịt khịt.

“Cảm lạnh à? Anh đứng đây bao lâu rồi?”

Nhìn bộ dạng của tôi, Thư Trạch nhanh nhẹn cởi áo khoác choàng lên người tôi.

“Thư Trạch... hắt xì hắt xì!” Hình như bị cảm thật rồi.

“Rốt cuộc anh đến đây để làm gì?! Ai cho anh chờ như thế hả?!” Thư Trạch giận dữ trừng tôi, hai tay chỉnh lại cái áo vừa khoác lên người tôi.

“Tôi lạnh quá.” Tôi không cần lời đáp, chỉ tội nghiệp nhìn cậu ấy.

“Thôi lên đi đã!” Thư Trạch bất đắc dĩ nhìn tôi, sau đó ôm vai tôi cùng đi vào nhà.

Lòng mừng thầm, tôi biết cậu ấy thương tôi mà. Rõ ràng là một đứa trẻ yếu đuối, vậy mà lại cứ lúc nào cũng tỏ ra là một đại nam nhi mà quan tâm chăm sóc tôi. Thực sự là khiến người ta vừa thương yêu vừa không đành lòng mà! Có lẽ chính vì nội tâm yếu đuối, nên cậu ấy mới luôn ép mình phải mạnh mẽ như thế. Cậu ấy sợ bị người khác nhìn thấu, nhưng người yêu cậu ấy là tôi đây sao lại không nhìn thấu được cơ chứ!

Tuy nói là nhà ở do công ty an bài, nhưng điều kiện vật chất khá tốt. Xem ra KM xác thực là rất tin dùng Thư Trạch. Thiết kế hai buồng một phòng, nội thất cùng vật dụng trong nhà tuy đơn giản nhưng không mất đi vẻ trang nhã lịch sự.

Tôi ngồi trên sô pha, mũi cứ khịt khịt liên tục. Thư Trạch vào bếp pha cho tôi một chén trà nóng.

“Cảm ơn, tôi chưa ăn cơm! Cậu ăn chưa?” Hai tay cầm chén trà, tôi giương mắt nhìn cậu ấy.

“Tủ lạnh nhà tôi không còn gì để ăn cả! Ấm hơn rồi đấy, anh về đi!” Ánh mắt cậu ấy lạnh như băng lướt qua tôi.

“Hắt xì!!! Hình như tôi bị cảm thật rồi, đầu choáng quá à.”

Tôi buống chén trà, trực tiếp lăn ra sô pha. Đối với Thư Trạch ấy mà, tỏ ra yếu đuối chút mới là vũ khí hiệu quả. Quả nhiên, cậu ấy lập tức vội vội vàng vàng, không hỏi gì nhiều đã đặt tay lên trán tôi.

“Không nóng lắm! Anh cứ vào phòng cho khách nghỉ chút đi, tôi đi nấu cháo.”

Thư Trạch nâng tôi dậy khỏi sô pha, tôi liền đem toàn bộ trọng lượng cơ thể ngã vào người cậu ấy. Cậu ấy không ôm tôi vào phòng cậu ấy, mà là phòng dành cho khách, điểm này khiến tôi rất không dễ chịu a!

Đúng là có hơi lạnh, nhưng kỳ thực chẳng có gì to tát cả. Tôi vừa nằm trên giường giả bộ ốm yếu, vừa âm thầm khinh bỉ chính mình.

Dương Duệ ơi là Dương Duệ! Nhà người tranh cường hạo thắng sĩ diện đầy mình một thời, mà hôm nay lại đến nông nổi phải giả vờ yếu đuối đáng thương thế này!

Tình yêu, có nhiều khi đúng là làm con người ta điên rồ mất rồi.

Một lát sau, Thư Trạch bưng cháo đi vào, nâng tôi dậy.

“Ăn chút cháo cho ấm người đi.”

“Tay tôi không nhắc nổi nữa.”

Tôi đáng thương hì hì nhìn cậu ấy. Hành động vụng về này làm sao mà cậu ấy không nhận ra, nhưng cậu ấy lại không vạch trần nó, mà chỉ thuận theo ngồi xuống bên cạnh, bưng bát đút cháo cho tôi. Đến khi bát cháo lớn đã thấy đáy, cậu ấy mới buông bát, thoáng bắt dặc dĩ nhìn tôi.

“Ăn xong rồi, anh cũng nên về rồi chứ?”

“Ai nói tôi phải đi? Từ giờ tôi được ở lại đây mà, Đào tổng đã nói thế rồi.”

“Anh ở đây để làm gì? Đâu phải không có nhà ở chứ?” Cậu ấy nhìn tôi với vẻ chẳng biết xử sao cho phải.

“Chỗ ấy xa công ty quá. Hơn nữa, một mình tôi không đủ sức gánh hết tiền điện nước!”

“Sao lại không đủ sức?! Tôi đâu có bắt anh trả nợ nữa!”

“Tôi không thể sống như kẻ vô trách nhiệm như thế được! Đã nói trả là nhất định phải trả! Cậu không cần cũng không được!” Tôi liếc nhìn cậu ấy, ánh mắt hàm chứa ý tứ sâu xa.

“Anh...”

“Cậu đừng có cản tôi! Nhà ở này là của công ty đấy nhé!” Tôi nằm trên giường ôm chăn ăn vạ.

“Vậy tùy anh!”

Thư Trạch nhẹ nhàng thì thầm một câu, rồi bưng bát rời khỏi phòng. Cái gì? Đồng ý dễ dàng vậy sao? Hừ ~~, chẳng cảm thấy thành công xiu nào cả! Nói vậy thôi, chứ thực ra trong bụng tôi đang nở hoa từng bừng rồi ấy.

Một lát sau, Thư Trạch lại đẩy cửa tiến vào, “Này! Tôi chuẩn bị nước nóng rồi đấy, anh ngâm nước nóng một chút rồi hăng đi ngủ!” Cậu ấy cúi đầu, nhỏ giọng nói một câu xong liền đóng cửa.

Tôi im lìm cuộn người trong ổ chăn, cười điên dại. Thằng nhóc này, đúng là kỳ cục cơ mà đáng yêu chết được!

Lúc tôi tới đây vội vội vàng vàng, chẳng kịp đem theo cái gì. Tắm rửa xong cũng không có quần áo thay. Vì vậy tôi liền ngâm thơ vô tội tắm rửa sạch sẽ thân thể, chuẩn bị cho kế hoạch B. Tắm rửa xong, tôi dùng bàn chải của Thư Trạch, cọ cọ a. Sau đó quần khăn tắm đi ra khỏi nhà vệ sinh. Lúc này, Thư Trạch đã yên vị trên giường nghỉ ngơi. Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng cậu ấy, sau đó lại tiếp tục nhẹ nhàng nhấc chân lên bò lên giường cậu ấy.

“Này! Anh lại muốn gì nữa đây?!” Thư Trạch né người bắt lại tay tôi, đúng một bộ dạng chào thua trước tôi.

“Tôi bị cảm, ngủ một mình lạnh lắm. Cậu không cần để ý tôi đâu, cậu cứ việc ngủ của cậu, tôi không làm ồn đâu.”

Tôi cố ý để mình nằm sát cạnh cậu ấy, kéo cậu ấy nằm trở lại, sau đó bỏ khăn tắm quần quanh hông ra, trần trụi ôm cậu ấy ngủ.

“Anh, anh, sao anh không mặc quần áo?” Thằng nhóc này không nhịn được nữa, hổn hển hét lên.

“Còn giả bộ cái gì nữa!? Còn chỗ nào của tôi mà cậu chưa thấy không?! Tôi còn không tính bị cậu chiếm tiện nghi, cậu còn rống cái gì! Ngủ đi!”

Tôi lườm cậu ấy một cái, tay chân quần rịt lấy trên người cậu như gấu Koala.

Tôi không có ý quyến rũ cậu ấy, chỉ cố tình không mặc quần áo ôm cậu ấy thôi. Một chút mờ ám nào cũng không có làm à nha! Thư Trạch nằm đó, thân thể cứng ngắc như tượng căn đầu gỗ. Thằng nhóc này, rốt cuộc còn giả bộ cái gì nữa chứ?! Cậu ta mà không hành động, tôi sợ mình sẽ không nhịn được mà tự bỏ nhào vào trước mắt.

Chân tôi quần quýt lấy lưng cậu ấy, hơi cọ cọ xuống phía dưới. Thằng nhóc này, quả nhiên đã hơi cứng rồi mà, vẫn cố gắng gượng cơ đấy!

‘Ai... đừng cố chấp nữa, tự ép làm gì a!’ Tôi khẽ cười mỉa trong lòng.

Quả nhiên, Thư Trạch chuyển mình, cứ tưởng cuối cùng cậu ấy đã đổi ý. Ai dè cậu ấy lại chỉ nhẹ nhàng đẩy tôi ra. Dĩ nhiên tôi không để cậu ấy như nguyên, ôm chặt không chịu buông.

“Dương Duệ... Đừng như vậy... Chúng ta đã chia tay rồi...” Thanh âm cố nhẫn nhịn.

Chết tiệt, lại là mấy câu này!

“Cậu thực sự muốn chia tay tôi sao? Ngay cả Trữ Uy nói lại với tôi cũng không sao sao?” Tôi tức giận nhìn cậu ấy.

“Thằng khốn nạn đó muốn nói lại với anh?” Giọng Thư Trạch thoáng chốc nâng cao vài đề-xi-ben.

Tôi haha cười, ôm cổ Thư Trạch, che lại bờ môi cậu ấy. Thằng nhóc cứng đờ mắt ba giây, rồi cũng không nhịn được nữa, gầm nhẹ một tiếng, mạnh mẽ ấn tôi xuống.

——o0o——

26. Chương 26

Tôi vẫn luôn hướng về phía người, thế nhưng, làm ơn hãy cho tôi dũng khí để tiếp tục tiến bước

Một đêm qua đi, tôi khoan khoái trở mình duỗi lưng. Vốn tưởng rằng thằng nhóc này rốt cuộc đã nghĩ thông suốt rồi, ai dè đầu vừa quay ra đã thấy cậu ta ngồi bên giường, bộ dạng đúng kiểu cực kì hối hận vì việc vừa làm! Thoáng cái, máu nóng trong tôi ở đâu được dịp bùng phát.

“Này! Tổng Thư Trạch! Sao phải làm cái mặt như vừa bị chó cắn thế hả?! Có cái gì mà phải cứ như hối hận oan ức lắm thế hả?! Tối qua lúc ôm tôi làm liên tục không phải còn rất hăng hái sao?! Mẹ kiếp, rốt cuộc cậu bị cái mẹ gì thế?! Tự dưng nháo sự chẳng ra cái thể thống gì?!”

“Tối hôm qua là tôi không kiềm chế được. Xin lỗi! Thế nhưng, Dương Duệ, chúng ta đã chia tay rồi, không nên...” Thư Trạch thống khổ cúi đầu.

“Mẹ kiếp, đừng có lải nhải mãi mấy câu như thế nữa được không?! Tổng Thư Trạch tràn đầy tự tin, luôn miệng nói muốn cùng tôi đi hết cuộc đời, nói muốn bảo vệ tôi trước kia đâu mất rồi?! Những lời nói khi ấy với tôi chỉ là nói suông cho vui miệng thôi sao?! Rốt cuộc vì sao lại như thế? Cậu nói đi! Chỉ cần cậu nói một câu ‘không thương tôi, bảo tôi hãy biến đi’. Tôi sẽ lập tức không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa!”

Tôi hậm hực ngồi trên giường cảm tức nhìn Thư Trạch, còn cậu ta chẳng đáp lại tiếng nào.

“Cậu nói gì đi chứ!” Tiếp tục trừng trộ.

“Tôi ôm anh đi tắm!” Cậu ấy quay đầu lại, vẻ hơi bất đắc dĩ nhìn tôi.

“A?”

Nhất thời tôi không phản ứng lại được gì. Người này thay đổi thái độ đúng là nhanh vô đối mà! Nhưng mà tôi cũng thức thời khóa miệng lại, giang hai tay thành thành thật thật để cậu ấy ôm đi.

Ngay giữa bầu không khí đang căng thẳng như thế này, thì tốt nhất là đừng có nhì nhèo gì thêm nữa. Ba mươi năm sống trên đời, chuyện này tôi hoàn toàn rõ ràng nhất.

Thư Trạch ôm tôi, mặt đối mặt ngồi vào bồn tắm. Một tay đỡ lưng tôi, một tay nhẹ nhàng đi vào bên trong nơi đó làm công tác thanh lý. Tối qua cậu ta đã làm kịch liệt quá mức, lại còn đã lâu rồi không làm việc đó nữa, bên dưới hình như đã bị thương chút ít, giờ bị nước nóng cùng ngón tay Thư Trạch kích thích, khiến tôi không khỏi hít một hơi, nhú nhú mảy. Thư Trạch thấy vẻ mặt của tôi, không nói gì, chỉ có động tác nơi tay càng thêm nhẹ nhàng.

Tôi thở dài, ôm cậu ta nói, “Thư Trạch, rốt cuộc cậu muốn thế nào? Cứ nửa vời như vậy, tôi khó chịu lắm.”

Thư Trạch trầm mặc một lúc lâu, lại rầu rĩ nói, “Tôi cũng khó chịu lắm.”

Đến giờ mới phát hiện đứa trẻ này còn hay để tâm tới mấy cái chuyện vụn vặt hơn cả tôi. Mặc dù tối qua đã điên đảo đất trời một phen như thế, nhưng khi tỉnh trí lại, cậu ta lại trở về với cái vẻ cứng nhắc ấy.

Tắm rửa xong, tôi cùng Thư Trạch lên xe. Vì sáng sớm tắm rửa làm trễ giờ, nên Thư Trạch phóng xe rất nhanh, bỏ luôn cả việc nạp calo cho buổi sáng.

Tôi uể oải đặt mông xuống góc làm việc của mình. Và như thường ngày, Trữ Uy lại lộ cái mặt của y ra.

“Sao em lại đến công ty cùng hắn? Tối qua em ở lại nhà hắn à?”

“Liên quan đếch gì đến anh!” Tôi tức giận trừng y một cái.

“Tôi đã sớm cảnh báo em thẳng nhóc đó trước đây thích em chỉ vì trẻ con nhất thời nông nổi mà thôi, đến khi cảm giác mới mẻ qua đi, em sẽ chẳng còn chút giá trị nào đối với hắn nữa cả. Nhưng hết lần này đến lần khác em đều không tin! Bây giờ thì thế nào? Thấy tôi nói có đúng không? Dù em có cố bám lấy cũng vô dụng thôi. Em trở thành kẻ cố chấp với loại đàn ông đó từ bao giờ thế.” Tên Trữ Uy này đúng là miệng chó không phun nổi răng ngà (độc mồm độc miệng) mà.

“Tôi biết hiện tại thời vận anh không tốt, nên tâm tình khó chịu. Nếu mấy lời khiêu khích châm chọc có thể khiến tâm tình anh thoải mái hơn thì cũng không hề gì. Coi như cũng là một chuyện tốt, tôi không để bụng đâu!”

“Dương Duệ! Em thực sự thay đổi rồi. Em của trước đây không hề như vậy.” Trữ Uy đột nhiên giở giọng tiếu nuối.

“Xin lỗi, đã để anh thất vọng rồi. Tôi sớm đã không phải là tôi chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng ngày xưa nữa.”

“Dương Duệ, nếu ngày xưa em cũng như thế này, có lẽ chúng ta đã không đi đến kết cục ngày hôm nay. Em của trước đây luôn luôn giấu mọi chuyện trong lòng. Cho tới bây giờ, em vẫn chưa bao giờ nói thật suy nghĩ trong lòng em với tôi, cũng chưa bao giờ chủ động cả.”

“Bởi vì tôi không nói, không chủ động, nên anh mới yên tâm thoải mái ra ngoài lang chạ bừa bãi sao?! Quên đi, đều đã là chuyện quá khứ rồi. Chúng ta đừng ai nhắc lại nữa. Mà có lẽ trước đây tình cảm của chúng ta đối với nhau cũng không được chín chắn đâu.” Lòng tôi tự nhiên trỗi lên một nỗi buồn vô cớ.

“Nhưng giờ chúng ta đều đã trưởng thành hơn so với trước đây. Thực sự không thể bắt đầu lại một lần nữa hay sao?” Trữ Uy nhìn tôi bằng ánh mắt ngập tràn thành khẩn.

“Những gì thuộc về chúng ta đã qua rồi.” Tôi khẽ cười.

“Dương Duệ, thời gian rồi sẽ chứng minh tôi và tiểu tử kia ai phù hợp với em hơn!” Trữ Uy nhìn tôi buông lời thề chắc nịch, rồi sải bước quay ra cửa.

Giờ ăn trưa, Trữ Uy vẫn lẳng xăng dính lấy tôi, ăn cần vừa ăn vừa bắt chuyện, tự nhiên cứ như cái canteen này là nhà y vậy. Tôi bất đắc dĩ tròng y, y lại làm như không thấy. Thư Trạch thấy vậy, quăng cho chúng tôi N cái tròng mắt, rồi hầm hừ ngoảnh đi. Mà tôi lại vui mừng phát hiện ra rằng, Tổng tổng giám đốc vốn rất ít khi xuống lầu một thì nay lại bắt đầu lượn qua lượn lại thường xuyên hơn. Thấy tôi thành thành thật thật ngồi một mình thì sẽ không tỏ thái độ gì mà đi lên lầu, còn nếu thấy Trữ Uy đang bám dính lấy tôi thì mặt sẽ nhăn nhú như ông già!

Sau giờ làm, tôi không chờ Thư Trạch, mà về trước để thu thập đồ đạc. Vài bộ quần áo bình thường để thay, một ít vật dụng hàng ngày, rồi quay lại căn nhà Thư Trạch đang ở trọ.

“Sao anh lại quay lại?!” Thư Trạch nhìn tôi đứng ngoài cửa, nhú nhú mày.

“Lần trước không phải đã nói với cậu rồi đấy thôi?! Từ giờ tôi sẽ sống cùng cậu, Đào tổng cũng đã đồng ý rồi.”

Thư Trạch hừ một tiếng, chẳng để ý đến tôi nữa. Buổi tối ăn cơm cũng rất hồ hững với tôi.

“Ồ này! Cậu làm sao thế?! Tôi có chọc giận gì cậu đâu, sao cái mặt cứ ngó dăm dăm như ông già thế?!” Tôi tức giận tròng mắt lại với cậu ta.

“Hừ!” Thư Trạch chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi quay ra xem TV.

“Hừ cái khỉ nhà cậu?! Có gì bất mãn thì nói ra mau! Trước đây thì thẳng thắn như thế, giờ sao lại giống mấy bà cô khó ở thế hả?” Tôi hờn giận trách cứ.

“Hừ, ban ngày thì ở công ty liếc mắt đưa tình với Trữ Uy, buổi tối lại vác hành lý đến chỗ tôi! Anh thật đúng là!” Thư Trạch khó chịu nhỏ giọng lầm bầm, nhưng tôi vẫn nghe ra được.

Đêm, lúc tôi định len lén chui vào phòng cậu ta lần nữa thì mới uất ức không thể tả mà phát hiện ra rằng cậu ta đã khóa trái cửa phòng?!

Hôm sau, tôi ôm một bụng tức không sao tiêu được mà đi làm, Trữ Uy chạy đến trước mặt quấy nhiễu tôi cũng chẳng buồn xua đi. Lại còn cố tình đùa giỡn tí chút với y cho bõ tức. Thư Trạch xuống tầng một trông thấy, mặt sa sầm hẳn đi. Mấy ngày sau đó, tôi cùng Thư Trạch chẳng có tiến triển gì, còn Trữ Uy thì vẫn quần lầy bên người. Và chuyện tính hướng của tôi lại một lần nữa trở thành đề tài nóng hổi cho các đồng nghiệp bàn tán buôn chuyện.

“Hừ, thẳng nhóc họ Tổng kia đúng là dê tiện! Ý mình là tổng giám đốc nên gây khó dễ cho tôi! Lương tháng trước của tôi còn kéo đến tận giờ vẫn chưa trả. Tháng này còn tự ý nâng mức kế hoạch tiêu thụ. Kinh tế năm nay đình trệ như thế, làm thế chẳng phải rõ ràng muốn chính tôi sao?! Dương Duệ, tối nay đi ăn với tôi nhé!”

Lúc nghỉ trưa, Trữ Uy hầm hừ ngồi ngay trước bàn công tác của tôi bắn như mưa xuân. Quan hệ giữa ba người chúng tôi đang dần trở nên căng thẳng cùng phức tạp. Vì giận Thư Trạch nên lúc ấy tôi mới cố ý tiếp cận Trữ Uy. Thư Trạch thấy tôi gần gũi với Trữ Uy, liền tìm cách gây phiền phức cho Trữ Uy. Mà Trữ Uy bị Thư Trạch chính rồi lại thêm ôm ấp ý định trả thù mà càng ân cần với tôi hơn. Kỳ thực, đàn ông nhiều khi đúng là thứ động vật nhàm chán mà ấu trĩ quá thể.

Hôm nay, sau khi về nhà, tôi làm cơm tối, cùng Thư Trạch ăn xong, tôi nhanh nhẹn mò sang phòng ngủ của cậu ta luôn, phòng hờ cậu ta lại khóa trái cửa. Thư Trạch thấy tôi đi vào, tức giận đuổi đi.

“Anh vào đây làm gì? Về phòng anh ngủ đi!”

Giọng điệu Thư Trạch có vẻ cứng nhắc, làm tôi thực không biết phải làm sao. Để khiến cậu ấy quay lại, tôi đã trở nên không còn là chính mình nữa. Tôi thậm chí còn bắt đầu thấy hoài nghi rằng cậu ấy rời bỏ tôi,

có phải chăng vì cậu ấy không hề yêu tôi không. Tôi đứng bên giường, cắn môi tủi thân cúi đầu, rồi nặng nề lê bước về phía cửa. Nếu cậu ấy thấy tôi phiền phức như vậy, thì đáng ra tôi không nên bước qua cánh cửa này, mắc công bị cậu ấy trừng trị. Nhưng, khi tôi sắp bước ra khỏi phòng, thì cậu ấy kéo tay tôi lại.

“Xin lỗi... vừa nãy là tôi không tốt... Tôi chỉ là thực sự không biết nên đối với anh ra sao mà thôi! Mỗi lần đều tự nhủ phải tránh xa anh, muốn cự tuyệt anh, nhưng lại luôn không nhịn được muốn nhìn thấy anh, tới gần bên anh. Tôi sắp phát điên rồi.” Thư Trạch ảo não thở dài.

Tôi quay đầu lại nhào vào lòng cậu mà găt gao ôm lấy.

“Cậu dần vật tôi như thế, tôi cũng sắp phát điên rồi! Thực ra, Tống Trí Viễn đã tìm tôi. Chuyện của cậu tôi đều đã biết, tôi đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng ai biết đâu cậu lại để tâm những chuyện vụn vặt như thế. Còn có mẹ cậu, tôi sẽ cùng cậu chăm sóc...”

Nói còn chưa dứt câu, tôi đã bị Thư Trạch đẩy ra.

“Sao anh lại biết chuyện mẹ tôi? Dù Tống Trí Viễn có tìm anh, ông ta cũng không thể nói cho anh biết chuyện này được! Anh lên điều tra tôi sao?” Thư Trạch tức giận nhìn tôi.

“Tôi không có! Là vô tình mà tôi biết được thôi!” Tôi xạo sự.

“Hừ ~ Tôi vẫn băn khoăn mãi tại sao một người đến chết vẫn cứ sĩ diện, không chịu cúi đầu như anh tự nhiên sao lại chạy tới quần quýt lấy tôi đòi tái hợp lại. Hóa ra là vì vậy. Tôi không cần sự thương hại của anh.” Thư Trạch nhìn tôi, vẻ mặt rạn vỡ như vừa bị tổn thương.

“Thương hại cái đếch gì ở đây! Ngay cả tình thương và tình yêu cậu cũng không phân biệt được sao?! Dương Duệ tôi không cao thượng đến mức còn để tâm đến mấy chuyện đáng thương cảm như thế đâu! Tôi là kẻ đến chết vẫn sĩ diện đấy! Không chịu cúi đầu đấy! Nhưng vì cậu... mẹ kiếp, tôi có thể buông bỏ tất cả! Còn cậu thì sao?! Chỉ bởi vì hoàn cảnh gia đình mà vứt bỏ đi lời hứa hẹn đã từng nói với tôi! Hóa ra tình yêu của cậu lại yếu ớt đến mức không chịu nổi một kích! Thư Trạch trước kia lúc nào cũng nói yêu tôi, phải bảo vệ tôi chết ở chỗ nào rồi?”

Tôi cũng mắng to lại, mũi nhین không được thoáng cay cay, mà Thư Trạch chỉ một vẻ mặt u buồn không nói gì.

Tôi thở dài, “Thôi bỏ đi, kỳ thực trước giờ cậu có từng yêu tôi đâu. Trước kia nói vậy bắt quá chỉ là đồ dành tôi mà thôi. Là tôi ngu ngốc, đã ba mươi tuổi đầu rồi mà còn tin vào mấy chuyện vớ vẩn này. Liều lĩnh yêu cậu là tại tôi, không phải lỗi tại một thằng nhóc như cậu! Cảm ơn cậu đã lần thứ hai cho tôi sáng mắt ra là mình ngu ngốc đến thế nào, cho tôi biết tình yêu là cái thứ chó má như thế nào!”

Tôi rời khỏi phòng cậu ta, trở về phòng mình thu dọn quần áo và đồ dùng hàng ngày.

——o0o——

27. Chương 27

Dành tặng tình yêu này cho những người mãi mãi yêu ta

Những gì nhìn không thấy, sờ không được quả nhiên luôn khiến con người ta bất an. Hạnh phúc đã từng tin tưởng vững chắc như vậy thoáng chốc đã biến mất. Chúng ta thường đặt lòng tin đối với tình yêu dựa vào thái độ của đối phương đối với chúng ta.

Mới vài hôm trước, tôi còn mang theo quần áo tới đây, hôm nay tôi lại thu dọn hết đồ đạc mang đi. Đàn ông đúng là một loài động vật dễ bị kích động. Tôi vừa buồn vừa bức, cảm giác như thấy mình cứ mãi không thể khai thông được cái đầu cho sáng ra vậy.

Tôi vừa nhét đồ vào túi du lịch, vừa ôm cục tức trong bụng, dù biết rằng một khi đã bước ra khỏi căn nhà này, thì cũng tức là từ nay về sau tôi sẽ bước ra khỏi cuộc đời Thư Trạch. Cũng tầm này một năm trước, tôi rời khỏi Trữ Uy. Nhưng thật buồn chính là, Thư Trạch không hề ngăn tôi lại.

Tôi vác cái túi lớn ra phòng khách, Thư Trạch đang ngồi ở đó, trầm ngâm cúi đầu. Tôi đi ra huyền quan, thay giày, cầm nắm cửa, nhưng không có dũng khí đẩy ra.

Ngăn tôi lại! Hãy ngăn tôi lại đi!

Tôi tuyệt vọng gào thét trong lòng. Nhưng Thư Trạch vẫn ngồi trên sô pha không nhúc nhích, ngay cả một câu cũng không hề nói. Đã từng chung sống với cậu ấy, tôi cũng hiểu ra rằng: không nên cứ mãi để ý đến kết cục, hãy coi như một ngày qua đi là một ngày hạnh phúc cuối cùng. Thế nhưng, hôm nay, “ngày cuối cùng” rốt cục cũng đã đến rồi, vậy mà sao tôi chẳng thể thản nhiên đối mặt với nó.

Tay chân luôn luôn không chịu nghe lời ý chí, mặc cho chúng ta cứ cố gắng chi phối chúng.

Trước đây rời khỏi Trữ Uy là bởi vì tôi đã quá mệt mỏi, không còn sức lực để mà nhẫn nhịn nữa. Thế nhưng, hiện tại lòng lại cực kỳ không cam lòng, tức giận có, bi thương có, khó chịu có, mà tuyệt vọng lại càng nhiều! Tôi ném hành lý lên mặt đất, sau đó chạy tới trước mặt Thư Trạch túm cổ áo cậu ta lên, vung nắm tay đập cậu ta một quyền.

“Một đám này là cậu nợ tôi! Giờ thì hai ta đã coi như xong!”

Tôi buông cậu ta ra, một lần nữa quay lại huyền quan, vác hành lý lên, cuối cùng cũng kiên quyết đẩy cửa bước ra.

Tôi trở lại căn nhà Thư Trạch để lại cho tôi, ngơ ngác ngồi trên sô pha đến thất thần. Bỗng nhiên lại nhớ đến ba mẹ. Đến D thành làm việc đã nhiều năm, không thể ở bên bọn họ báo hiếu. Vậy mà, mấy năm nay sự nghiệp đã chẳng đâu vào đâu, ngay cả gửi tiền về phụ giúp ông bà cũng chẳng có. Chuyện của Thư Trạch lần trước còn làm ông bà lo lắng không thôi nữa. Lòng tôi thực phiền muộn. Đã từng đứng trước mặt người cha người mẹ già nua của mình mà thề rằng con sẽ hạnh phúc! Thư Trạch cũng đã từng chân thành đứng trước tôi mà thề rằng sẽ đem lại hạnh phúc cho tôi. Vậy mà, mọi hứa hẹn chung quy lại chẳng còn gì đáng tin.

Cảm thấy thực sự không còn gì phải lưu luyến ở cái chốn D thành này nữa, tôi cũng nên trở về thôi. Mỗi ngày qua đi là một ngày sống của cha mẹ ít đi, đứa con bất hiếu là tôi phải trở về tận hiếu với ông bà thôi.

Tôi vừa mới vào KM, còn đang trong quá trình thực tập, chưa chính thức ký hợp đồng, vậy nên bây giờ có xin thôi việc cũng không phải chịu trách nhiệm gì. Với kinh nghiệm và lý lịch của tôi, về thành phố nhỏ ở quê tìm kiếm một công việc kiểu kiểu như thế này chắc cũng không quá khó. Khi còn trẻ thì muốn đặt chân đến những thành phố lớn hơn, tìm kiếm một nơi chốn thuận lợi để phát triển, phiêu bạt bao năm rồi mới chợt nhận ra rằng không đâu ấm áp bằng quê nhà.

Tôi vào thư phòng mở máy tính, đánh một bản đơn xin từ chức, rồi gửi email cho Đào Vũ. Sau đó lôi cái vali da to tướng để đựng hành lý, chợt nhận ra, vì sao tôi lại luôn phải làm cái việc này, tôi chán ghét lắm rồi. Tôi không cầu đại phú đại quý, chỉ cầu yên ổn. Thế nhưng, vì sao cứ luôn gặp phải trắc trở như vậy?!

Sáng sớm hôm sau, tôi mang theo hành lý ra ga, đánh một cú điện thoại về nhà, mẹ tôi nhắc máy.

“Alo?”

Giọng nói của mẹ truyền ra từ ống nghe, tuy rằng chỉ một từ ngắn ngủi, nhưng trong nháy mắt đã khiến mũi tôi cay cay. Tôi nắm chặt tay, nỗ lực gạt đi những cảm xúc rối loạn trong lòng. Dù đã ba mươi tuổi, dù đã từng có thể can đảm chịu đựng khi nếm trải cảm giác bị thất tình, nhưng đứng trước mặt mẹ, tôi vẫn luôn cảm thấy mình yếu đuối như một đứa trẻ.

“Alo? Ai đấy? Mao Mao... là con phải không?”

“Mẹ...”

Tôi nhẹ thốt lên một tiếng, tiếp đó là một khoảng trầm mặc.

“Dạo này khỏe không con? Có ăn uống đầy đủ không đấy?” Một lát sau, mẹ phá vỡ sự im lặng trước, giọng nói đã có điểm nghẹn ngào.

“Vâng, con vẫn tốt. Con đang đứng ở ga, chuẩn bị về nhà.”

“Về đi con.”

Tôi tắt điện thoại, nghe ra một tiếng thở dài không đổi nơi mẹ ở đầu bên kia.

Đúng vậy! Làm sao mà tốt cho được đây?! Nếu tốt, tôi đã chẳng cô đơn quanh quẩn mò về nhà như vậy. Mẹ hẳn là đã nhận ra được sự ưu buồn của tôi, nhưng không nói gì, chỉ một câu “về đi con” mà thôi.

Sau đó, tôi gọi cho Tổng Trì Viễn, lúc trước ông ta đã bảo tôi nếu tìm được Thư Trạch thì lập tức gọi điện cho ông ta. Tôi chỉ bảo ông ấy tôi tìm được rồi nhưng chưa gặp cậu ấy, trình bày cho ông ta tình hình gần đây của cậu ấy. Tuy rằng Thư Trạch đối với người này không có quá nhiều tình cảm, nhưng nhìn thế nào cũng thấy được ông ta là một người anh trai tốt, rất quan tâm đến cậu ấy.

Tôi ngắm nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, lòng có chút bồn chồn lo sợ. Nhắm mắt lại định nghỉ ngơi chốc lát, lại ngủ thẳng một lèo đến tận lúc đến nơi. Tôi xách theo hành lý bước trên con đường quê hương, lòng bồi hồi nhớ lại những tháng ngày đã không còn rõ nữa.

Tôi đứng trước cửa hồi lâu, chẳng biết sẽ phải đối mặt với ba mẹ thế nào đây. Tôi rất sợ bọn họ sẽ hỏi về chuyện của Thư Trạch, lại khẽ thở dài một tiếng.

Đúng lúc đó thì cửa mở. Ba đứng trước cửa, đưa tay đỡ hành lý trong tay tôi.

“Ba nghe thấy tiếng thở dài, thôi mau vào đi. Nhận được điện thoại của con xong, ba và mẹ con cứ chờ con mãi đấy.”

“Ba, con xin lỗi.”

Tôi ôm lấy ba, nước mắt chực rơi. Thực sự xin lỗi ba mẹ, con đã không thể đạt được hạnh phúc. Nhưng mà, con cũng đã cố gắng lắm rồi, chỉ là số con không may mắn mà thôi.

“Vào đi, không cần nói gì cả.”

Mẹ vận tạp dề, bưng bánh chẻo ra đặt lên bàn ăn. Tôi cố gắng nén xuống những khổ sở trong lòng mà ngồi xuống, yên lặng ăn. Ba mẹ, thủy chung không hề đề cập một chút gì đến Thư Trạch.

“Ba mẹ, con về lần này định tìm việc luôn, không quay lại D thành nữa.”

Cơm nước xong, tôi bình thản tuyên bố quyết định của mình.

“Con thấy thế nào thoải mái là được. Con đã ba mươi tuổi rồi, không cần ba mẹ phải quyết định thay con nữa.” Ba chỉ nhàn nhạt nói một câu.

Sau khi ăn xong, mẹ vẫn vội vàng giúp tôi dọn dẹp quần áo và đồ dùng hàng ngày. Tôi phát hiện phòng ngủ của mình nệm chăn đều đã thay mới, là màu tím mà tôi thích. Tôi biết, trong lòng bọn họ lúc này cũng đang rất mâu thuẫn. Bọn họ vẫn luôn mong muốn tôi trở về, mong muốn tôi và Thư Trạch chia tay, nhưng lại vẫn phải chấp nhận sự thật.

Bỗng nhiên lại thấy hổ thẹn, tôi tự nhận mình không phải là kẻ bạc tình, đối với bất cứ ai tôi đều cố gắng để không thẹn với lương tâm. Mặc dù là đối với Trữ Uy hay Thư Trạch, cũng toàn là bọn họ phụ tôi đấy thôi. Vậy mà, đến cuối cùng, tôi lại có lỗi với ba mẹ nhiều lắm.

Sáng hôm sau, tôi đến đại lý điện thoại mua một sim điện thoại mới, ném cái sim cũ đi. Sau đó đến chợ việc làm đăng ký sơ lược về lý lịch. Cuối cùng là theo mấy cái thông báo tuyển dụng trên báo mà đi phỏng vấn tìm việc. Lang thang một ngày trời ở bên ngoài, tôi mệt mỏi về nhà. Mẹ đã chuẩn bị cơm nước sẵn sàng.

“Hôm nay thuận lợi không con?” Lúc ăn cơm, ba quan tâm hỏi tôi.

“Tốt ạ. Giờ chỉ chờ kết quả thôi ạ. Có vẻ mấy nhà tuyển dụng đều rất có thiện chí đối với con.”

“Đừng để mình bị áp lực quá con ạ. Về lần này, tiền tiết kiệm của con mẹ đều vẫn giữ kỹ rồi. Chuyện công việc cứ từ từ rồi tính.”

Mẹ thoải mái cười với tôi, nhưng lại khiến tôi thấy xấu hổ vô cùng. Tôi ở D thành căn bản là chẳng kiếm được đồng nào, sau khi phải gánh trên lưng 200 vạn, tôi đã không còn lo gửi tiết kiệm nữa. Kể cả số tiền tiết kiệm trước đây cũng bé nhỏ không đáng kể. Nhưng, đến tối, mẹ đi vào phòng tôi, đưa cho tôi một quyển sổ

tiết kiệm. Vừa mở ra, tôi liền thấy bên trong đã có hơn sáu vạn. Đã thế, từ cái hồi tôi đưa Thư Trạch về nhà, mỗi tháng đều có đều đặn 4000 đồng được gửi vào. Số tiền này đương nhiên không phải do tôi ký gửi. Nhìn cuốn sổ tiết kiệm, tôi chỉ thấy buồn phiền. Tiểu tử này, đến tột cùng là muốn thế nào đây?!

Tôi tiện tay nhét cuốn sổ vào ngăn kéo, không cho chính mình suy nghĩ nhiều nữa. Quyết định rời khỏi D thành, tôi cùng với mọi viễn cảnh của quá khứ chỉ còn là một dấu chấm hết.

Hay là tôi cứ tìm một người phụ nữ rồi kết hôn nhỉ. Tôi biết, phụ nữ sẽ không thể đem lại hạnh phúc cho tôi. Nhưng thời gian trôi qua, dần dần cũng khiến tôi nhận ra rằng đàn ông cũng chẳng thể mang đến chút hạnh phúc nào. Đã vậy, không bằng để ba mẹ được hạnh phúc đi! Cưới một cô gái, sinh một đứa con, để ba mẹ được hưởng thụ niềm hạnh phúc con cháu sum vầy!

Sau một tuần, tôi được một công ty quảng cáo thuê vào làm, công việc thuộc ban kế hoạch. Tuy nghe có vẻ bùi tai, nhưng thực chất cũng chỉ là làm chân chuyển đồ, học nghề. Khá là mệt mỏi, nhưng công việc lại phong phú, khiến tôi không còn thời gian để mà nghĩ đến Thư Trạch nữa. Mà sổ tiết kiệm thì vẫn đều đặn đúng hạn được chuyển tiền đến. May là mẹ tôi đã đưa cuốn sổ cho tôi, không thì cũng không biết sẽ phải trả lại thế nào nữa.

Cuối tuần, hiếm hoi lắm mới có lần ba tôi xuống bếp, nấu món cải trắng với sữa tươi, canh đậu hũ với thịt cua, cổ gà kho tàu. Tay nghề nấu nướng của ba vẫn luôn rất tuyệt, chỉ là lâu lâu không xuống bếp mà thôi. Tôi trở về, khiến ba mẹ vừa đau lòng lại vừa vui mừng.

“Thơm quá! Lâu lắm rồi con không được ăn cơm ba nấu!”

“Khỏi lo, từ giờ con sẽ được ăn thường xuyên.” Ba khẽ cười cười.

“Ăn nhiều một chút, dạo này trông con gầy lắm đấy.” Gương mặt mẹ hiền hòa tràn đầy yêu thương, đẩy đĩa rau đến chỗ tôi.

“Mẹ, mẹ có quen cô gái nào không? Giúp con hẹn làm quen nhé!”

Tôi bình thản buông một câu nói, nhưng lại khiến hai người họ sững sờ ngay tại chỗ.

——o0o——

28. Chương 28

Yêu, là gắn bó đến khi lìa đời

Mẹ sững sốt một hồi lâu mới lấy lại được bình tĩnh, vui vẻ nở nụ cười nói, “Tốt tốt lắm, mẹ sẽ sắp xếp cho con.”

Thế nhưng ba lại nhìn tôi, vẻ mặt cương nghị, thờ dãi.

“Không nên vội vã quyết định như thế. Con phải hiểu được rằng mình phải có trách nhiệm đối với người đã thuộc về mình.”

“Ba, con đã quyết định rồi.” Tôi nhợt nhạt cười nhìn ba.

“Điều ba mong muốn không phải là con đã quyết định hay chưa, mà là hạnh phúc của con. Trước đây con nói sẽ được hạnh phúc bên thằng nhóc đó, ba đã tin. Mà giờ con lại nói muốn thân thiết với phụ nữ. Chẳng lẽ thằng nhóc đó đã không đem lại được hạnh phúc cho con rồi thì phụ nữ có thể sao?” Ba tức giận nhìn tôi.

“Ba, con xin lỗi... Con muốn được hạnh phúc lắm chứ! Nhưng luôn luôn không được như ý muốn...” Tôi nghẹn ngào.

“Chuyện của con và thằng nhóc kia ba không muốn hỏi nhiều. Ba chỉ muốn con hãy suy nghĩ thật thấu đáo đến tột cùng là con muốn gì. Nhớ kỹ, mỗi một quyết định của mình đều phải vì chính hạnh phúc của mình mà nỗ lực con ạ. Mà có hạnh phúc, thì ba và mẹ mới hạnh phúc được. Những chuyện khác, đừng suy nghĩ nữa làm gì.”

“Ba...”

Lòng tôi khó chịu muốn chết. Giả như bọn họ cứ mắng tôi, thậm chí là đánh tôi một trận, thì nhẹ nhõm biết bao nhiêu. Đằng này họ lại khoan dung cùng thấu hiểu như vậy, trái lại chỉ khiến lòng tôi càng thêm áy náy.

Chuyện làm quen với phụ nữ tạm thời gác lại. Tôi bắt đầu dành tâm trí cho chuyện công việc, dự định kỳ nghỉ đông tới sẽ đưa ba mẹ đi du lịch. Sống cùng với Trữ Uy, Thư Trạch lâu như vậy, gu thẩm mỹ về cách ăn mặc của tôi cũng thuộc loại khá khắt. Vậy nên sau khi từ D thành về liền rất được chị em phụ nữ để ý đến. Tôi không giống như trước chỉ cố gắng né xa các nàng nữa, mà cố gắng vui vẻ hòa đồng hơn với các nàng. Tính cách tôi cũng coi như hiền lành, cùng làm việc với đồng nghiệp, khách hàng tương đối dễ chịu. Thế nhưng, đối với phụ nữ, dù cố gắng thế nào tôi cũng không thể có cảm giác.

Ba nói rất đúng. Tôi và phụ nữ, nhất định không thể duy trì một cuộc hôn nhân dài lâu được. Mà những mâu thuẫn phát sinh sau hôn nhân còn có thể sẽ làm ba mẹ phiền lòng hơn. Có lẽ tôi nên học cách tự tạo hạnh phúc cho mình, hơn là đem nó phó thác lên người khác. Ở công ty, mỗi ngày tôi làm việc như một con quay không ngừng nghỉ, cấp trên đối với tôi rất hài lòng. Ở nhà, tôi giúp mẹ dọn dẹp nhà cửa, cùng ba chơi cờ. Tôi hao hết toàn bộ tinh lực để làm một người công nhân tốt, một đứa con hiếu thảo. Nhưng vẫn sẽ có một lúc nào đó, tôi vô pháp khống chế bản thân nhớ đến Thư Trạch. Thế mới biết, nhớ nhung không phải cần đến tinh lực, mà nhớ nhung cậu ấy, đã trở thành một loại bản năng trong tôi.

Đảo mất, tôi về nhà đã hơn một tháng. Lần này, tôi đã triệt để đoạn tuyệt, rời khỏi D thành, khóa sim cũ, không lên MSN. Vô số lần muốn gọi điện cho cậu ấy, biết bao đêm bởi vì nhớ cậu ấy mà không ngủ được. Thế nhưng tôi vẫn cắn răng nhẫn nhịn, cố gắng chống đỡ cái loại tư vương hèn mọn này mà cho qua những tháng ngày không có Thư Trạch.

Vừa sang đầu tuần, giám đốc đã gọi tôi tới phòng làm việc, nói là có việc muốn giao phó.

“Dương Duệ, thời gian anh đến công ty tuy rằng không dài, nhưng đã rất cố gắng, tôi cũng rất tin tưởng năng lực của anh. Gần đây công ty tuyển thêm một người mới, cũng làm bên ban kế hoạch của anh. Anh hãy hướng dẫn người đó nhé.”

“Vâng, tùy ngài sắp xếp.” Tôi gật đầu, kỳ thực tôi cũng coi như ma mới còn gì, chỉ là thể càng chứng tỏ ông chủ rất tin tưởng vào thực lực của tôi.

“Tiểu Vương, dẫn tiểu tử đó vào đi.”

Giám đốc gọi điện thoại nội bộ đến Vương thư ký, một lát sau cửa bị đẩy ra, một người liền tiến vào. Tôi vừa quay đầu lại, liền kinh ngạc. Người này, không phải Tổng Thư Trạch thì là ai?!

Thư Trạch bắt chuyện với giám đốc, gật gật đầu với tôi, tựa như không hề nhận ra tôi vậy.

“Dương Duệ, đây là Tổng Thư Trạch, mới từ nước ngoài về. Giao cho cậu đó, giúp cậu ấy mau chóng làm quen với công việc nhé.” Giám đốc giao việc cho tôi xong, lại quay sang giới thiệu với Thư Trạch, “Tiểu Tống, đây là Dương Duệ. Cậu ấy đến công ty cũng không lâu lắm. Nhưng thái độ làm việc rất tích cực, so với những nhân viên làm việc lâu năm khác còn hiệu quả hơn nhiều. Cậu hãy học tập theo cậu ấy.”

“Vâng, tôi sẽ. Tôi là Tổng Thư Trạch, từ giờ mong được chỉ bảo.” Thư Trạch khiêm tốn hữu lễ mỉm cười với tôi.

“Được...”

Đầu óc tôi một mảnh mờ mịt. Sao cậu ấy lại ở đây? Vì sao lại làm bộ như không nhận ra tôi? Vì sao cứ mỗi lần tôi quyết tâm ra đi, lại đến làm đảo lộn lòng tôi.

“Sao cậu lại đến đây?” Rời khỏi phòng làm việc của giám đốc, tôi mặt không đổi sắc chất vấn Thư Trạch.

“Bắt đầu một cuộc sống mới, đoạn tuyệt với quá khứ.” Cậu ấy nhìn tôi, sau đó vươn tay xoa xoa mặt tôi.

“Muốn đoạn tuyệt với quá khứ, thì sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa mới đúng.” Tôi quay đầu đi, né tránh bàn tay ấm áp của cậu.

“Nhưng nếu không có anh, cuộc sống mới của tôi sẽ chẳng còn ý nghĩa nữa.”

“Giờ nói với tôi những lời này không thấy nực cười sao?! Kẻ đòi chia tay tôi là cậu kia mà.”

“Nhưng kẻ thực sự biến mất lại là anh.” Thư Trạch bi thương nhìn tôi.

“Đừng có giả vờ trưng cái bộ mặt đau khổ đó với tôi! Là cậu không muốn nhìn thấy tôi, nên tôi mới rời đi. Nếu như cậu luyến tiếc tôi, thì sao lúc tôi rời đi không ngăn tôi lại?!” Tôi oán giận trừng cậu ấy.

“Xin lỗi... Khoảng thời gian đó lòng tôi đang rối bời. Đã xảy ra rất nhiều chuyện. Tôi vốn vẫn nghĩ rằng bản thân rất mạnh mẽ, có thể bảo vệ anh, cho anh tất cả. Nhưng khoảng thời gian ấy đã khiến tôi nhận ra rằng, kỳ thực chính mình cái gì cũng không làm được. Tôi không có lòng tin sẽ đem lại hạnh phúc cho anh.”

“Nếu không có lòng tin sẽ đem lại hạnh phúc cho tôi, vậy vì sao bây giờ lại tìm đến đây?!” Tôi lườm cậu ấy, lòng không khỏi dấy chút đau đớn.

“Bởi vì tôi ích kỷ. Tôi không biết có thể đem lại hạnh phúc cho anh hay không. Nhưng rời khỏi anh, nhất định tôi không thể hạnh phúc được.” Thư Trạch nói xong, ánh mắt khẩn thiết, trong nét buồn bã còn đọng chút kinh hoàng.

“Lúc hứng trí lên thì hứa hẹn cả đời với tôi, khi mất hứng thú rồi thì liền đòi chia tay. Cậu xoay như chong chóng như vậy, định coi tôi là cái gì đây?! Hôm nay còn tốt đẹp với cậu, nào ai biết liệu ngày mai cậu có đổi ý hay không.” Có trời mới biết tôi nhớ vòng ôm ấm áp của Thư Trạch đến mức nào, tuy vậy, tôi vẫn chẳng thể nào tha thứ cho cậu ấy.

“Mao Mao à, xin lỗi! Tôi biết tôi sai rồi. Anh thông cảm cho tôi đi?! Anh có một gia đình hoàn chỉnh, có ba mẹ yêu thương anh. So với anh, tôi chẳng có gì hết. Chuyện gia đình tôi không đơn giản như anh tưởng tượng đâu. Tôi cũng có lúc bốc đồng, cũng có khi để tâm những chuyện vụn vặt, anh không thể cho tôi một chút thời gian được sao?! Anh có thể ra đi một cách quyết tuyệt như thế, có bao giờ nghĩ rằng tôi cũng đau lòng lắm không?”

Viễn mắt Thư Trạch đã hồng hồng, oan ức nhìn tôi. Trước thì rõ ràng là cậu ấy muốn chia tay, giờ đây lại quay ra nói tôi phụ cậu ấy, lòng tôi cũng thấy oan ức lắm chứ. Mà, nhìn bộ dạng đau lòng của Thư Trạch, quả thực tôi còn thấy đau lòng hơn.

“Người tôi quan tâm là cậu, chẳng lẽ tôi còn phải quản xem cha mẹ cậu là ai?! Mà cậu lại có thể dễ dàng nói tiếng biệt ly như thế.”

“Mao Mao...”

Thư Trạch không hề giải thích điều gì, chỉ khẽ gọi tên tôi, kéo tôi vào lòng. Khoảnh khắc bị hơi ấm quen thuộc của cậu ấy bao trùm lấy, tâm tình nóng nảy bao nhiêu ngày qua thoáng cái liền an tĩnh lại. Có cố gắng phủ nhận thế nào cũng vô dụng, tôi còn thương cậu ấy. Có bất an về tương lai thế nào cũng vô dụng, tôi vẫn còn yêu cậu ấy bao nhiêu. Một khi đã yêu ai, sẽ trở nên bất chấp hậu quả có ra sao, gắn bó đến khi lìa đời, đến tận khi hao đến giọt yêu thương cuối cùng, mới chân chính mà hoàn toàn xa nhau. Mà tôi và cậu ấy, hiển nhiên vẫn chưa đến lúc ấy. Vậy thì cứ tiếp tục thôi! Dem trao hết đi tình yêu này, rồi lúc đó tôi sẽ không còn yêu cậu ấy nữa.

Chiều, tôi nói với giám đốc muốn dẫn Thư Trạch ra ngoài học chạy việc, nhưng thực ra là cùng cậu ấy đến khách sạn. Năng lực làm việc của Thư Trạch người khác có thể không biết, nhưng chẳng nhẽ tôi còn không rõ sao?! Cậu ấy cơ bản đâu cần tôi phải hướng dẫn cái gì!

Chúng tôi quay cuồng trên giường, cắn xé môi nhau, thẳng đến khi cảm thấy vị máu trong miệng đối phương. Sít sao quấn riết lấy nhau, như để bù đắp bao ngày xa cách trong nhớ nhung, oán hận và đau đớn. Chúng tôi hung hăng để lại vết tích dục vọng trên người đối phương, tựa như muốn đánh dấu sự sở hữu của chính mình. Thư Trạch nằm trên tôi, hai tay vuốt ve hai bờ mông tôi, rồi điên cuồng tiến công vào nơi cấm địa trong tôi. Tôi một tay ôm lấy vai cậu ấy, một tay giật tóc cậu ấy. Dưới những âu yếm kịch liệt của cậu ấy mà cao giọng rên rỉ. Đến tận khi cậu ấy trút bỏ toàn bộ nhiệt tình của mình trong cơ thể tôi.

“Dương Duệ, anh biết không? Kỳ thực kẻ bất an nhất chính là tôi. Tình yêu của anh là tình yêu số đông, còn tình yêu của tôi, chỉ là của một mình cá nhân tôi thôi. Tôi không yêu đàn ông, tôi chỉ yêu mình anh, vậy nhưng từ khi yêu anh, tôi chẳng thể nào yêu phụ nữ được nữa. Trừ anh ra, tôi chẳng còn gì cả.”

Hoan ái qua đi, Thư Trạch siết sao ôm tôi, đem mặt dán trên lưng tôi, tựa như một chú chó nhỏ bị bỏ rơi. Lòng thoáng đau đớn, tôi quả thực may mắn hơn Thư Trạch nhiều lắm. Chỉ ít tôi còn có ba mẹ toàn tâm toàn ý thương tôi. Dù tôi có ở D thành ra sao đi nữa, vẫn sẽ luôn có một nơi chốn ấm áp lúc nào cũng hoan nghênh tôi trở về. Còn Thư Trạch từ nhỏ đã phải phiêu bạt nơi đất khách. Tôi thực xấu hổ, tôi giận cậu ấy buông tay, nhưng lại chưa bao giờ thử chân chính đặt mình vào hoàn cảnh của cậu ấy mà suy nghĩ.

Tôi xoay người, kéo cậu ấy vào trong lòng, khẽ hôn lên mép tóc cậu.

“Vô luận có ra sao, cậu vẫn còn có tôi. Vậy nên đừng rời xa tôi nữa. Tôi không chịu đựng nổi những lời nói đùa nữa đâu. Được rồi, sau này cậu có tính toán gì không?”

“Dự định ư? Cứ như vậy thôi! Cùng anh sống ở đây, cùng anh làm việc một nơi. Chờ vài năm nữa có tiền rồi, có thể tự mở một công ty nhỏ.”

“Vậy còn...”

“Tôi cùng Tổng gia đã không còn bất cứ quan hệ gì nữa. Nếu anh không ngại trong nhà có một người phụ nữ bị điên, tôi nghĩ sau khi ổn định rồi sẽ đón mẹ tôi về đây.”

“Thư Trạch...”

Tôi không biết nên nói cái gì, chỉ ôm lấy và hôn lên bờ môi cậu ấy.

——oOo——

29. Chương 29

Sâu trong tâm khảm mỗi người, đều tồn tại một chiếc hộp Pandora

Căn hộ của Thư Trạch cách nhà của chúng tôi không xa. Ở cái thành phố bé nhỏ nơi tôi sinh ra và lớn lên này, giá cả thuê nhà cũng thấp hơn nhiều so với D thành. Sau nhiều ngày suy nghĩ mãi, tôi lại lần nữa mang Thư Trạch về nhà. Nếu còn ý định tiếp tục bên nhau, thì đương nhiên không thể không thưa chuyện với ba mẹ. Cũng may là trước đó đã từng cho cậu ấy diện kiến phụ huynh một lần rồi, vậy nên lần này tôi cũng không cảm thấy lo lắng lắm. Nhưng mà Thư Trạch thì lại khẩn trương muốn chết. Có lẽ cậu ấy nghĩ rằng lần này cậu ấy đã mắc phải cái tội chọc giận tôi không nhẹ, nên sợ ba mẹ tôi sẽ quở trách một trận đây mà.

“Nó đến đây làm gì?! Con với nó không phải đã chia tay rồi à?!” Mẹ tôi sau khi nhìn thấy Thư Trạch, sắc mặt liền chẳng lấy gì làm hòa nhã.

“Bác, con xin lỗi. Là con không tốt. Vừa rồi là có chút hiểu lầm với Mao Mao thôi ạ. Bây giờ con xin chủ động được xin lỗi anh ấy.” Không đợi tôi mở lời, Thư Trạch đã nhanh miệng giải thích trước.

“Mẹ, thực ra là do con quá tùy hứng thôi ạ. Chuyện này không thể trách Thư Trạch được.” Mẹ tôi vốn đã không mong đợi gì được nhìn thấy Thư Trạch, lúc này mà tôi không đỡ lời cho cậu ấy, khẳng định cậu ấy sẽ bị làm cho bẽ mặt.

“Thôi cùng vào ăn cơm đi!” Ba tôi liếc mắt sang thấy chúng tôi, rất uy nghiêm mà lên tiếng.

Trên bàn cơm, cả bốn người đều yên lặng không nói gì. Dù sao thì ba mẹ tôi cũng chẳng thể nhẫn nại coi Thư Trạch như một đứa con dâu được. Cơ mà ba mẹ đã cùng xuống bếp làm một bàn ăn thịnh soạn như vậy, cũng coi như là thịnh tình khoản đãi rồi. Thư Trạch ngồi trên bàn cơm có chút khách sáo, chỉ cúi đầu vội vàng gấp rau cho tôi, lại rất cẩn thận giúp tôi gỡ xương cá, lột da thịt gà. Vì tôi khá là dể dàng, mỗi lần gỡ xương đều gỡ không hết, nên trước đây lúc sống cùng nhau, việc này toàn là Thư Trạch giúp tôi. Dùng cơm xong, Thư Trạch rất nhanh nhẹn xắn tay thu dọn bát đĩa.

“Không cần phải thu dọn nữa, ngồi xuống đây nói chuyện đi.” Ba ngăn Thư Trạch lại, gọi tôi và cậu ấy cùng lại gần chỗ ba.

“Bác, con nhất định sẽ chăm sóc cho Mao Mao thật tốt! Mong bác hãy tin tưởng con.”

Thư Trạch ngồi xuống, dè dặt quan sát sắc mặt của ba tôi, thấp thỏm cam đoan. Ba nghe xong, không ngờ lại nở nụ cười.

“Tiểu quỷ mi đến tuổi cũng còn ít hơn con ta, dựa vào cái gì mà cam đoan sẽ chăm sóc được cho nó?! Mi dám chắc con ta cần mi chăm sóc sao?”

“Con... con mặc kệ Dương Duệ có cần con chăm sóc hay không, con vẫn sẽ chăm lo cho anh ấy. Con sẽ nỗ lực làm việc, trở thành người để Dương Duệ có thể dựa vào.”

“Quan hệ của chúng mày không có pháp luật đảm bảo, cũng không có được sự tán thành của xã hội. Muốn thiên trường địa cửu thì chỉ có thể dựa vào hai đứa thôi. Mà tuổi trẻ chúng mày bây giờ làm việc gì cũng qua loa đại khái như thế. Nói thật, nghĩ đến tương lai của chúng mày, ba cũng chẳng lấy gì làm lạc quan lắm, nhưng ba cũng chẳng muốn ý kiến gì nhiều nữa.”

Nghe ba nói một hồi, dứt lời xong, tôi và Thư Trạch đều cúi đầu. Không chỉ riêng ba, ngay cả chính tôi cũng không thấy lạc quan lắm đối với tương lai sau này.

“Bác, con không dám thề thốt gì với bác. Nhưng con và Dương Duệ nhất định sẽ vì hạnh phúc của đôi phương mà nỗ lực hết mình. Chúng con đều đã trưởng thành rồi ạ.” Thư Trạch chân thành nhìn ba tôi nói.

“Được. Hai người chúng mày đều là đàn ông, chẳng mấy nữa mà cũng đã sống nửa đời người rồi. Có nhiều đạo lý cũng không cần mấy ông bà già chúng ta phải nói nữa. Dương Duệ đã từng cam đoan chắc nịch với ta, con sẽ đem lại hạnh phúc cho nó. Nó tin tưởng con, vậy nên ta cũng sẽ tin tưởng con.”

Dù không tình nguyện, nhưng có vẻ như quan hệ của chúng tôi đã được gia đình ngầm chấp thuận. Buổi tối, tôi cùng Thư Trạch nắm tay đi dạo trên phố. Từ nhà tôi đến nhà cậu ấy quốc bộ không đến 15 phút. Lúc này đã là chín giờ hơn, người ở đây về cơ bản là không có thói quen sống về đêm, tất cả đều đã về nhà nghỉ ngơi từ sớm. Trên đường cái tuyệt không có bóng người nào, chỉ có ánh sáng nhấp nháy của đèn đường hắt lên cái bóng trải dài của chúng tôi. Chúng tôi tựa như mấy đứa trẻ con mười bốn tuổi đang nếm trải tư vị của mỗi tình đầu, nắm tay ai đó, thì thoảng lại liếc mắt trộm nhìn đối phương, sau đó ngáy ngốc cười cười.

Đêm, chúng tôi ôm nhau nằm trên giường lớn, thỉnh thoảng lại hôn trộm người nào đó, rồi cười nghiêng cười ngả. Nháo mết rồi, Thư Trạch liền đột nhiên ôm tôi vào lòng, thương cảm nói.

“Mao Mao, kỳ thực tôi cũng hơi tức giận. Vì anh có thể dễ dàng biến mất khỏi tôi như thế. Tôi đối với anh mà nói có thể chỉ là một người khách qua đường. Nhưng anh thì đã thay đổi cuộc sống của tôi. Tôi có thể rời khỏi D thành, quay về Mỹ, hoặc đến bất cứ một nơi nào đó trên thế giới. Thế nhưng tôi không thể rời khỏi anh, tôi luyến tiếc anh. Nhưng anh thì không giống vậy...”

“Xin lỗi... Từ giờ sẽ không bao giờ... như thế nữa. Nhưng cậu cũng đừng thương tổn tôi nữa nhé.”

“Ừm.”

Thư Trạch vươn tay xoa đầu tôi, sau đó, chúng tôi im lìm chui trong chăn hôn hít nhau.

Cuối tuần, tôi cùng Thư Trạch lái xe về D thành, chuẩn bị đón mẹ của cậu ấy. Về chuyện của mẹ mình, cậu ấy vẫn không muốn nói nhiều với tôi. Tôi biết đó nhất định không phải là hồi ức tốt đẹp gì. Vì vậy cũng cố gắng không đề cập tới. Dù là yêu lại, thì tự đáy lòng cũng vẫn cần giữ lấy một chiếc hộp Pandora.

Thư Trạch dẫn tôi đến phòng bệnh của mẹ cậu ấy thì ngoài ý muốn gặp Tống Trí Viễn.

“Ông tới đây làm gì?! Tôi không muốn nhìn thấy ông!”

Thư Trạch vừa trông thấy Tống Trí Viễn, mặt mày liền lập tức lạnh băng. Suy cho cùng, tôi thấy bản thân Tống Trí Viễn chẳng có gì sai, liền lặng lẽ kéo ống tay áo Thư Trạch. Thế nhưng Thư Trạch lại giật tay tôi ra.

“Thư Trạch...” Tống Trí Viễn có vẻ không vui nhìn Thư Trạch.

“Đừng gọi tôi! Hôm nay tôi tới để đón bà ấy đi. Từ nay về sau mẹ con tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt người nhà họ Tống các người nữa.” Mặt Thư Trạch đỏ hồng lên, kích động nói với Tống Trí Viễn.

“Thư Trạch, đáng ra tôi phải xin lỗi mẹ con cậu. Nhưng khi đó tôi còn quá nhỏ. Sau lại quá nhiều việc đều là do cha chúng ta quyết định.”

“Khi đó còn nhỏ, vậy sau này thì sao?! Ông căn bản là đến giờ chưa từng nghĩ tới phải thừa nhận tôi, chưa từng nghĩ tới phải tìm mẹ tôi. Nhưng mà không sao, tôi cũng chẳng thấy lạ gì đâu!”

Thư Trạch phần hân mừng mắt với Tống Trí Viễn, sau đó đi tới trước giường bệnh, nơi có mẹ cậu đang ngồi ngây ra ở đấy, thu xếp hành lý.

“Cậu muốn đưa bà ấy đi đâu?” Tống Trí Viễn sốt ruột tiến lên ngăn cản Thư Trạch.

“Không liên quan đến ông! Nếu tôi không trở về tìm bà ấy, chắc hẳn ông đã quên lãng luôn người phụ nữ điên loạn này đúng chứ! Bây giờ lại vác cái mặt quan tâm này đến thăm hỏi bà ấy sao?! Kỳ Tín tôi từ bỏ! Bất kỳ cái gì của Tống gia tôi cũng không cần! Tôi muốn dẫn bà ấy đi!”

Thư Trạch đẩy Tống Trí Viễn ra.

“Cậu đừng tùy hứng nữa, cậu chăm sóc được bà ấy sao?! Tôi sẽ chăm sóc bà ấy, dành cho bà ấy sự bảo vệ tốt nhất, lúc rảnh rỗi sẽ tới thăm. Cậu cho tôi một cơ hội chuộc tội không được sao?!” Tống Trí Viễn vừa tuyệt vọng lại vừa vội vàng nhìn Thư Trạch.

“Đã quá muộn!”

Thư Trạch chỉ lạnh lùng để lại ba chữ, rồi đem hành lý giao cho tôi, sau đó tự mình cẩn thận đỡ mẹ rời khỏi phòng bệnh.

Trên đường trở về, Thư Trạch một câu cũng không nói. Chỉ có viên mắt đỏ một đường. Tôi cũng chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng, tha thiết nắm tay cậu ấy. Ngồi trên xe sáu tiếng đồng hồ, chúng tôi mới về đến chỗ ở hiện tại của Thư Trạch. Cậu cẩn thận dìu mẹ vào phòng khách, sau đó bê một chậu nước nóng ra để mẹ rửa chân. Tôi nhìn cậu ấy ngồi xổm trên mặt đất, cẩn thận giúp mẹ rửa chân, ngực như thắt lại.

Mẹ của Thư Trạch cũng không quá điên như tưởng tượng của tôi. Bà ấy, khuôn mặt dù đã tiêu tụy, không còn trẻ trung gì nữa, nhưng cũng không khó để nhìn ra được hồi trẻ là một mỹ nhân. Mẹ của Thư Trạch rất im lặng, chỉ hay dờ người ra, thỉnh thoảng lại lẩm bẩm cái gì rất nhỏ. Bà ấy tựa hồ không nhìn thấy người khác, hoàn toàn chỉ sống trong thế giới của mình.

Thư Trạch chăm sóc mẹ đến khi đã ngủ yên vị trên giường, mới trở về phòng ngủ, chui vào trong lòng tôi. Tôi ôm cậu ấy, hôn lên vành tai cậu. Nhẹ nhàng chúc một tiếng, “Ngủ ngon.”

“Anh không có gì muốn hỏi sao?” Thư Trạch ngẩng đầu nhìn tôi.

“Nếu cậu muốn nói, sẽ không cần tôi phải hỏi.” Tôi khẽ cười với cậu ấy.

“Lúc còn rất nhỏ, tôi chỉ biết người trong nhà không thương tôi, cũng không biết là tại vì sao. Lớn lên một chút, tôi mới biết, tôi là con riêng của ông già, mà ông già cũng chẳng hề nhắc đến mẹ tôi. Lại lớn hơn chút nữa, tôi nỗ lực học và đi làm thêm, hạ quyết tâm nhất định phải tìm được mẹ. Tôi một mực vì điều này mà cố gắng. Khi còn bé, tôi tình cờ nghe được ông quản gia nói rằng tôi là do ba từ D thành đem về. Vì vậy, tốt nghiệp xong, tôi không ở lại nước ngoài mà trở lại đây. Tìm thám tử tư điều tra rất lâu mới tìm được bà ấy. Thế nhưng, không ngờ mọi chuyện hóa ra còn có một ẩn tình khác. Hơn hai mươi năm trước, ông già đó đến D thành bàn công chuyện làm ăn, mang theo anh trai cả của tôi, cũng là Tống Trí Viễn. Khi đó ông ta còn chưa tốt nghiệp cao trung, vậy mà lại quen biết mẹ tôi lúc ấy còn lớn hơn ông ta hai tuổi. Mẹ tôi đang làm phục vụ ở một quán bar. Về phần bọn họ khi ấy có những gút mắc gì tôi cũng không rõ, chỉ biết là mẹ hoài thai tôi. Thế nhưng ông già lại không bao giờ chịu để đứa con đầy kiêu hãnh của mình phát sinh bất cứ loại chuyện gièm pha nào, càng không muốn để cốt nhục của Tống gia lưu lạc bên ngoài, nên mới ngay sau khi tôi sinh ra liền ôm tôi đi. Sau đó tuyên bố ra bên ngoài rằng tôi là con ông ta. Người tôi cho rằng là ba, không ngờ lại là ông nội tôi. Người tôi cho rằng là anh trai, không ngờ lại là ba tôi. Nhưng những chuyện này không quan trọng, vô luận ai là ba tôi đi nữa, tôi cũng chưa bao giờ được hưởng tình thương của người cha. Cho tới giờ, tôi vẫn chỉ tồn tại ở Tống gia như một kẻ thừa thừa...”

Tôi ngăn lại bờ môi cậu ấy, không cho cậu ấy nói thêm gì nữa, ôm chặt lấy cậu.

“Vậy hãy sống vì tôi nhé! Tôi sẽ giao trọn tình yêu cho cậu, cho cậu no đầy trong tình yêu thì thôi!”

Thư Trạch nhìn tôi, đột nhiên rơi nước mắt. Sau đó mạnh mẽ ôm lại tôi, hung hăng khuấy đảo môi tôi.

30. Chương 30

Hạnh phúc đậm nhiên

Từ sau khi Thư Trạch đón mẹ về đây, rất nhiều lần Tống Trí Viễn tới tìm cậu ấy. Nhưng Thư Trạch đều không chịu gặp ông ấy, lại càng không đồng ý để ông ta đón mẹ cậu trở lại. Tống Trí Viễn sớm đã có vợ con, đối với mẹ của Thư Trạch cũng lắm cũng chỉ là một phần hổ thẹn mà thôi. Mà Thư Trạch đối với những hành động chuộc lỗi của ông ta từ trước đến nay cũng chẳng thêm để vào mắt lấy một lần. Còn tôi thỉnh thoảng cũng lựa lúc thích hợp để nói một ít với ba mẹ tôi về chuyện gia đình Thư Trạch. Ba mẹ tôi rất thương cho Thư Trạch, nhưng trước mặt cậu ấy lại chẳng bao giờ nói gì, chỉ nói nếu hai đứa chúng tôi xác định sẽ cả đời bên nhau, thì sẽ nhận Thư Trạch làm con nuôi. Mẹ tôi bình thường cũng hay đến nhà Thư Trạch giúp chăm sóc mẹ cậu ấy, nấu cơm cho bà ấy, tắm rửa, vân vân. Mẹ Thư Trạch cũng không phải không thể tự làm được những sinh hoạt cần thiết cho mình, chỉ là bà ấy không chịu rời khỏi thế giới đã tự mình khóa kín mà thôi.

Tôi cùng Thư Trạch vẫn như trước, cùng nhau làm việc, cùng nhau sinh hoạt. Chỉ có điều mỗi lần về nhà, thấy mẹ mình ngơ ngẩn, Thư Trạch sẽ lại lâm vào trầm tư.

Sau vài tháng từ khi chúng tôi về đây, Tống Trí Viễn bí mật hẹn tôi tại một quán cafe, nói muốn cùng tôi nói chuyện. Khi tôi bước vào quán, Tống Trí Viễn đã ngồi sẵn chờ tôi.

“Tìm tôi có chuyện gì không?”

Tôi nhàn nhạt nhìn ông ta. Ông ta không nói gì, chỉ móc ra một tấm chi phiếu từ trong túi áo, bên trên là một hàng dài các chữ số, tôi liếc nhìn những chữ số 0 trên đó, nhất thời chưa thể đếm được có bao nhiêu tất cả.

“A, quả nhiên là thế mà. Số tiền này ngài cứ cầm lại đi thôi!” Tôi cười nhạt, kẻ có tiền thực đúng là không có ý tưởng gì hay ho mà.

“Làm ơn hãy thay Thư Trạch nhận lấy. Tôi không có ý gì khác đâu. Chỉ là ngoại trừ cái này, tôi không biết phải làm sao để chuộc lỗi. Thư Trạch hiện tại cần bản không chịu gặp tôi. Tôi biết tôi có lỗi với mẹ con họ. Nhưng khi đó tôi còn quá trẻ, chưa thực sự chuẩn bị để có thể làm cha.” Tống Trí Viễn hối hận cúi đầu.

“Nếu như ngài nghĩ có thể dùng số tiền này bù đắp, vậy chỉ càng chứng tỏ ngài không quan tâm đến Thư Trạch mà thôi. Ngài quả thực không hiểu chút gì về con trai của ngài rồi! Với năng lực của Thư Trạch, thì dù là bao nhiêu tiền, cậu ấy cũng có thể kiếm được. Vậy mà ngài lại đem một số tiền chẳng đáng bao nhiêu để chuộc lỗi với cậu ấy!”

Tống Trí Viễn then thùng, lặng ngời không nói nên lời.

“Cho tới bây giờ, thứ Thư Trạch thiếu không phải tiền bạc.” Tôi đứng lên, nhìn xuống ông ta, sau đó rời khỏi quán cafe.

Tôi và Thư Trạch vẫn cùng nhau tiếp tục trải qua những tháng ngày yên bình. Tống Trí Viễn không còn ý định dùng tiền để chuộc lỗi nữa, nhưng mỗi tháng đều từ Hương Cảng bay về đây thăm Thư Trạch và mẹ cậu ấy. Lúc đầu Thư Trạch còn không cho ông ta bước vào cửa, nhưng rồi được tôi cố gắng thuyết phục. Dần dần, Thư Trạch cũng không nói gì nữa. Thậm chí mỗi lần Tống Trí Viễn đến, Thư Trạch còn nhanh chóng kêu tôi cùng về nhà sớm. Tôi biết cậu ấy hận ông ta, nhưng lại càng khao khát được Tống Trí Viễn yêu thương. Đối với “người cha” này, thái độ của Thư Trạch vẫn rất mâu thuẫn. Cậu ấy không thể tha thứ cho những lỗi lầm của Tống Trí Viễn, nhưng lại rất muốn rất muốn có được một người cha yêu thương cậu ấy. Vậy nên tôi cũng chỉ âm thầm hỗ trợ, nói bóng gió để khích lệ cậu ấy. Yêu thương chung quy lại vẫn tốt hơn nhiều so với hận thù. (*)

Thế nhưng khoảng được một năm yên bình chúng tôi sống bên nhau, mẹ của Thư Trạch từ trần. Bà ra đi rất nhẹ nhàng. Tuy rằng một năm ấy bà chẳng nói với chúng tôi một câu nào, tựa như không nhìn thấy chúng tôi, nhưng buổi tối trước khi vĩnh biệt cõi đời, trong lúc Thư Trạch đang rửa chân cho bà, bà đột

nhiên nở một nụ cười với cậu ấy. Đêm đó, Thư Trạch rất vui vẻ, chỉ có điều cậu ấy lại không ngờ rằng bà ấy sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Tôi vẫn cứ suy nghĩ mãi, phải chăng mẹ Thư Trạch luôn chờ đợi đến ngày này. Chờ con trai và người đàn ông đó tìm được bà, chăm sóc bà. Chỉ cần đợi đến lúc đó, cuộc đời này sẽ chẳng còn gì để bà níu kéo nữa. Bà ấy cuối cùng sẽ có thể yên bình mà về nơi bên kia thế giới.

Lúc phát hiện mẹ mình đã qua đời, Thư Trạch không khóc. Đến tận lúc hạ huyệt, buổi tối hôm ấy Thư Trạch mới chặt chẽ ôm tôi, lặng im khóc. Tôi ôm cậu ấy, cùng cậu ấy lặng lẽ rơi lệ, tách ra hai chân quần lấy thắt lưng cậu ấy, cùng cậu ấy làm chuyện yêu đương trong câm lặng. Cúng thất tuần (49 ngày), Tống Trí Viễn thu dọn đồ đạc sang ở với Thư Trạch ba ngày. Tuy rằng Thư Trạch không nói gì, nhưng tôi biết cậu ấy hẳn rất vui vẻ. Tống Trí Viễn vẫn như trước mỗi tháng đều đến thăm Thư Trạch. Thỉnh thoảng tôi cũng sẽ cùng Thư Trạch đến Hương Cảng thăm ông ta và ông nội cậu ấy, chỉ có điều số lần đó đều rất ít ỏi.

Về sau, Tống Trí Viễn đề nghị công khai quan hệ của ông ấy và Thư Trạch, muốn quang minh chính đại thừa nhận cậu ấy. Nhưng Thư Trạch không đồng ý. Tôi biết cậu ấy từ chối không phải vì còn hận ông ấy, mà chỉ là không muốn chuốc phiền phức cho ông ấy mà thôi. Thư Trạch nếu cùng ông ta công khai nhận cha con, nhất định sẽ làm rối loạn gia đình ông ta.

Thư Trạch của tôi vẫn luôn là một đứa trẻ thiện lương mà.

Ở quê nhà làm việc được ba năm, tôi và Thư Trạch cuối cùng cũng tự mở được một công ty nhỏ. Thư Trạch trước giờ vẫn rất khôn khéo, chuyện làm ăn sắp xếp rất chu đáo rõ ràng. Nhưng chúng tôi cũng không vì thế mà tỏ ra chủ quan với thành quả của mình, chỉ là có thể thoải mái hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã hơn mà thôi. Mỗi năm tôi đều đưa ba mẹ đi du lịch hai lần.

Chúng tôi chung sống tại quê tôi hơn hai mươi năm. Đến khi cha mẹ tôi cũng tạ thế, tôi với Thư Trạch mới trở lại D thành, về lại nơi xưa kia chúng tôi đã gặp nhau lần đầu. Tôi năm mươi bốn tuổi và cậu ấy gần năm mươi tuổi, đã không còn làm được những việc cần đến vận động mạnh nữa, chỉ thỉnh thoảng cùng nhau tản bộ, chơi golf.

Chúng tôi giúp đỡ nhau, chăm sóc nhau, cùng nhau đi qua rất nhiều mùa xuân. Đến tận giờ tôi vẫn thương cậu ấy như một hài tử, cậu ấy cũng vẫn nuông chiều tôi như đối với trẻ con.

Nhìn người đàn ông trung niên ngồi đối diện đang chăm chú gỡ xương cá, tôi hạnh phúc khẽ kéo khoé miệng.

Tôi tin tưởng vững chắc rằng mình sẽ hạnh phúc, và tôi đã làm được rồi!

“Này, năm nay chúng ta đi du lịch nhé?”

Tôi vừa ăn món cá đã được lọc xương sạch sẽ, vừa hỏi cậu ấy. Tuy rằng ba mẹ tôi đã mất, nhưng chúng tôi vẫn duy trì hàng năm hai lần đi du lịch.

“Đến Ai Cập nhé.”

“Trước giờ không phải cậu vẫn ngại chỗ đó nóng đó sao? Sao bây giờ lại muốn đi đến đó?”

“Lần trước mới đọc một cuốn tiểu thuyết về Pharaoh, giờ đột nhiên muốn đi!” Thư Trạch cười hề hệch nói.

“Là cái quyển sách mà lúc trước cứ thấy cậu cầm đầu từ nửa đêm đến sáng ấy hả? Cậu nhìn cậu cũng gần năm mươi tuổi rồi đấy, sao vẫn như một hài tử thế hả?” Tôi khinh bỉ nói.

“Ờ! Anh thì cũng khác gì! Năm ngoái không phải cũng xem TV thấy nói đến “sát nhân cuồng” (một món ăn ngon của Campuchia) cũng đòi đến Campuchia đấy sao! Kết quả là bị tiêu chảy. Tôi ngăn cũng không được! Anh không trẻ con chắc ?!” Thư Trạch không phục trừng mắt với tôi.

“Tôi trẻ con cũng là tại cậu nuông chiều quá thôi!” Tôi kiêu ngạo nhếch miệng cười.

“Tôi cũng vậy đó!” Cậu ấy cũng cười, sau đó kéo đầu tôi qua, hôn lên môi tôi.

“Tôi đi đặt vé máy bay.”

“Nhớ là phải khoang hạng nhất nha!” Cậu ấy lo lắng dặn tôi.

“Rồi rồi! Cái tên hoang phí này! Ngồi ở khoang phổ thông cũng có chết ai đâu hở? Xài cho lắm tiền vào mới thấy sướng chắc!”

“Không cần phải tiết kiệm! Anh đúng là một tên vắt cổ chày ra nước! Tôi nuôi anh được chưa!”

“Hừ

~ tôi mới là người nuôi cậu ấy!”

“Rồi rồi rồi! Là anh nuôi tôi! Thoả mãn chưa nào?!”

“@#&%...”

Ba ngày sau, hai ông già chúng tôi ngồi trong khoang hạng nhất bay đến Ai Cập. Cậu ấy ngồi cạnh tôi ngủ gà ngủ gật, tay trái nắm tay phải tôi. Tôi nhìn những đám mây trắng ngoài cửa sổ, một cảm giác đậm nhiên về thứ hạnh phúc mà tôi đã từng mơ cũng chẳng dám mơ đến.

(*) Yêu thương chung quy lại vẫn tốt hơn nhiều so với hận thù: Đa điểm ái tổng bỉ đa ta hận hảo ( )

——HOÀN——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoang-cach-tu-da-day-den-trai-tim>